

Giới thiệu Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, sủng ngọt

Cô người đàn bà lẳng lơ trong mắt anh. Vì vậy anh quay lưng về phía cô, hủy đi hôn nhân của hai người, giết chết con của cô....

Anh tin tưởng những gì anh nghe, những gì anh thấy. Nhưng anh không một chút nghi ngờ những lỗ hổng trong kế hoạch đó, anh nguyện ý tin người khác, chứ không hề tin tưởng cô dù chỉ một chút. Kế hoạch được dây công sắp đặt kia đã đẩy cô đến đường cùng, còn anh, anh ôm lấy người phụ nữ mà cô cầm hận tận xương tủy, cùng bước vào lễ đường..

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Khách sạn.

“Em yêu, hãy để anh...” Một giọng đàn ông hoàn toàn lạ lẫm đột ngột vang lên bên tai Tô Đồng, khiến cô ngay lập tức giật mình tỉnh dậy.

Cô bật đèn bàn nhưng lại nhìn thấy một gương mặt đàn ông hoàn toàn xa lạ, không một mảnh vải che thân, cô nằm dưới chăn cũng không hề mặc quần áo.

“A!” Cô thét lên kinh hoàng, vội vã kéo chăn lên cao cảnh giác trừng mắt nhìn đối phương:

“Anh là ai? Tại sao lại ở trên giường của tôi? Cút xuống!”

Rầm

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy tung ra.

Chu Cận Viễn mặc một chiếc áo khoác đen phẳng phiu, gương mặt tuấn tú như thể có sương giá bao phủ, sát khí đằng đằng xông vào, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Tô Đồng trên giường:

“Đúng là bà xã tốt của tôi! Biết công việc của tôi nặng nề nên diễn một vở kịch đặc sắc cho tôi xem?”

Tô Đồng nhìn Chu Cận Viễn bất ngờ xông vào, lại quay ra nhìn người đàn ông xa lạ, mặt lập tức biến sắc.

“Sự việc không giống như anh nghĩ đâu, thực ra tối nay em nhận được tin nhắn của anh nên mới...”

“Tin nhắn của tôi?”

Chu Cận Viễn cười nhạt, lẳng điện thoại cho cô:

“Cô nói xem, tôi gửi tin nhắn cho cô khi nào?”

Tô Đồng đón lấy điện thoại của anh, lại móc điện thoại của mình ra. Cô muốn tìm lại tin nhắn hẹn cô tới đây nhưng kinh hoàng phát hiện ra không hề có tin nhắn đó. Trong hai chiếc điện thoại đều không hề có! Ngược lại chỉ có một dòng tin nhắn tới từ người lạ...

[Em yêu, gặp nhau ở chỗ cũ.]

Chu Cận Viễn giật lấy điện thoại của cô, cầm lấy điện thoại như thể bong đùa, gọi lại số điện thoại của dòng tin nhắn lạ. Một hồi chuông êm tai vang lên, phát ra từ chính chỗ tên gian phu đang run lẩy bẩy trốn ở góc phòng.

Gương mặt Tô Đồng lập tức biến sắc, nhận ra mình đã bị hãm hại.

“Cận Viễn, anh hãy tin em, tin nhắn của em chắc chắn đã bị anh ta xóa rồi! Em không quen biết anh ta...”

“Chu tiên sinh!” Gian phu đảo mắt, bất ngờ lao tới bên chân Chu Cận Viễn, bò rạp xuống nói:

“Là cô ta quyến rũ tôi, Chu tiên sinh, thực sự không phải lỗi của tôi, xin hãy tha cho tôi...”

“Cút!” Chu Cận Viễn giơ chân đạp gã đàn ông kia ra, sai vệ sĩ ở sau lưng:

“Dẫn hắn về biệt thự, đừng để chết người.”

“Vâng.”

Vệ sĩ kéo gian phu đi, Tô Đồng nước nở định giải thích, Chu Cận Viễn bất ngờ cởi áo khoác ngoài, hai tay giữ chặt lấy cổ tay cô, cứ thế kéo cô còn đang lơ đãng vào trong phòng tắm.

Cô không kịp lên tiếng, cả người đã bị anh đẩy vào trong bồn tắm.

Nước lạnh toát từ vòi hoa sen dội xuống, trời mùa đông giá rét, trong phòng tắm không có máy sưởi, da cô giống như bị dao cứa, đứng không vững, rãng va vào nhau cảm cập, không thể thốt ra một câu hoàn chỉnh.

“Gã ta đã chạm vào những đâu?” Ánh mắt Chu Cận Viễn lạnh lùng không chút ấm áp: “Ngực, chân, hay toàn bộ?”

“Không, không có...”

“Không nói sao? Xem ra toàn thân cô đều cần được khử trùng!”

Chu Cận Viễn cười nhạt, quay người bước tới góc phòng lấy nước khử trùng khách sạn để sẵn, dội từ đầu xuống, mùi nước khử trùng hăng nồng lan tỏa khắp phòng tắm, kích thích cảm quan.

Nước lạnh trong bồn tắm mỗi lúc một nhiều.

Chân của Tô Đồng hơi bị chuột rút, cảm giác đau đớn khiến mặt cô nhăn nhó, cô cắn răng nói:

“Em bị người khác hãm hại! Em vừa tỉnh dậy đã ở đây rồi, em xin thề, gã đàn ông đó chưa hề làm được gì!”

Dứt lời, cảm cô bất ngờ bị Chu Cận Viễn bóp chặt.

Anh đỡ mặt cô ngẩng cao.

Ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, cô nhìn thấy vẻ mặt giễu cợt của anh:

“Lúc trước cô giờ mọi thủ đoạn buộc tôi lấy cô, tới giờ chưa được bao lâu cô đã vội vã quyến rũ đàn ông ở bên ngoài? Cô thêm khát vậy sao? Được, mẹ kiếp, tôi sẽ cho cô toại nguyện!”

Anh thô lỗ túm lấy hai đầu gối của cô lôi lên khỏi mặt nước, thân người cô vì thế mất đi điểm chống đỡ, bất thành linh trượt xuống bồn tắm, nước hòa trộn với nước khử trùng lập tức xộc vào mũi miệng, giằng xé không khí trong phổi.

Cô vừa định ngoi lên khỏi mặt nước, cơ thể bỗng cứng đờ... Là anh thô bạo tiến thẳng vào cô. Thậm chí không cho cô cơ hội để thở!

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Không có khoái cảm, chỉ có đau đớn.

Miệng liên tục nhả ra bong bóng nước.

Thông qua mặt nước ánh sáng đập dồn, cô chỉ thấy cơ thể mình từ trong ra ngoài giống như bị xé ra thành vô vàn mảnh vụn, phải mất rất nhiều công sức mới có thể nâng được nửa người trên lên, hít thở không khí trong lành.

“Đau... Cận Viễn, xin anh hãy nhẹ một chút...”

“Đau sao? Cô cũng biết đau?”

Chu Cận Viễn nhắm mắt làm lơ, chỉ có phát tiết và trừng phạt mỗi lúc một thô bạo nguyên thủy, anh bầu chặt chân cô, dùng sức như thể muốn bóp nát cô, sau đó nhìn từ trên xuống, dùng giọng nói tàn nhẫn tới thấu xương chất vấn cô: “Là tôi lợi hại hay gian phu của cô lợi hại?”

“...” Cô không thể mở miệng, không thể cho anh đáp án.

Anh càng thêm hùng hực một cách máy móc:

“Tô Đồng, tôi muốn cô vĩnh viễn ghi nhớ ngày hôm nay, ghi nhớ nỗi đau này!”

Nếu phải đau khổ, mọi người hãy cùng đau khổ!

Ba năm trước, anh ở nước ngoài, ông Chu bệnh nặng do tai nạn ô tô, cả gia tộc như đứng bên bờ vực thẳm, sau khi anh về nước liền nhận được trắng trối trước lúc lâm chung của ông Chu, ông yếu ớt cầu xin anh, xin anh cưới Tô Đồng!

Sau khi kết hôn, anh chưa từng chạm vào cô.

Không ngờ...

Ngoại tình!

Ha ha, đúng là người vợ tốt của anh!

Anh điên cuồng ra sức, liên tục hết lần này tới lần khác, cuối cùng Tô Đồng cũng không thể chịu đựng thêm, chấp nhận đầu hàng, từ từ nhắm mắt, trước khi chìm vào bóng tối dường như cô lại nhìn thấy nhiều năm về trước, có một chàng trai đi qua trước cửa nhà cô. Vô tình ngoái đầu lại, nụ cười đó rạng rỡ như ánh mặt trời. Suối ấm tuổi xuân của cô, là thứ cô theo đuổi suốt nửa cuộc đời.

“Cận Viễn...” Cô lẩm bẩm một tiếng trong vô thức sau đó ngất lịm.

- - -

Mở choàng mắt, Tô Đồng nhìn thấy chiếc đèn chùm kiểu châu Âu trên đỉnh đầu.

Đây là phong cách phòng cưới của cô và Chu Cận Viễn.

Cô đã về nhà.

Tôi qua cô bị Chu Cận Viễn dày vò suốt một đêm, lúc này, cô ngồi dậy thấy mệt mỏi toàn thân, đầu óc choáng váng, dường như có dấu hiệu cảm cúm.

Cô xuống lầu rót nước, vừa mở cửa phòng đã nghe thấy tiếng nam nữ trò chuyện dưới nhà.

“Anh Cận Viễn, Đồng Đồng ngoại tình thật sao? Có khi nào bị người khác hãm hại không?”

Khóe mắt An Hân Du ngân ngấn lệ, kéo cổ tay áo của Chu Cận Viễn quan tâm hỏi thăm. Lúc nào cô ta cũng mềm yếu, biết quan tâm người khác như vậy.

Thoạt đầu, Tô Đồng cũng bị vẻ bề ngoài này của cô ta đánh lừa nên mới xem cô ta là người bạn thân thiết nhất, chia sẻ toàn bộ bí mật với cô ta, nói ra việc mình thích một người đàn ông nhưng người đàn ông đó không thích cô. Có ai ngờ, cô ta một mặt an ủi cô, mặt khác khoát tay Chu Cận Viễn, khiêu khích nói với cô rằng:

“Đây là anh Cận Viễn, chúng mình từ nhỏ lớn lên bên nhau, Đồng Đồng, chắc cậu cũng biết nhỉ?”

Nghĩ lại những chuyện quá khứ đó, Tô Đồng nắm chặt tay lại.

“Hãm hại?”

Giọng Chu Cận Viễn lạnh lùng:

“Giải thích cô ta đưa ra giống như một trò đùa, em còn cho rằng đó là hãm hại không?”

“Em muốn đối chất với gian phu, chứng minh sự trong sạch của mình!”

Chu Cận Viễn vừa dứt lời, Tô Đồng liền lao đảo bước xuống lầu, cô giận dữ trừng mắt nhìn An Hân Du, hùng hổ nói.

Ánh mắt Chu Cận Viễn không hề có chút tin tưởng nào cả.

“Đối chất? Trò mới của cô sao?”

Tô Đồng đang nghĩ xem nên thuyết phục anh ra sao thì nghe thấy An Hân Du đứng bên dịu dàng khuyên nhủ:

“Anh Cận Viễn, Đồng Đồng yêu anh như thế, anh hãy tin cô ấy một lần, hãy để gã gian phu đó đối chất với cô ấy!”

Tô Đồng trong lòng hồ nghi.

An Hân Du tại sao lại nói giúp cô?

Chu Cận Viễn khẽ nhếch môi cười, một chân gác lên chiếc ghế bên cạnh, thái độ mơ hồ khó đoán:

“Được, tôi sẽ cho cô một cơ hội! Quân gia, hãy dẫn gã ta vào đây!”

“Vâng, Chu tiên sinh.”

Quân gia đáp lời, sau đó hai vệ sĩ mặc áo vest đen dẫn một người đàn ông mặt mày bầm dập bước vào, hất ngã xuống cạnh chân Chu Cận Viễn.

Gian phu mặt mày tím bầm, khoe miệng rom róm máu.

Tô Đồng bất giác cảm thấy buồn nôn, vô cùng khó chịu, cô cố gắng buộc mình trấn tĩnh, bước tới hỏi gian phu:

“Anh nói tôi quyến rũ anh? Anh có bằng chứng gì?”

“Tôi... Trên ngực cô có một nốt ruồi son.”

Giọng nói gian phu không được rõ ràng, nằm co quắp, run rẩy nói:

“Chỗ nhạy cảm nhất của cô là cổ, hơn nữa bắp đùi có một vết sẹo.”

Gã ta nói ra một câu, sắc mặt Tô Đồng lại khó coi thêm một chút.

Gã ta... Sao lại biết những điều này!

- - - Hết---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Chu Cận Viễn giống như đang xem một vở kịch, khoe miệng mỉm cười lạnh lùng khiến người khác run rẩy.

Anh khua tay sai người lôi gian phu ra ngoài, ánh mắt dữ dần nhìn xoáy vào Tô Đồng:

“Bà xã của tôi, đây chính là không quen biết mà cô nói đó sao?”

Bùm một tiếng. Giống như một trái bom nổ tung bên tai Tô Đồng.

Điều này khác nào phán cô tội chết!

Sắc mặt lập tức trắng bệch, cô không biết phải biện bạch ra sao, chỉ có thể nói ra một lí do vô cùng miễn cưỡng:

“Là... là có người nói với anh ta những điều riêng tư của em, nhất định là vậy, Cận Viễn anh có tin em không?”

Chu Cận Viễn ánh mắt thâm trầm, không nói lời nào.

Tô Đồng đưa mắt nhìn An Hân Du.

Là cô ta!

Chà trách cô ta có tình đồng ý để gian phu đối chất với cô!

“Đồng Đồng, mình không ngờ cậu và người đàn ông đó thực sự...”

An Hân Du cảm nhận được ánh mắt Tô Đồng quay qua nhìn mình, ghen ngào trách móc:

“Sao cậu lại có thể làm ra chuyện như vậy, sao lại phản bội anh Cận Viễn?”

Cô ta khóc lóc than thở, câu nào câu nấy cũng đều xác thực việc cô ngoại tình!

“Không, tôi không phản bội anh ấy... Là cô, An Hán Du, việc này có lẽ do cô một tay sắp đặt, là cô muốn hãm hại tôi...”

“Câm miệng!” Chu Cận Viễn bức bội ngắt lời Tô Đồng, khễ neo mắt:

“Trước thì ép tôi kết hôn với cô, sau khi kết hôn cô không chịu được cô đơn đi ngoại tình, bây giờ bị tôi bắt quả tang cô còn muốn đổ tội cho người khác sao?”

Nhà họ Chu và nhà họ An thân thiết nhiều đời. An Hán Du từ nhỏ mềm yếu, lương thiện, hàng năm đều đi hiến máu, quyên góp từ thiện, thậm chí có thành lập một quỹ từ thiện riêng biệt, người con gái như vậy sao có thể hãm hại cô ta được chứ?

“Không phải!”

Anh lấy ra một tập giấy ném vào mặt Tô Đồng:

“Ký đơn ly hôn, sau đó rút ra khỏi đây.”

Mấy tờ giấy rơi rào rào từ trên trán cô xuống.

Mấy chữ to in đậm “Đơn ly hôn” như kim châm vào mắt cô.

“Không, em không ly hôn, Cận Viễn, tất cả những việc này là một âm mưu...”

“Tới nước này cô vẫn nói là người khác hãm hại cô sao? Tôi hỏi cô một lần cuối, cô ký hay không ký?”

“Em không ký!”

Nước mắt nhạt nhòa tầm nhìn của Tô Đồng, cô kiên cường đứng thẳng sống lưng, sao có thể dễ dàng chấm dứt hôn nhân của cô, hạnh phúc của cô như vậy được?

Cô có thể chịu đựng sự ghét bỏ của anh. Cô cũng biết sẽ có một ngày anh ly hôn với cô vì anh không yêu cô, trong lòng anh, cô chính là tên đao phủ chia cắt anh và An Hán Du. Có điều cô không thể chấp nhận được rằng mình sẽ mất đi tất cả như thế này.

“Tôi không thiếu cách để buộc cô phải ký.”

Để lại một câu nói lạnh lùng, Chu Cận Viễn liền sai người đuổi Tô Đồng ra khỏi biệt thự, anh thậm chí cảm thấy bản mất nếu phải tiếp tục nhìn thấy cô.

Ngoài cổng biệt thự, Tô Đồng vẫn mặc một bộ đồ ngủ.

Gió mùa đông giá rét cứa trên mặt cô như cát da cát thịt.

Cô không thể đi.

Đây là nhà cô.

Cô đập mạnh vào cánh cửa:

“Phải làm sao anh mới chịu tin em? Anh mau mở cửa, cho em vào, hãy cho em thêm một cơ hội, để em đối chất với người đàn ông kia...”

Rào rào...

Mưa đổ xuống như trút nước, giống như nước mắt cô tuôn rơi.

“Anh tin em đi mà! Người đàn ông đó lừa anh đấy, chắc chắn gã ta đang lừa anh...”

Đáp lại cô chỉ có tiếng sấm và tiếng mưa mỗi lúc một dồn dập.

“Chu Cận Viễn! Em không ly hôn, anh đừng mơ có thể giữ bỏ được em như thế này!”

Cô gào lên đau đớn:

“Anh mở cửa ra, em cầu xin anh hãy mở cửa ra...”

Xung quanh nước mưa tích lại trên mặt đất mỗi lúc một nhiều.

Cô dựa người vào cửa ngồi suốt đêm giữa trời mưa to gió lớn.

Cô không thể chịu thua, không thể nhận tội như thế này...

Nhưng cô đợi, đợi mãi, đợi tới khi máu huyết toàn thân giá lạnh, cánh cửa kia vẫn không hề hé mở.

- -- Hết---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Mưa ngớt dần, trời hừng sáng.

Một đêm đã qua đi, nét mặt Tô Đồng đờ đẫn, ánh mắt vô hồn ngây dại.

Cô lau nước mắt, dường như hiểu ra mình làm gì cũng vô ích, anh khẳng khái cho rằng cô ngoại tình, cô phản bội anh. Trừ khi cô tìm được bằng chứng có lợi hơn!

Đột nhiên, điện thoại cô để bên cạnh sáng lên. Là mẹ cô.

“A lô!” Cô nghe điện thoại như không có chuyện gì xảy ra.

“Đồng Đồng, ba con đột nhiên bị mấy người cảnh sát bắt đi rồi, họ nói ba con có liên quan tới một vụ án hồi lộ!” Mẹ cô lo lắng tới mức lạc giọng.

“Con mau bảo Cận Viễn điều tra xem rốt cuộc là làm sao đi...”

Sau khi kết hôn Tô Đồng chỉ nói những chuyện vui không nói những chuyện buồn. Mẹ cô vẫn luôn tưởng rằng sau kết hôn tình cảm của họ vẫn thuận lợi, hiện nay thế lực của Chu Cận Viễn phát triển nhanh chóng khiến người khác không thể ngờ tới, xảy ra chuyện mẹ cô lập tức nghĩ tới việc tìm Chu Cận Viễn.

Ngắt điện thoại, Tô Đồng chỉ đành tiếp tục đứng đợi ngoài cửa.

Chu Cận Viễn không nghe điện thoại của cô.

Chừng tám giờ, cánh cửa biệt thự mở ra.

Chu Cận Viễn mặc một bộ vest đen mới, dáng người cao ráo mạnh mẽ.

“Cận Viễn.”

Tô Đồng đứng bật dậy, mặt mày sa sầm, lao vào trong gió:

“Ba em bị cảnh sát bắt đi rồi, anh có thể giúp em điều tra xem rốt cuộc có chuyện gì được không?”

“Không làm điều khuất tất, bị cảnh sát bắt thì có sao chứ?” Chu Cận Viễn sắc mặt không đổi, giọng nói lạnh lùng cứng nhắc.

“Ba em tuổi đã cao, ba không thể chịu đựng giày vò được, anh giúp ba...” Tô Đồng gần như sắp đứng không vững, không biết lúc này cô lấy sức lực ở đâu, rõ ràng sắp không thể gắng gượng được như vẫn đứng chắn trước mặt anh.

“Muốn tôi giúp ông ta?”

“Em cầu xin anh đấy.”

Khóe môi Chu Cận Viễn nở nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn:

“Ngủ với gã đàn ông kia khiến cô ngu đi sao? Tôi đích thân tố cáo tống ông ta vào tù, lẽ nào lại giúp ông ta chạy tội?”

“Anh... anh nói sao?”

Tô Đồng mở tròn mắt, sững sờ nhìn anh:

“Là anh đã hại ba em bị cảnh sát bắt? Sao anh có thể làm như vậy, ông ấy là ba vợ anh!”

“Tất cả những việc này đều do ông ta tự làm tự chịu!”

Sau khi có quan hệ thông gia với nhà họ Chu ba cô đã làm những việc mất hết tính người, toàn bộ tội lỗi đổ hết lên đầu nhà họ Chu. Anh tố cáo ông ta hối lộ đã là nhân nhượng lắm rồi.

Lúc này, điện thoại của Chu Cận Viễn vang lên. Tô Đồng vô tình nhìn thấy màn hình hiển thị Hàn Du, tiếp theo đó cô nghe thấy Chu Cận Viễn nghiêm nhiên nói sẽ cùng cô ta ăn trưa như thể xung quanh không có ai khác.

“Chu Cận Viễn! Anh là tên khốn!”

Cô gần giọng thốt ra một câu, giờ tay định đánh anh nhưng bị Chu Cận Viễn giữ chặt cổ tay, sau đó hất văng ra:

“Mau ký đơn ly hôn, tôi không kiên nhẫn lắm đâu!”

Tô Đồng trừng mắt nhìn Chu Cận Viễn mỗi lúc một xa dần.

Cô muốn đuổi theo, bất ngờ một ngum máu tươi trào lên trong cổ họng, bụng cũng bất ngờ đau quặn, đau tới mức cô không thể đứng thẳng người. Còn anh vẫn không hề dừng lại.

Bỏ đi thật nhanh.

- - -

Sau cơn quặn đau, Tô Đồng gắng gượng bắt xe tới bệnh viện.

Một bản kết quả khám khiến cô vô cùng mâu thuẫn.

Cô đã có thai!

Cô đã mang thai được bốn tuần!

Cũng chính là cái lần anh uống say trong phòng KTV một tháng trước.

Bác sỹ nói thai nhi hiện không ổn định, khuyên cô tốt nhất nên nghỉ ngơi nhiều hơn, sau này tới khám thai định kỳ.

Tô Đồng cầm phiếu khám, dờ dẫm bước trên hành lang bệnh viện.

Không ngờ, phía trước nhìn thấy một người đàn ông đỡ một người phụ nữ bước ra từ phòng khám, nhìn sau lưng đó chính là Chu Cận Viễn và An Hàn Du!

Buổi sáng anh ta nghe điện thoại không phải nói sẽ đưa An Hàn Du đi ăn trưa sao?

Lúc này lại ở bệnh viện phụ sản, lẽ nào An Hàn Du cũng có thai?

Đờ An Hàn Du tới phòng chờ bên cạnh, Chu Cận Viễn ngoái đầu liền thấy Tô Đồng ở đối diện.

Anh nheo mắt nghiêm khắc, từng bước tiến lại gần cô.

“Cô tới đây làm gì?”

“Không có gì, tôi đi liền đây.”

Tô Đồng bất giác không muốn để anh biết mình cũng có thai. Cô nhét vội bản kết quả vào trong túi sau đó quay người bước đi, cổ tay truyền lại cảm giác đau đốn, tiếp theo đó cả người bị Chu Cận Viễn ép sát vào tường.

Ngón tay thon dài của anh giật lấy tờ phiếu khám, mắt liếc nhìn cột kết quả:

“Có thai đưa con hoang đó rồi?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Nó không phải con hoang!”

Tô Đồng hốt hoảng phản bác, hai vai cô khẽ run rẩy, quen biết Chu Cận Viễn nhiều năm như vậy, cô quá hiểu anh, nếu như anh đã nhận định đứa bé này không phải con mình, anh nhất định sẽ ép cô phá thai!

Cô bất giác cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô hạ giọng, dè dặt nói:

“Đứa bé này là con anh, vừa tròn một tháng, chính là lần chúng ta ở KTV...”

Chu Cận Viễn nhũn chặt mày, nhớ lại chuyện trước đó.

Một tháng trước anh và bạn chúc mừng sinh nhật nên uống quá chén, sau đó liền vào nghỉ ở căn phòng bên cạnh. Đêm đó, đúng là anh có quan hệ với một cô gái. Có điều cô gái đó là An Hân Du! Không phải Tô Đồng!

Càng nghĩ càng thêm rõ rệt, cảm giác phẫn nộ trong lòng Chu Cận Viễn càng sôi sục:

“Ăn nói linh tinh! Khi đó tôi không hề chạm vào cô! Bây giờ cô mang thai đứa con hoang của người khác liền bắt tôi đổ vỏ?”

“Không phải, đêm đó anh thực sự đã cùng em...” Tô Đồng mở tròn đôi mắt đỏ hoe, cố gắng giải thích:

“Đêm đó anh uống say, bạn anh gọi em tới đón anh về nhà, kết quả là em vừa bước vào anh đã ép em xuống sofa! Nếu anh không tin anh có thể kiểm tra camera an ninh, đây thực sự là con anh!”

Chu Cận Viễn nheo mắt, không nói gì.

Tưởng anh mềm lòng, Tô Đồng tiếp tục nói:

“Cận Viễn, anh biết rất rõ em yêu anh bao năm nay, không tiếc hiến dâng cả trái tim cho anh, sao có thể mang thai con của người khác chứ...”

Nhưng lời Chu Cận Viễn nói ra sau đó khiến cô như rơi xuống vực băng giá:

“Cho dù là con tôi thì tôi cũng không cần!”

Anh lôi mạnh tay cô, kéo cô đi phá thai.

Sáng hôm đó, sau khi anh tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy là An Hân Du!

Quần áo của cô rải rác khắp sàn, trên người đầy vết tích ân ái, không thể nào ngụy tạo ra được.

Tô Đồng, tới nước này cô vẫn còn nói dối!

Bệnh viện này thuộc về Chu Thị vì thế không có ai dám ngăn cản Chu Cận Viễn, người qua lại cũng không dám đứng lại nhìn.

Tới gần khoa sản, trái tim Tô Đồng càng thêm run rẩy.

Không thể nào.

Đây là con cô, cô không thể để mất thế này!

“Chu Cận Viễn, em đồng ý với anh lập tức ký đơn ly hôn!”

Trong lúc nguy ngập, cô lớn tiếng nói:

“Sau khi ly hôn, con em sống hay chết cũng không liên quan gì tới anh!”

Đợi tới bốn tháng cô có thể làm xét nghiệm nước ối. Khi đó anh sẽ biết cô chưa từng phản bội anh.

Chu Cận Viễn dừng bước, đôi mắt đen lánh tàn nhẫn nhìn cô:

“Tôi qua chả phải cô thà chết cũng không ký sao? Bây giờ vì đứa con hoang này à? Tôi sẽ không để cô toại nguyện! Đứa con này tôi nhất định muốn cô phải phá bỏ!”

Hơi thở như ngừng lại, dường như có một bàn tay vô hình xé nát tâm can cô. Khiến cô đau đớn toát mồ hôi lạnh.

“Chu Cận Viễn, bao năm qua cho dù là một con chó cũng có chút cảm tình, tại sao anh lại tàn nhẫn với em như vậy?”

Tô Đồng lao đảo như thể sắp gục ngã bất cứ lúc nào:

“Hãy coi như thương hại em, chỉ cần anh không làm hại con em, sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, anh bảo em ký em sẽ ký, bảo em biến mất em sẽ lập tức biến mất, tuyệt đối không xuất hiện trong thế giới của anh nữa! Cận Viễn, em cầu xin anh đó...”

Trong ấn tượng của Chu Cận Viễn, Tô Đồng sinh ra đã là kiểu nữ của nhà họ Tô. Cô luôn cao quý, kiêu sa đài các, chưa bao giờ gào khóc cầu xin như một người đàn bà chanh chua thế này, nói thực lòng không bị lay động là giả, nhưng nghĩ tới việc cô thành ra như vậy là vì đứa con hoang trong bụng, Chu Cận Viễn chỉ muốn lập tức xé cô ra thành muôn ngàn mảnh!

“Đừng hồng!”

Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, anh đập tan chút ảo tưởng cuối cùng của cô.

Sự vô tình và lạnh lùng của anh giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim cô, cảm giác đau đớn thấu tận xương tủy, đau đớn khắp toàn thân khiến cô mất hết tham vọng mở to đôi mắt nhìn thật kỹ người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn này!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Cô bị dẫn vào phòng phẫu thuật.

“Bà Chu, hãy cởi quần, dạng hai chân ra, chúng tôi chuẩn bị làm phẫu thuật!”

Bác sỹ đeo khẩu trang nhìn cô, đứng bên mép giường, vẻ mặt thờ ơ nhìn cô chăm chặp.

Lời nhắc nhở này giống như sét đánh trúng linh hồn cô.

Cô thần thờ mở to mắt, vội vã nhảy xuống khỏi giường, hốt hoảng bất an lùi lại sau:

“Các người đừng lại gần, tôi không muốn phá thai, là Chu Cận Viễn ép tôi vào đây, các người thế này là phạm tội...”

“Bà Chu, xin đừng làm khó chúng tôi.”

Bác sỹ cũng rất khó xử:

“Đây là mệnh lệnh của Chu tiên sinh, chúng tôi không thể làm trái.”

“Không!”

Tô Đồng lo lắng, cô giống như một con diều đứt dây, bay ra khỏi cửa sổ chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong lòng cô ngập tràn bi thương nhưng sắc mặt vẫn kiên quyết bất chấp tất cả:

“Các người là bác sỹ chứ không phải đao phủ, nếu cứ nhất định ép tôi phá thai, tôi thà nhảy từ đây xuống chết cả mẹ lẫn con còn hơn hai mẹ con âm dương cách biệt!”

Bác sỹ có chút đắn đo...

- - -

Mười lăm phút sau, Tô Đồng rời khỏi phòng phẫu thuật.

Chu Cận Viễn và An Hân Du ngồi trên ghế dọc hành lang, thấy cô sắc mặt nhợt nhạt bước ra, anh thờ ơ đưa đơn ly hôn cho cô, hoàn toàn không để tâm tới vẻ suy yếu và khó xử của cô.

“Hân Du có thai rồi, tôi muốn cho cô ấy một danh phận, ký vào đây, tôi sẽ để ba cô bình an trở về.”

Lúc này Tô Đồng vô cùng đau khổ, xót xa nhưng cô thực sự muốn bật cười thật hả hê.

Cô liều mạng cầu xin anh cho cô một con đường sống, anh không hề động lòng. Nhưng vừa mới mười lăm phút ngắn ngủi, An Hân Du có thai cần một

danh phận, anh lập tức dâng tới trước mặt cô ta tất cả những gì tốt đẹp nhất, giúp cô ta loại bỏ mọi rào cản!

So sánh quá rõ ràng, giống như một bàn tay tát thật mạnh lên mặt cô.

Đánh sưng mặt cũng đánh vỡ nát trái tim cô.

“Xin lỗi Đồng Đồng.”

An Hân Du giả bộ che bụng, thái độ áy náy tự trách, thậm chí còn kéo tay Tô Đồng lại sát mặt mình:

“Là mình không tốt, là mình quyến rũ anh Cận Viễn, cậu hãy đánh mình đi, hãy chửi mình đi, chỉ cần cậu có thể bớt đau khổ, cho dù cậu muốn mình quỳ xuống dập đầu mình cũng không nửa lời oán trách, chỉ có điều... Đồng Đồng, mình có em bé rồi, mình không thể để con của mình không có cha, cậu có thể tha thứ cho mình lần này được không?”

Bốp.

Tô Đồng thực sự giờ tay lên tát cô ta một cái thật mạnh.

Cú tát vừa giáng xuống, không khí lập tức trầm lắng vài giây.

“An Hân Du, sẽ có một ngày cô gặp báo ứng, cả thiên hạ sẽ nhận ra đằng sau gương mặt xinh đẹp đáng yêu của cô là một trái tim nhơ nhuốc! Bản hơn cả nước sông Hoàng Hà, kinh tởm hơn đồ ăn ôi thiu, ai thấy cũng phải tránh xa!”

“Tô Đồng, cô nói hết chưa?”

Chu Cận Viễn kéo An Hân Du vào lòng, lạnh lùng liếc nhìn Tô Đồng:

“Tôi thấy kẻ bản thiêu nhất ở đây chính là cô!”

Nói xong, anh liền kéo An Hân Du bỏ đi.

An Hân Du bụm chặt bên má bị đánh, mắt khóc đỏ hoe nhưng vẫn nói đỡ giúp Tô Đồng:

“Anh Cận Viễn, Đồng Đồng cũng chỉ nhất thời nổi giận nên mới nói năng lung tung, em không sao cả...”

“Đứng lại!” Tô Đồng cũng cố lạnh nhạt gọi họ đứng lại:

“Cận Viễn, đừng giận dữ như vậy, tôi cũng đâu có nói sẽ không ký đâu, dù sao thì anh cũng cần cho người anh yêu một danh phận, lại không muốn trùng hôn, sao có thể thiếu chữ ký của tôi được chứ?”

Cô dứt khoát bước tới trước mặt hai người.

Đặt bút kí tên mình vào cuối tờ đơn ly hôn.

“Chúc mừng ly hôn, Chu tiên sinh.”

Khi đưa đơn trả lại cho anh, trong lòng Tô Đồng đang rỉ máu nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười lạnh nhạt bất cần.

Việc cô thay đổi trong cách xưng hô với anh, nhanh chóng từ bỏ thân phận cũng khiến Chu Cận Viễn sửng sốt, nhưng anh nhanh chóng định thần, ly hôn chẳng phải là điều mà anh vẫn hằng mong mỏi đó sao?

Anh nên vui mừng mới đúng!

-- Hết --

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Rời khỏi bệnh viện, trời không biết lại bắt đầu mưa từ lúc nào.

Tô Đồng trú mưa ở góc tường bệnh viện, bàn tay nhỏ bé khẽ xoa nhẹ lên bụng, nét mặt vô cùng dịu dàng, nhỏ nhẹ nói:

“Con yêu, sau này chỉ còn hai mẹ con chúng ta thôi!”

Cô lặng lẽ đứng đợi ngót mưa.

Đôi mắt khóc nhiều nhìn rõ dần lên.

Trong làn mưa, Chu Cận Viễn lái xe chở An Hân Du rời đi.

An Hân Du hạnh phúc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, từ nay về sau người đàn ông này sẽ thuộc về cô, mặc cho Tô Đồng có bản lĩnh thế nào đi nữa cũng không thể làm nên trò trống gì.

Không uống cô hao tổn tâm trí nhiều tới vậy...

Nhìn qua kính xe, cô thấy Tô Đồng ở cổng bệnh viện.

Trời mưa như trút nước, Tô Đồng có vẻ hơi lạnh, bóng dáng một mình vô cùng cô đơn lẻ loi, An Hân Du khẽ nở nụ cười đắc ý, nhưng khóe miệng chột sững lại khi thấy Tô Đồng đưa tay lên xoa bụng.

- - -

Mưa lớn liên tục một tiếng đồng hồ mới nhỏ dần.

Tô Đồng tranh thủ dùng túi xách che đầu, đợi mưa tới bến xe bus chuẩn bị bắt xe về nhà, nào ngờ khi đi ngang qua đường, một chiếc xe khách loại nhỏ màu đen bất ngờ thắng gấp dừng lại bên cạnh cô, sau đó khi cô chưa kịp kêu cứu thì đã bị bịt chặt mũi miệng, đánh ngất nhét vào trong xe.

Xe nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Đợi tới khi Tô Đồng dần dần tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một căn nhà hoang, chân tay bị trói chặt, khẽ cử động, lập tức cảm thấy sau gáy đau buốt thấu tim.

“Cộp, cộp, cộp...”

Ngoài cửa vọng lại tiếng giày cao gót, một người phụ nữ đẩy cửa bước vào.

“Quả nhiên là cô.”

Tô Đồng nhìn An Hân Du.

“Là tôi thì sao chứ?” Không có người xem, An Hân Du cũng không đóng kịch nữa, nét mặt cô ta có phần dữ tợn:

“Rõ ràng tôi và Cận Viễn mới là một cặp trời sinh, là cô, là cô cứ đòi chen ngang cướp đi vị trí bà Chu vốn thuộc về tôi! Nói thật cho cô biết, tin nhắn đi tới khách sạn mà cô nhận được là tôi gửi nhân lúc Cận Viễn đang ngủ, những điều riêng tư của cô cũng là tôi nói cho gã gian phu đó biết, nhưng như vậy thì đã sao chứ? Hôm nay cô vẫn là một người đàn bà bị chồng bỏ! Chỉ có thể để mặc cho tôi si nhục!”

Bốp.

An Hân Du xoay tay tát Tô Đồng một cái thật mạnh, ngón tay thon dài từ từ hạ xuống vùng bụng hiện vằn phăng lì của mình.

Bị tát một cái, Tô Đồng lập tức ù tai.

Mùi máu lan tỏa trong miệng.

Cảm giác buồn nôn xuất hiện.

Có điều vừa thấy tay cô ta đặt sát vào bụng mình, cảm giác đó giống như bị một con rắn độc quấn lấy, nó đang phi lưỡi về phía cô.

Tìm Tô Đồng co thắt lại:

“Cô, cô muốn làm gì? Con của tôi đã bị các người hại chết rồi...”

“Vậy sao?”

An Hân Du túm tóc Tô Đồng ép cô ngẩng đầu lên, điên cuồng nói:

“Vậy chi bằng tôi mổ bụng cô ra xem đứa bé còn hay không?”

“Không!” Tô Đồng giật thót tim, bây giờ cô chỉ muốn con mình được bình an, cô kinh hãi nói:

“Cô đã có mọi thứ mà cô muốn rồi, lẽ trời tuần hoàn, cô cũng đã mang thai, lẽ nào không sợ sẽ có một ngày báo ứng lên chính con của mình sao?”

An Hân Du nhếch miệng cười nhạt:

“Tôi thích nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng khiếp sợ của cô, tuy nhiên cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì con của cô, dù sao thì... nó rất có ích đối với tôi!”

Tô Đồng không hiểu cô ta nói vậy là có ý gì nhưng được biết con mình tạm thời không sao cô liền thở phào.

Từ hôm đó, cô bị giam cầm trong gian nhà xưởng âm thấp tối tăm kia.

Ngày này qua ngày khác.

Mới đầu cô cũng đếm từng ngày một nhưng sau đó không biết có phải vì thời gian quá lâu, suy nghĩ của cô xuất hiện hỗn loạn, thế là cô nhặt cục đá dưới đất lên, vạch đường đánh dấu trên tường.

Mười ngày, hai mươi ngày, ba mươi ngày...

Ba tháng trôi qua.

Ngoài hai người đàn ông bắt cóc cô khi xưa, An Hân Du không hề xuất hiện thêm lần nào nữa.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Nỗi khổ sở không nhìn thấy mặt trời đè nặng lên cô.

Tô Đồng hết lần này tới lần khác cầu xin những kẻ đó tha cho mình, cô có thể cho họ tiền cho họ mọi thứ họ muốn nhưng họ chỉ cười nhạo cô ngây thơ, nụ cười đó quá lạnh lùng, làm trái tim với vô vàn thương tích của cô thêm băng giá.

Ngày hôm sau.

Bọn bắt cóc đặt bữa sáng xuống dưới đất.

Tô Đồng tỉnh dậy nhưng tinh thần không được tốt, cô nằm yên.

Hai kẻ đó tưởng cô chưa tỉnh liền thì thầm to nhỏ:

“Mẹ kiếp, tới mẹ tao tao còn chưa hậu hạ bao giờ! Ngày ngày com bung nước rót, nhớ trước đây tao cũng là một trang hảo hán trên giang hồ...”

“Thôi đi mày, An tiểu thư và Chu tiên sinh sắp sửa đính hôn rồi, đặc biệt căn dặn chúng ta phải trông chừng cô ta cẩn thận, nếu mày gây chuyện, An tiểu thư sẽ không tha cho mày đâu!”

“A, cô ta đúng là một kẻ tàn nhẫn, vì muốn níu giữ Chu Cận Viễn dám ăn ốc cho anh ta đồ vớ, ha ha ha...”

Nằm trên giường, lòng mỵ Tô Đồng không ngừng mấp máy.

Mấy gã bắt cóc vừa nói gì?

Ăn ốc đồ vớ?

Đứa con trong bụng An Hân Du không phải của Chu Cận Viễn?

Vậy có khi nào Chu Cận Viễn bị cô ta mê hoặc nên mới phản bội cô và hãm hại ba cô?

Trái tim héo mòn trong bóng tối của cô bỗng nảy sinh một ý niệm đáng thương, có phải chỉ cần vạch trần bộ mặt thật của ả ta, toàn bộ mọi chuyện đều sẽ về lại như cũ?

Trong đầu nghĩ vậy, Tô Đồng liền kiên định suy nghĩ này.

Cô cố nhịn ăn suốt một ngày, nằm trên giường không động đậy.

“Này, cô sao vậy? Dậy ăn cơm!”

An Hân Du căn dặn tuyệt đối không được bỏ đói Tô Đồng, cô ta muốn đứa bé được bình an chào đời.

Tô Đồng yếu ớt không chút sức lực, thều thào nói:

“Tôi... tôi đau đầu quá, đầu như muốn nổ tung, có phải tôi sắp chết rồi không? Nơi này là đâu? Chu Cận Viễn đâu, ba mẹ tôi đâu?”

Ánh mắt cô mơ màng, rất khó tập trung, giống như nói xảm trước khi chết.

Một gã đàn ông kinh hãi, thương lượng:

“Cả ngày cô ta không ăn gì, không lẽ thực sự xảy ra chuyện gì sao? Mày ở đây trông coi, tao đi quanh đây tìm bác sỹ có thể tin tưởng tới xem sao.”

“Cận thận một chút, tao gọi điện cho An tiểu thư.”

“Ừ, tao biết rồi, mày trông chừng cô ta, tuyệt đối không được để cô ta bỏ chạy!”

“Yên tâm đi, cô ta chết tới nơi rồi, có thể chạy đi đâu được chứ?”

Thấy bọn bắt cóc đã đi xa, Tô Đồng nghiêng rặng, hai má ửng hồng, đôi lông mày cong dài chớp chớp, cô vội vã kéo mép chăn ra, ngoái đầu như một kẻ điên lao về phía một tên bắt cóc:

“Cận Viễn, cuối cùng anh cũng tới thăm em sao? Anh biết, em mới là người yêu anh nhất có đúng không...”

Gã bắt cóc liền muốn đẩy cô ra.

Nhưng khi bàn tay thô ráp chạm vào vòng eo mảnh mai của cô, cô liền dừng lại, ánh mắt dần ánh lên vẻ nguy hiểm.

- - -

Tại tiệm áo cưới sa si nhất thành phố.

An Hân Du đang vui vẻ thử áo cưới, đứng trước một chiếc gương đứng, nghiêng bên trái rồi nghiêng bên phải, đưa tay xoa bụng, quay đầu nhìn Chu Cận Viễn:

“Cận Viễn, em mặc chiếc váy cưới này có đẹp không?”

Đuôi váy dài quét đất, trước ngực điểm xuyết ren đính cườm, phần eo được thiết kế đặc biệt phù hợp cho cô khi mang thai, hợp lý che đi bụng bầu lùn xù, cũng may bụng bầu của cô ngả sau, nên nhìn không rõ rệt lắm.

Chu Cận Viễn vốn định đợi An Hân Du sinh xong mới kết hôn nhưng An Hân Du nói mình không có cảm giác an tâm, sợ rằng một ngày nào đó Chu Cận Viễn sẽ rời bỏ cô nên họ sẽ đính hôn sau một tuần nữa, kéo dài tới tận bản giờ cũng là vì anh cần phải xử lý các vấn đề sau khi ly hôn Tô Đồng.

Nhìn nụ cười dịu dàng của An Hân Du, trong đầu Chu Cận Viễn thoáng hiện ra một bóng hình khác trong giây lát.

Anh mỉm cười:

“Rất đẹp, bà xã tương lai của anh.”

“Ghét...”

“An Hân Du, cô không xứng làm vợ Chu Cận Viễn!”

Một giọng nói đanh thép đột ngột vang lên.

Ánh mắt Chu Cận Viễn và An Hân Du sững lại, nhìn về phía tiếng nói, Tô Đồng quần áo lam lũ, sắc mặt tiêu tụy, đầu bù tóc rối đứng trước cửa tiệm áo cưới, gương mặt nhếch nhác toát lên sự kiên nghị và lòng căm hận.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

“Đồng, Đồng Đồng...”

Đáy mắt An Hân Du thoáng qua chút cay độc và ngờ vực, sau đó liền ân cần bước tới:

“Sao cậu lại trở ra như thế này? Gần đây cậu đã đi đâu? Mình tìm cậu mãi...”

“Đủ rồi, đừng đóng kịch nữa!”

Suốt ba tháng sống trong bóng tối và giày vò, Tô Đồng nhìn thấy cô ta liền mất ói.

“Cận Viễn, đứa con trong bụng cô ta không phải của anh! Em đã nghe thấy hai tên tay chân của cô ta nói cô ta ăn ốc bắt anh đồ vỏ, cũng chính là cô ta đã sắp đặt để anh bắt quả tang em ngoại tình, anh đừng dính hôn với cô ta, cô ta là một kẻ lừa đảo không hơn không kém!”

Tìm An Hân Du đập thình thịch.

Chết tiệt!

Hai tên khốn không được tích sự gì cả!

Đáy mắt lập tức ngân ngấn lệ, cô ta giữ chặt ngực ra vẻ bất ngờ:

“Đồng Đồng, mình biết cậu hận mình cướp mất anh Cận Viễn, nhưng sao cậu có thể thêu dệt ra điều bịa đặt này để nói xấu mình? Cậu biết rõ mình yêu anh Cận Viễn tới nhường nào, từ nhỏ tới lớn, suốt mười mấy năm...”

Lời lẽ lên án nhỏ nhẹ, cảm động trái ngược hoàn toàn với thái độ chanh chua hăm dọa của Tô Đồng. Tô Đồng biết lúc này mình không nên nổi nóng nhưng cô không thể nhẫn nhịn.

“An Hân Du, cô còn định vờ vịt tới khi nào? Cả ngày đeo mặt nạ cô không thấy mệt sao? Khí thế ngông cuồng khi sai người bắt cóc tôi lúc trước đi đâu cả rồi?”

“Đồng Đồng, rốt cuộc cậu muốn nói gì, sao mình lại có thể bắt cóc cậu chứ? Cậu là người bạn tốt nhất của mình!”

“Không!”

“Nói hết chưa?”

Huyết thái dương của Chu Cận Viễn liên tục co giật, nhiệt độ quanh người giảm xuống rõ rệt.

Anh liếc nhìn bụng của Tô Đồng, không hề tin tưởng cô, nhếch môi cười nhạt:

“Đứa con tôi đích thân ra lệnh phá thai lại hồi sinh rồi sao?”

“...”

Tô Đồng sững người.

“Mất tích ba tháng, vừa xuất hiện đã giờ khổ nhục kế? Tô Đồng, cô tưởng rằng tôi sẽ tin những lời nói nhăng nói cuội của cô sao?” Anh thực sự tưởng rằng đứa trẻ đó bị cô phá bỏ!

Tô Đồng lơ mờ nhìn thấy nụ cười nhạt trên môi An Hân Du. Tư thế của kẻ chiến thắng.

“Hôm đó rời khỏi phòng phẫu thuật, em chưa từng thừa nhận đã phá thai, là anh tự nghĩ như vậy, hơn nữa em thực sự đã bị cô ta bắt cóc ba tháng, em có thể dẫn anh tới nơi em bị giam cầm, anh cũng có thể đi tìm hai tên bắt cóc đó để đòi chất, anh hãy tin em một lần có được không?”

Chu Cận Viễn không hề động lòng, hỏi ngược lại:

“Ha ha, cô nói Hân Du bắt cóc cô, tôi và cô ấy quen nhau mười mấy năm, cô ấy có lý do gì để bắt cóc cô? Còn nữa, nếu có hai kẻ bắt cóc, giờ cô lại đang mang bầu, làm thế nào cô thoát được? Vờ kịch tự biên tự diễn của cô, nếu đã diễn xong rồi thì rút đi! Đừng buộc tôi phải kéo cô đi phá thai!”

Lời nói của anh giống như hàng loạt lưỡi dao sắc lẹm đâm thẳng vào tim cô. Lưỡi dao có móc câu, xoắn qua xoắn lại liên hồi. Đau đớn tột cùng.

“Chu Cận Viễn!” Hi vọng mong manh cuối cùng của Tô Đồng bị anh đập nát, cô gào lên: “Tại sao anh không chịu tin em? Anh và cô ta quen biết mười

mấy năm, em thì không sao? Em không yêu cầu nhiều, chỉ một lần mà thôi! Lẽ nào nhất định bắt em phải chết anh mới chịu bỏ thí cho em một chút lòng tin sao?”

Đôi mắt lạnh lùng của Chu Cận Viễn càng thêm thâm trầm.

Nơi nào đó trong trái tim giống như bị chạm khê.

Ánh mắt mỗi lúc một phức tạp.

Bên tai Chu Cận Viễn như có ai đó đang nói, hãy tin cô ấy!

An Hân Du đứng bên cạnh Chu Cận Viễn, cô cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Chu Cận Viễn, cô ta âm thầm siết chặt nắm tay sau đó lại buông lỏng, đôi mắt long lanh tỏ vẻ áy náy, sau đó chạy thẳng tới quỳ trước Tô Đồng.

Rầm một tiếng. Quỳ mạnh xuống đất.

Cô ta kéo vạt áo Tô Đồng, cầu xin thăm thiết:

“Đồng Đồng, cậu hận mình, giận mình, sẵn sàng tự làm bị thương bản thân để đổ tội cho mình, mình biết cậu nhất định vẫn rất yêu Cận Viễn, hiểu lầm mình phản bội anh ấy mang thai đứa con của người khác nên mới làm vậy, nhưng mình có thể thề với trời rằng, mình chỉ có một mình Cận Viễn...”

Cô ta tỏ ra là một người bị hại.

“Có phải hiểu lầm hay không trong lòng cô rõ nhất!” Tô Đồng nhìn chăm chú An Hân Du, giận dữ muốn giật vạt áo ra khỏi tay cô ta, có điều cô ta giữ quá chặt.

Cô đành phải lấy sức đẩy cô ta ra...

--- Hết ---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

“A...”

An Hân Du sợ hãi khiếp đảm tròn tròn mắt, toàn thân run rẩy, lao đảo ngã ra sau, sắp sửa va vào bức tường sau lưng...

“Hân Du!”

Chu Cận Viễn hoảng hốt, hai chân bước vội lên trước, kịp thời ôm cô ta vào lòng:

“Em sao rồi?”

“Em...” Trán An Hân Du lấm tấm mồ hôi, hai tay ôm lấy bụng: “Đau... Em đau bụng quá, Cận Viễn, con của chúng mình, nhất định phải cứu lấy con của chúng mình...”

Nếu như nói anh mới nảy sinh một chút lòng tin với Tô Đồng, vậy thì lúc này đây tất cả đã tan biến.

Anh lập tức bế bổng An Hân Du lên, an ủi:

“Không sao đâu, hãy tin anh, con của chúng ta nhất định sẽ bình an.”

Chu Cận Viễn ôm lấy cô ta, trước khi rời đi chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tô Đồng:

“Nếu như Hân Du và đứa bé có vấn đề gì, tôi đảm bảo cô, gian phu của cô, bao gồm cả đứa bé trong bụng cô sẽ không có một kết cục tốt đẹp đâu!”

Dứt lời, anh giận dữ bỏ đi.

Một loạt những hành động và lời nói này của anh diễn ra dứt khoát, không chút do dự, Tô Đồng đứng đó, đờ đẫn một hồi, sau đó cô bắt ngờ bắt cười, cười điên dại cười tự chế giễu cười tuyệt vọng.

Quả là... phong cách của Chu Cận Viễn!

Hành động dứt khoát, đối xử với cô như một kẻ xa lạ.

Cô cũng không hề do dự, bắt một chiếc xe đi theo Chu Cận Viễn tới bệnh viện.

- - -

Tại bệnh viện.

An Hân Du được đưa vào phòng khám.

Tô Đồng bình tĩnh nhìn về phía phòng khám, nói với Chu Cận Viễn ở bên cạnh:

“Em sẽ chứng minh cho anh thấy, em chưa từng ngoại tình.”

Nói xong cô liền đi bốc số khoa sản, lựa chọn chộc ổi.

Cô chỉ nói thân phận của Chu Cận Viễn, bệnh viện lập tức nhanh chóng xử lý yêu cầu của cô.

Chộc ổi xong, Tô Đồng nằm trên giường, mở tròn mắt thất thần nhìn lên trần nhà trên đầu, quá trắng quá sạch sẽ, cô khẽ nhắm mắt lại, đếm thời gian đợi kết quả.

Chờ đợi là một việc rất khổ sở.

Tí tách, tí tách...

Từng giây từng phút giống như lãng trì.

Căn phòng tĩnh lặng giống như một nắm mồ lạnh lẽo, không chút hơi người, không chút sự sống. Cô chính là một người chưa trên bị chôn vùi trong nắm mồ đó.

Mấy giờ đồng hồ trôi qua.

Râm...

Cửa phòng đột ngột bị người bên ngoài đập tung.

Tô Đồng giật nảy mình, ngồi bật dậy ở trên giường, cô nhìn thấy Chu Cận Viễn nổi giận đùng đùng xông vào, ánh mắt dữ tợn, ném một tập kết quả xét nghiệm lên đầu cô:

“Tô Đồng, mẹ kiếp, suýt nữa tôi đã tin cô!”

Giấy tờ rào rào rơi xuống từ trên đầu cô.

Tô Đồng không hiểu chuyện gì xảy ra, cô vội vàng nhặt tờ giấy kết quả bên cạnh giường lên xem, chỉ mới liếc qua, máu toàn thân lập tức xộc thẳng lên não bộ.

Cột kết quả cuối cùng hiển thị, con của cô không hề có quan hệ ruột thịt với Chu Cận Viễn!

Cô run rẩy cầm lấy tờ kết quả xét nghiệm, tới tiếng nói cũng lạc giọng, cô giận dữ vứt kết quả đi:

“Không thể nào, không thể nào! Con là của anh, em chỉ có một mình anh, chính là cái đêm ở KTV...”

Nói rồi cô như sợ ra điều gì, chỉ Chu Cận Viễn nói đại:

“Có phải anh cố tình đổi kết quả xét nghiệm không? Tờ kết quả này rõ ràng không phải của em, anh cầm nhầm kết quả có phải không?”

Rõ ràng cô không hề có người đàn ông nào khác.

Đối diện với sự chỉ trích vô cớ của cô, Chu Cận Viễn lạnh lùng neho mắt, không thể nhẫn nại thêm, hai tay nắm chặt, nóng giận hơn cả lần phát hiện cô ngoại tình, thậm chí chỉ muốn lập tức giết chết cô!

“Đã tới nước này rồi, sự thật mạnh hơn lời nói, không ngờ cô vẫn còn ăn nói gian dối!”

“Em không nói dối, nếu không phải anh thì chính là An Hân Du!”

Ả đàn bà lòng dạ rắn độc!

Tô Đồng hát tung chăn bước xuống giường:

“Em không tin tờ kết quả này, em muốn xét nghiệm lại một lần nữa! Em phải tận mắt nhìn bác sỹ thực hiện, anh có dám đánh cược cùng em lần này không, em...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Cộc, cộc, cộc.

Lúc này, có người gõ cửa phòng, là một bác sỹ nam mặc áo blouse trắng.

Anh ta cầm một bản kết quả xét nghiệm khác, cung kính nói:

"Chu tiên sinh, Chu phu nhân trước khi hôn mê đã yêu cầu chúng tôi giúp cô ấy chọc ối so sánh với DNA của anh, kết quả đã có, anh có muốn xem không?"

Kết quả xét nghiệm của An Hân Du?

Tô Đồng không hề nghĩ ngợi, mặc kệ cơ thể đang vô cùng suy nhược của mình, giành trước Chu Cận Viễn, giật lấy bản kết quả xét nghiệm trong tay anh.

Cô lật vội ra trang cuối cùng nhìn thật kĩ..

Chu Cận Viễn cau mày...

Con của Tô Đồng không phải của anh, vậy con của An Hân Du thì sao? Con của An Hân Du là của ai? Anh nóng giận và phẫn nộ nhưng anh nhanh chóng dập tan suy nghĩ hoang đường đó, An Hân Du không phải Tô Đồng!

Cô ấy không thể nào phản bội mình!

Sao anh có thể vì một Tô Đồng bỉ ổi mà phủ nhận An Hân Du lương thiện?

Tô Đồng gần như vò nát bản kết quả, kết quả hiển thị con của cô ta là con ruột của Chu Cận Viễn!

Sao có thể như vậy được?

Con của An Hân Du là con của người khác!

Cô đột nhiên điên cuồng khua tờ kết quả trong tay trước mặt Chu Cận Viễn, tinh thần mỗi lúc một kích động:

"Là giả, những thứ này là giả hết! Chu Cận Viễn, bệnh viện của anh có nội gián, nhất định An Hân Du đã mua chuộc bác sỹ hoán đổi kết quả! Bản kết quả xét nghiệm này là của em mới đúng, cô ta bắt cóc em chính là vì..."

Bốp!

Mọi suy đoán và lời nói của Tô Đồng dừng lại tại đây.

Mắt cô đau rát, xuất hiện vết tát hình năm ngón tay.

Gân xanh trên tay Chu Cận Viễn nổi lên, lòng bàn tay hơi rát, anh phẫn nộ và giận dữ hơn cả cô:

"Cô còn điên khùng tới khi nào nữa? Tôi chưa bao giờ đánh đàn bà, nhưng Tô Đồng cô làm tôi kinh tởm! Hãy mang theo đứa con hoang của cô cút đi!"

Cú tát đó rất mạnh.

Mặt Tô Đồng bị đánh nghiêng sang một bên.

Ánh mắt cô nhìn thấy gạch lát nền màu trắng.

Khoảnh khắc đó, trong đầu cô xuất hiện một suy nghĩ điên cuồng, thậm chí muốn kéo An Hân Du chết chung, nhưng tới phút cuối, cô lại vừa cười vừa khóc.

"Được, Chu Cận Viễn, tôi cút, tôi sẽ cút đi thật xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa! Tôi xin chúc mừng anh bị cầm tù, chúc mừng đám cưới của anh và An Hân Du, hạnh phúc mỹ mãn, bình an trọn đời!"

Mỗi chữ đều như được cô rít ra từ kẽ răng.

Cô giống như bị vắt kiệt sức lực toàn thân.

Những năm tháng theo dõi, những năm tháng yêu thương tan dần theo thời gian, thế giới của cô tràn ngập bị thương.

Tô Đồng tập tễnh bước ra ngoài.

Ở một phòng bệnh khác, An Hân Du đặc ý nhìn bóng cô khuất dần thông qua cửa kính trong suốt.

Đôi môi mỉm cười, ánh mắt ngập tràn toan tính.

Cũng may cô biết tương kế tựu kế, dập tan mối nghi ngờ của Chu Cận Viễn, có điều đáng tiếc là Tô Đồng đã phát hiện ra điều gì đó, thời gian này cô không thể đi gặp cô ta và đứa bé...

- - -

Tô Đồng rời khỏi bệnh viện.

Trên đường người qua kẻ lại, sắc mặt đờ đẫn, không dừng lại vì bất cứ ai bất cứ việc gì, bất giác nước mắt cô tuôn rơi, lăn dài theo gò má.

Cô bắt xe về nhà họ Tô.

Trong kí ức, trước cổng nhà họ Tô luôn có bảo vệ đứng gác, canh gác nghiêm ngặt, lúc này cảnh tượng xung quanh nhà họ Tô lộn xộn, hoa tàn lá rụng, trên cửa có dán mấy tờ giấy niêm phong cỡ lớn, sắp sửa bị tòa án bán đấu giá.

Nước sơn đỏ trên công chạm hoa bị mưa gió hủy hoại, bong tróc từng mảng.

Có chuyện gì thế này?

Nhà cô... tại sao lại thành ra thế này?

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Tô Đồng đứng trước cổng nhà, tay bịt miệng, không thể chấp nhận việc này.

Xung quanh có người đi qua đi lại.

Cô chặn người đi đường hỏi xem có chuyện gì xảy ra, người đi đường lập tức nổi giận nói:

"Cô nói nhà họ Tô sống ở đây à? Tên gian thương không có lương tâm hồi lộ quan chức đã bị vạch trần tống vào tù, công ty hình như phá sản rồi, nói chung đã không còn là nhà họ Tô trước đây nữa, đúng rồi, cô là ai? Hối loại người này làm gì? Cô gái à, tôi thấy cô bụng mang dạ chửa, cô tránh xa nơi này ra, đừng để bị nhiễm xui xẻo!"

"..."

Tô Đồng cảm thấy tức ngực vô cùng khó chịu, buồn nôn:

"Đây là nhà tôi, tôi cũng họ Tô."

Người đi đường lập tức bối rối.

Cô không còn tâm trạng nhìn sắc mặt người đi đường nữa, lặng lẽ đứng trước cổng rất lâu, sau đó quay người bỏ đi, trời đất bao la, trong thời gian ba tháng bị bắt cóc, cô đã... không còn nhà.

Chả phải nói rằng cô ký đơn anh ta sẽ tha cho người nhà cô sao?

Tại sao Chu Cận Viễn lại tàn nhẫn với cô tới vậy?

- - -

Khi Tô Đồng mang thai tháng thứ sáu thì tìm được mẹ mình.

Trước kia, mẹ cô vốn rất biết chăm sóc sắc đẹp giờ đây đã hoàn toàn biến thành một người phụ nữ bình thường, đôi bàn tay mịn màng đã không còn mềm mại, rải rác chai tay.

Tô Đồng nhào tới trước mặt mẹ: “Mẹ...”

Mẹ cô không dám tin vào mắt mình, Tô Đồng biến mất suốt năm tháng nay đã trở về, nhưng sau một giây sững sờ, bà bắt ngờ vung tay tát Tô Đồng một cái thật mạnh.

“Cút!”

“Mẹ...”

Tô Đồng bị chặt bên má bị tát, nước mắt giàn giụa:

“Con là Tô Đồng, là con gái của mẹ đây? Mẹ...”

“Tôi không có đứa con như cô!”

Mẹ cô nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt:

“Bạn ba cô nói rằng Chu Cận Viễn đích thân tố cáo ông ấy, là anh ta đích thân hủy hoại nửa đời còn lại của ba cô! Đây chính là người đàn ông mà cô bắt chấp tất cả để lấy đó sao?”

Tô Đồng khóc nghẹn ngào, bất lực, liên tục xin lỗi:

“Con xin lỗi, con thật sự xin lỗi...”

“Xin lỗi có ích gì chứ? Khi nhà xảy ra chuyện cô đã ở đâu, khi ba cô tự sát trong tù cô ở đâu?”

Ánh mắt mẹ nhìn xuống bụng bầu hơi nhô lên của cô, giọng nói lập tức sắc lạnh:

“Đứa bé này cũng là của anh ta sao?”

Tô Đồng gật đầu một cách máy móc.

“Con mất tích năm tháng là có nỗi khổ bất đắc dĩ, mẹ ơi, bây giờ con đã ly hôn với Chu Cận Viễn rồi, đứa bé này không liên quan gì với anh ta nữa!”

“Phá thai!” Mẹ cô bắt ngờ cầm hận trừng mắt nhìn cô:

“Một Chu Cận Viễn đã đủ khiến nhà chúng ta tan tác rồi, lẽ nào cô còn muốn nuôi công không con của anh ta nữa? Phá thai ngay cho tôi!”

“Nhưng đứa bé là vô tội, mẹ, mẹ không biết đâu, con có thể cảm nhận được mỗi lần em bé đạp, đó là mối liên hệ máu mủ, đã sáu tháng rồi, con sao có thể phá bỏ được chứ?”

Mẹ cô thực sự không thể chịu đựng thêm.

Trong một đêm, chồng bị bắt vào tù. Bà từ một quý phụ cao quý biến thành bộ dạng người không ra người ngòm không ra ngòm như hiện nay...

Trong tù, liên tục đưa tin chồng bà tự sát.

Cho dù có kiên cường thế nào đi nữa bà cũng sắp bị áp lực nặng nề hạ gục, còn con gái một mực đòi sinh con cho kẻ thù!

“Nếu như cô muốn sinh đứa bé này vậy thì hãy cút đi cho tôi! Cút khỏi tầm mắt tôi!”

Tô Đồng lao đảo trong gió rét.

Cô lặng yên không nói gì.

Trái tim cô đã tan nát, sau này có lẽ sẽ không thể yêu ai khác, đứa con này giờ đây là thứ duy nhất mà cô muốn có được...

Cô quỳ gối, cúi lạy mẹ mình.

“Mẹ, con biết mẹ hận cha của đứa bé này, con cũng hận anh ta, nhưng nó là một sinh mạng vô tội, là cháu ngoại của mẹ! Con đi đây, đợi sau khi con sinh xong sẽ quay về, khi đó con sẽ lại cầu xin mẹ tha thứ...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Thời gian trôi qua thường sẽ vô tình vùi lấp đi mọi bí mật.

Bốn tháng chả mấy chốc đã qua đi.

Tô Đồng thuê một căn hộ nhỏ cách chỗ mẹ cô ở không xa, cũng may là lúc trước cô có tích cóp được một ít, cho dù không đi làm cũng tạm thời nuôi sống được cô và con...

Trên báo đài, khắp nơi đều đưa tin bản đồ sự nghiệp của Chu Cận Viễn lại mở rộng gấp đôi, công trình tiêu biểu mới của thành phố thuộc về nhà anh, anh và bạn gái ân ái mặn nồng ra sao.

Cô xoa nhẹ lên bụng bầu đã rất lớn, bỏ mặc mọi chuyện chỉ an tâm đợi tới ngày sinh nở.

Cô mời bảo mẫu cô Đồng tới chăm sóc mình.

Buổi tối, cô Đồng rót cho cô một cốc sữa, dặn dò cô đi ngủ sớm.

Cô nằm trên giường, chả bao lâu bụng bắt đầu đau nhói, giống như có thứ gì đó không ngừng kéo cô xuống, cô giữ chặt tay cô Đồng:

“Giúp tôi gọi... gọi xe cứu thương...”

Cô Đồng thấy cô đau vã mồ hôi hột.

“Tô tiểu thư, cô cố chịu đau một chút, tôi lập tức gọi xe cứu thương!”

Tô Đồng vừa định nói gì nhưng bụng càng thêm đau đớn cực độ.

“Không... không xong rồi, tôi sắp sinh rồi...”

Trên trán mồ hôi vã ra như tắm, tí tách rơi xuống đất, Tô Đồng muốn gắng gượng nhưng không thể. Cô Đồng nói rất đúng lúc:

“Sắp sinh sao? Vậy tiểu thư mau nằm xuống, tôi giúp cô xem thế nào.”

Bóng đèn chân không đảo qua đảo lại trước mắt cô.

Cô dạng hai chân ra, hai tay túm chặt ga giường, cửa mình như thể bị xé toang.

“Hãy thả lỏng, thở theo nhịp, hít vào, thở ra... Đúng vậy, cứ làm thế, tiếp tục đi...” Cô Đồng động viên bên cạnh, giúp cô sinh con.

Gương mặt xinh đẹp của Tô Đồng nhăn nhúm, cô thét lên đau đớn.

“Ráng thêm chút nữa! Đã nhìn thấy đầu đứa bé rồi...”

“A...”

Tô Đồng dùng hết sức lực, nghiêng chặt răng, điên cuồng ra sức rặn, cuối cùng trước mắt cô là một vùng hư không mờ ảo, mồ hôi thấm ướt hết mái tóc đen, mí mắt trĩu nặng chỉ trực nhắm lại.

“Oa oa...”

Em bé khóc lên một tiếng vang vọng khắp phòng.

Tô Đồng không còn sức giơ tay lên, cô chỉ về phía đứa bé sau đó kiệt sức nhắm mắt lại. Trong lúc mơ màng, hình như cô nghe thấy có tiếng ai đó đang trò chuyện không ngớt bên tai mình.

[Mau giao đứa bé cho tôi, An tiểu thư đợi lâu lắm rồi...]

[Nhẹ thôi, em bé vừa mới ra đời...]

[Nhớ kỹ lát phải nói gì chưa?]

[Yên tâm đi!]

- - -

Tô Đồng từ từ mở mắt, cô thấy mình đã được thay một bộ đồ khác, nằm yên trên giường trong phòng ngủ.

Cô đưa tay xoa bụng.

Nơi nhô lên giờ đã phẳng như thuở trước, cô lập tức giật mình, ngồi bật dậy theo phản xạ, ảnh hưởng tới vết thương khiến cô đau điếng.

“Cô Đồng, cô Đồng! Con tôi đâu? Cô bế bé lại đây tôi xem nào...”

Cô Đồng đứng bên mép giường, sắc mặt rất khó coi:

“Tô, Tô tiểu thư, cô hãy coi như chưa từng sinh đứa bé này, bây giờ việc quan trọng nhất là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...”

“Cô đang nói linh tinh gì vậy?” Tô Đồng không hiểu, giận dữ nói: “Mau bế con cháu qua đây!”

Cô Đồng không nhẫn tâm chỉ biết thờ dãi, bước tới chiếc nôi em bé nhỏ nhắn ở bên cạnh, chiếc nôi này Tô Đồng tự tay đặt mua cách đây mấy tháng.

Cô ta bế đứa bé trong tay lót tới trước mặt Tô Đồng.

Ánh mắt Tô Đồng vụt sáng, đây chính là đứa con mà cô mang nặng đẻ đau suốt chín tháng mười ngày đó sao?

“Cám ơn...” Tô Đồng đón lấy em bé, chưa kịp dứt lời liền lập tức muốn nghẹt thở!

Cô nhìn chăm chú đứa bé trong lòng, gương mặt tím tái, đôi môi tím đen, quan trọng hơn cả là cô không còn thấy hơi thở của bé.

Đây là... một đứa bé đã chết!

Tô Đồng lập tức sững người giống như một cái xác không hồn.

“Em bé bị trảng hoa quần cổ, lúc cô sinh được một nửa thì lại kiệt sức vì thế bé... Aizz, suy cho cùng là bé không có phúc phận.” Cô Đồng ngậm ngùi nói.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Hai mắt Tô Đồng vô hồn.

Trong đầu cô bỗng xuất hiện một vài kí ức lờ mờ, hình như khi cô hôn mê có người nói gì đó, nửa thực nửa mơ.

Không!

Đó không phải là mơ!

Cô lập tức lạnh lùng trừng mắt nhìn cô Đồng: “Là An Hân Du phải cô tới?”

Cô Đồng thót tim, hỏi ngược lại: “An... An Hân Du là ai? Tô tiểu thư, có phải cô quá kiệt sức, đầu óc không được tỉnh táo?”

“Cô đưa con tôi đi đâu rồi?” Tô Đồng hỏi dồn.

“Cô... cô điên rồi sao?” Cô Đồng nhìn thấy sự phẫn nộ và điên cuồng trong mắt Tô Đồng, sợ hãi tột độ, vội vàng nói qua quýt vài câu sau đó ôm đầu bỏ chạy.

“Đứng lại! Trả con lại cho tôi...”

Tô Đồng muốn đuổi theo nhưng cơ thể suy nhược khiến cô ngã nhào xuống đất, lục phủ ngũ tạng như muốn xáo trộn, vô cùng đau đớn!

Căn phòng yên tĩnh trở lại giống như một thành phố chết tĩnh mịch, cô dờ dẫm nhìn đứa bé đã chết sau đó móc điện thoại gọi cho An Hân Du.

Hết lần này tới lần khác!

Cho tới khi đối phương bắt máy mới thôi!

Cô không biết đã gọi bao nhiêu lần, chỉ biết cuối cùng đầu kia không còn là giọng nữ giới mấy móc nữa mà là giọng Chu Cận Viễn quen thuộc và xa vời:

“Ai cho phép cô quấy rầy Hân Du? Cô có biết hôm nay cô ấy mới sinh không?”

Sinh?

Cũng sinh?

Tô Đồng hoàn toàn không tin đứa con mình liệu mạng sinh ra là một đứa bé đã chết!

Con của cô chắc chắn đã bị An Hân Du cướp đi!

Cô ta muốn trộm long tráo phượng!

“An Hân Du cướp con của tôi, vứt lại cho tôi một đứa bé đã chết, Chu Cận Viễn, anh hãy bảo cô ta trả lại con cho tôi!” Cô nói từng chữ từng chữ một, giọng nói rít qua kẽ răng như thể muốn ăn tươi nuốt sống đôi câu nam nữ là anh và An Hân Du!

Chu Cận Viễn không hề do dự, bật cười nói:

“Tô Đồng, đầu óc có vấn đề thì hãy đi chữa đi, đừng giống chó dại gặp ai cũng cắn! Đứa con hoang của cô chết rồi sao? Lẽ nào không phải báo úng?”

“...”

Tô Đồng mấp máy môi, một hồi không nói lên lời:

“Chu Cận Viễn, đó là cốt nhục của anh! Anh có còn là người nữa hay không?”

Tạch!

Trả lời cô là tiếng Chu Cận Viễn ngắt điện thoại.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, ánh mắt Tô Đồng co rút lại, cả người cô như thể rơi xuống địa ngục băng giá, đau tới mức chết đi sống lại! Cô loạng choạng ngồi dậy trên giường, quăng quật mọi thứ mà cô có thể với tới.

Gối, đèn bàn, bàn trà...

Rầm rầm, dính tai nhức óc.

An Hân Du!

Đột nhiên, ánh mắt cô cứng lại, vội vàng bế đứa bé trên giường lên, kiên định đi ra ngoài...

Phía dưới người rách toạc đau đớn, mỗi bước đi giống như có gì đó rớt xuống nhưng cô coi như không có gì, vẫn tiếp tục bước ra ngoài, cô cần phải đi tìm con của mình!

--

Bệnh viện Ngân Càng.

Ánh đèn phòng phẫu thuật tắt đi, bác sĩ đeo khẩu trang bước ra ngoài, trong tay ôm một đứa bé sơ sinh.

“Chúc mừng Chu tiên sinh, Chu phu nhân bình an sinh hạ một bé trai!”

Bác sĩ lên tiếng chúc mừng, ánh mắt hồ hởi, Chu Cận Viễn lần đầu làm cha, nhìn bé trai nhảnh nhúm, bên tai thoáng vụt qua lời chỉ trích của Tô Đồng...

[Chu Cận Viễn,, đó là cốt nhục của anh! Anh có còn là người nữa hay không?]

Cốt nhục của anh sao?

Anh trấn tĩnh tinh thần, không phải đã xác thực rồi sao? Chỉ có đứa con này của Hân Du mới là cốt nhục của anh! Rốt cuộc anh đang nghĩ gì thế này?

Trong lòng không khỏi bức bối, anh hỏi: “Hân Du sao rồi?”

“Đội thuốc gây mê hết tác dụng, Chu phu nhân sẽ tỉnh lại.”

Chu Cận Viễn gật đầu, để bác sĩ bế bé đi còn mình thì muốn vào thăm An Hân Du, vừa bước tới cửa phòng bệnh, cửa phòng không khép chặt.

Thông qua kẽ hở, anh nghe thấy giọng phụ nữ ở bên trong...

“Một trăm lăm mươi triệu sẽ được chuyển vào tài khoản của cô đúng hẹn, cô hãy lập tức cầm tiền và biến mất, đừng để tôi nhìn thấy cô! Cũng đừng để Cận Viễn bắt gặp cô...”

“Nếu như bị tôi phát hiện ra, cô biết hậu quả sẽ như thế nào rồi chứ?”

“Ừ, đúng vậy, tôi ngắt máy đây!”

Bàn tay đặt trên chốt cửa của anh siết lại, một trăm lăm mươi triệu? An Hân Du đưa một trăm lăm mươi triệu cho ai? Lại còn dùng giọng nói lạnh lùng anh chưa từng nghe qua bao giờ để nói chuyện với đối phương?

Thậm chí không cho phép bị anh bắt gặp?

Tít tít tít.

Đúng lúc này chuông điện thoại trong túi đột ngột vang lên.

“Ai vậy?”

An Hân Du hốt hoảng lên tiếng.

“Anh đây.”

Chu Cận Viễn sắc mặt không đổi, đẩy cửa phòng bệnh bước vào, đôi môi mỏng mím chặt, đưa mắt nhìn cô, tay lấy điện thoại đọc tin nhắn.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi nhưng máu huyết toàn thân anh đã hoàn toàn đóng băng...

[Cho hỏi, anh có phải là chồng cũ của Tô Đồng không? Trên đường cô ấy ôm con tới bệnh viện đã gặp tai nạn nghiêm trọng, cấp cứu không thành công và đã qua đời, cho hỏi anh có thời gian tới đồn cảnh sát nhận xác không?]

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Bùm một tiếng, giống như vô số bom mìn nổ bên tai Chu Cận Viễn.

Mảnh vụn bay tứ tung, làm mất anh mờ đi.

Anh nhìn chăm chú dòng tin nhắn không đảo mắt, cho tới khi không còn nhìn rõ những chữ kia nữa.

Tô Đồng.

Cô ta chết rồi sao?

“Sao vậy anh?”

An Hân Du còn đang ngẫm nghĩ xem lát nữa phải giải thích thế nào với anh về số tiền một trăm lăm mươi triệu, không ngờ sắc mặt Chu Cận Viễn lại trở lên kì lạ tới vậy, trong lòng cô ta không khỏi hồ nghi.

Nhiệt độ trong mắt Chu Cận Viễn giảm xuống.

“Anh ra ngoài một lát!”

Anh chỉ nói một câu sau đó bước vội ra ngoài, vừa đi vừa dặn trợ lý lập tức chuẩn bị xe, anh cần tới đồn cảnh sát nhận xác!

Khi trợ lý nghe nói đi nhận xác, miệng há hốc:

“Chu, Chu tiên sinh, ai chết vậy?”

Đôi mắt đen lánh của Chu Cận Viễn sắc lạnh, vẻ mặt cau có, không trả lời trợ lý.

Đồn cảnh sát.

Sĩ quan cảnh sát Vương phụ trách vụ án của Tô Đồng.

Anh ta dẫn Chu Cận Viễn đi nhận xác, vẻ mặt bồn chồn: “Chu tiên sinh, anh hãy chuẩn bị tâm lý trước, khi xảy ra tai nạn, Tô tiểu thư vì muốn bảo vệ đứa bé nên đã cúi gập người, điều này khiến cơ thể cô bị chèn biến dạng, hơn nữa... diện mạo bị hủy hoại.”

Sắc mặt Chu Cận Viễn không hề thay đổi.

Trong lòng anh chất chứa vô vàn tâm trạng... lo lắng, bất an, bức tức, ngột ngột, giống như vực sâu sắp sửa nuốt chửng lấy anh, anh không biết những tâm trạng tiêu cực này từ đâu mà có, rõ ràng đó là một người đàn bà đã phản bội anh!

Người đàn bà đẻ ra đứa con hoang!

Trong phòng giữ xác, một xác chết phụ nữ lạnh lẽo nằm yên trên giường xác, cơ thể đã được làm sạch nhưng gương mặt vẫn loang lổ vết máu, ngũ quan biến dạng, cả gương mặt trở lên méo mó, không thể nhận ra diện mạo trước đây.

Chu Cận Viễn dừng chân cách cô nửa mét, anh không thể bước tiếp về phía trước được nữa.

Anh không muốn tin...

Người đàn bà đã bị hủy hoại dung mạo, không còn hơi thở này chính là Tô Đồng!

Một Tô Đồng từng tranh cãi với anh, chứng minh với anh, to tiếng với anh, thậm chí hãm hại nhà họ Chu để ép anh phải cưới cô!

“Chu tiên sinh, đây là di vật của Tô tiểu thư.”

Sĩ quan Vương giao túi di vật cho Chu Cận Viễn.

Chu Cận Viễn nhận lấy, nhìn thoáng qua thì thấy một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, đó là chiếc nhẫn anh sai trợ lý đi mua một ngày trước khi kết hôn, cho dù là vậy Tô Đồng vẫn vui vẻ, ngây thơ đeo nó, khi đi tắm cũng không gỡ tháo ra...

[Cận Viễn, cảm ơn anh đã tặng em nhẫn cưới!]

[Sau này chúng ta là vợ chồng, em sẽ đối xử thật tốt với anh, anh có thể thường xuyên cười với em không? Không cần quá nhiều, chỉ một chút thôi...]

[Cận Viễn, khi nào anh về nhà?]

[Cận Viễn, có sấm, em sợ sấm, tới anh về nhà với em được không?]

[Cận Viễn, Cận Viễn... Tên của anh thật hay.]

[Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?]

[Ai cũng nói yêu từ cái nhìn đầu tiên là giả nhưng em cho rằng là thật, bởi vì ông trời đã cho anh xuất hiện trước mặt em, đời này chỉ cần nhìn anh thấy anh là em không thể rung động trước người đàn ông khác...]

Vô số cảnh tượng đan xen trước mắt, vô số kí ức xuất hiện trong đầu, cuối cùng dừng lại ở một câu...

[Chu Cận Viễn, lẽ nào nhất định bắt em phải chết anh mới chịu bỏ thí cho em một chút lòng tin sao?]

Từng câu từng chữ đánh thép, gay gắt.

Trái tim anh đột nhiên như bị thứ gì đó bóp chặt.

Trong túi di vật còn có điện thoại của cô, quần áo rách, là đồ bầu, vóc dáng của cô khác xa so với kí ức của anh, ngón tay thon dài khẽ vuốt nhẹ lên vạt áo lạnh tanh, mắt anh hơi đỏ.

Khi anh tận mắt nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác nằm chung trên giường, gian phu thậm chí còn nói chính xác những đặc điểm riêng tư của cô, thời điểm đó anh nổi giận đùng đùng, chỉ muốn xé xác cô.

Có lẽ...

Không phải vì căm hận, là... đồ kỵ.

Kết hôn ba năm anh chưa một lần chạm vào cô, vì anh không thể vượt qua rào cản tâm lý, bị một cô gái ép cưới, nhưng cô lại không thể chịu đựng cô đơn treo lên giường người đàn ông khác, lại hết lần này tới lần khác lừa dối anh!

Cuối cùng anh cũng thừa nhận, trong lòng anh ngập tràn đồ kỵ!

- -- Hết ---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

"Đã xét nghiệm DNA chưa?"

Khẽ bóp trán, Chu Cận Viễn trong lòng rầu rĩ.

"Đã xét nghiệm cùng xác đứa bé rồi, xác nhận là quan hệ mẹ con."

Sỹ quan Vương nhìn ra sự đau buồn của Chu Cận Viễn, nói:

"Phía cảnh sát chúng tôi đã xác nhận vụ tai nạn là ngoài ý muốn, anh xem có cần bổ sung thêm gì không?"

Người chết như ngọn đèn đã tắt.

Anh lắc đầu: "Không cần, khi nào tôi có thể đi nhận xác của cô ấy?"

"Lát nữa làm xong thủ tục là có thể đi."

"Được."

Chu Cận Viễn sai trợ lý đi làm thủ tục, sau đó bước ra khỏi đồn cảnh sát sắc mặt không đổi.

Khụy một cái, chân anh lao đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Trợ lý vội vã bước tới đỡ anh: "Chu tiên sinh, anh không sao chứ?"

"Không sao." Chu Cận Viễn cố gắng đứng thẳng lưng, bước từng bước về phía trước.

Anh bỗng nhớ lại đêm tân hôn năm đó.

Cô ngượng ngập mặc một bộ đồ ngủ gợi cảm cố tình đi tới đi lui trước mặt anh, kêu gọi ham muốn trong anh, anh đẩy cô xuống giường mắng cô không biết xấu hổ, cô rất thất vọng, rất vô tội.

Cô giải thích với anh rằng cô muốn sinh cho anh một đứa con.

Anh đã trả lời cô thế nào?

Anh nói, anh tuyệt đối không muốn con mình có một người mẹ như vậy!

Từ đó, đêm anh không về nhà, cô sống như một người già cả giữa độ tuổi thanh xuân, hàng ngày mòn mỏi chờ đợi, tới cuối đời cũng vĩnh viễn không đợi được hạnh phúc, chỉ đợi được một tờ đơn ly hôn của anh.

Nếu như giữa họ không có một khởi đầu như thế kia, có khi nào cô sẽ không phải chết?

Anh bóp trán, bỗng cảm thấy thật mệt mỏi.

- - -

Trong bệnh viện.

An Hân Du nằm trên giường, mắt ngân ngấn lệ, toàn thân bao trùm cảm giác bi ai.

Cô cắn môi, đau buồn nói: "Cận Viễn, em biết cả rồi, Đồng Đồng cô ấy..."

"Chết rồi."

Miệng Chu Cận Viễn thốt ra hai chữ, mọi cảm xúc đã được cất giấu, thái độ không mấy thay đổi.

Ánh mắt An Hân Du vô cùng buồn đau, giờ tay lau qua đôi mắt đỏ hoe:

"Đều là em không tốt, nếu em không đến với anh, nếu không phải vì em anh cũng không ly hôn với cô ấy, Đồng Đồng nhất định sẽ không chết... Đồng Đồng..."

Cô khóc nức nở.

Chu Cận Viễn không tiếp lời.

An Hân Du trong lòng giận dữ, cảm thấy Chu Cận Viễn có điều bất ổn, cô ta không tiếp tục ra về thăm thiết nữa, lời lẽ đột ngột thay đổi, thăm dò nói: "Cận Viễn, bây giờ Đồng Đồng không có người thân thích, tang lễ của cô ấy chúng ta nhất định phải lo toan chu tất, để cô ấy có thể ra đi đường hoàng một chút."

"Không cần."

Chu Cận Viễn nắm chặt tay: "Khi còn sống thanh danh đã không ra gì, lặt vặt lo liệu hậu sự là được."

"Được, vậy bây giờ em sẽ sai người liên hệ nhà tang lễ, Đồng Đồng là bạn thân nhất của em, em nhất định để cô ấy an tâm ra đi!" An Hân Du ôm ngực, khóc không thành tiếng.

"Em mới sinh xong, những việc này để anh giao cho người khác làm, yên tâm nghỉ ngơi đi."

Nghe thấy anh nói lời quan tâm tới mình, An Hân Du mới yên tâm gạt đầu.

Ái tiệp nhân Tô Đồng chết thật đúng lúc!

Sau này An Hân Du sẽ không phải lo lắng việc con cái bị bại lộ, cũng không cần lo lắng một ngày nào đó Chu Cận Viễn sẽ tái hợp với cô ta nữa! Vị trí Chu phu nhân xem ra cô đã ngồi vững...

Một tuần sau.

Tô Đồng được chôn cất cùng với con.

Ba của cô vẫn ở trong tù, mẹ không rõ tung tích, tang lễ được tổ chức lặt vặt, không có mấy ai tham dự.

Ngày tổ chức tang lễ, trợ lý bất ngờ nói bên tai Chu Cận Viễn: "Chu tiên sinh, Tô tiên sinh ở trong nhà giam nghe tin con gái và cháu ngoại qua đời, nghe nói đã nghĩ quần tự sát..."

Chu Cận Viễn nhú mày.

Trợ lý nói tiếp: "Song cũng may cấp cứu kịp thời, bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tâm trạng của ông ta không được tốt."

Đôi mắt Chu Cận Viễn trầm lắng: "Nói với bên đó để ông ta ngồi tù nốt tháng này, tháng sau hãy thả ra, suy cho cùng tôi cũng khiến ông ta mất đi con gái."

"Vâng."

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Thời gian thấm thoát trôi đi.

Cuộc sống của Chu Cận Viễn lại quay trở về với quỹ đạo.

An Hân Du cùng con cũng ra viện, dọn tới căn biệt thự từng là tổ ấm hôn nhân của anh và Tô Đồng.

Nhưng ngày anh về nhà... càng ngày càng ít đi.

Không biết tại sao anh luôn cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

Cảm giác này mỗi lúc một mãnh liệt từ sau khi Tô Đồng qua đời và An Hân Du dọn về nhà họ Chu.

Buổi tối, anh cùng mấy người bạn uống rượu ở club.

Khi về nhà, An Hân Du vội vàng tươi cười ra đón, đôi tay mềm mại ôm chặt cánh tay anh:

“Cận Viễn, anh về rồi đấy à?”

Hôm nay cô đặc biệt xịt nước hoa, mặc một chiếc đầm trễ cổ, mái tóc dài đen nhánh buông sau vai tôn làn da trắng ngần càng thêm mịn màng, men theo chiếc cảm thon gọn là đường nét xinh đẹp của cổ, kéo xuống bờ ngực đầy đặn mịn màng...

Cô cố ý dùng ngực cọ sát vào cánh tay anh.

Chu Cận Viễn uống quá chén nhưng tâm tư không hề xao động.

Anh gạt An Hân Du ra:

“Anh hơi mệt, đi tắm trước đây, em cũng nghỉ sớm đi.”

Móng tay An Hân Du gần như cắm vào lòng bàn tay.

Anh không đưa mắt nhìn cô!

“Em mặc chiếc đầm này có đẹp không?” Cô mặc kệ vẫn kẻ sát lưng anh, ôm chặt lấy anh, cầm kẻ lên hõm vai anh miết qua miết lại:

“Cận Viễn, cơ thể em đã hồi phục, hơn nữa em đã dọn về nhà một tháng rồi, tại sao anh vẫn không gần gũi em?”

Ý nghĩa ám thị trong lời nói rất rõ rệt.

Thực ra trừ lần vô tình có quan hệ với An Hân Du ở KTV một năm về trước ra, Chu Cận Viễn không hề gần gũi với cô ta thêm một lần nào nữa, lý do trước đây là vì cô mang thai cơ thể không tiện, bây giờ...

Tô Đồng chết rồi, sau này anh cưới An Hân Du.

Cô sẽ chính thức trở thành Chu phu nhân.

Anh sẽ không có lý do gì để trì hoãn.

Anh quay người lại, đôi mắt thoáng qua một tia sáng khó đoán, bàn tay từ từ đặt xuống lưng cô, nhích lên từng chút một, dưới ánh đèn, trong khoảnh khắc đó, dưới tác dụng của men rượu, dường như anh nhìn thấy bóng dáng một người khác.

“Tô Đồng...” Anh bắt giác gọi khẽ.

Khóe miệng chưa kịp mỉm cười của An Hân Du cứng lại.

Anh vừa gọi... Tô Đồng!

“Oa oa...”

Tiếng em bé khóc lanh lảnh lập tức kéo tâm tư của hai người quay lại.

Chu Cận Viễn nhìn rõ người bên cạnh là An Hân Du, ánh mắt anh trùng xuống.

Anh làm sao thế này?

Rõ ràng đây mới là người tương lai sẽ cùng anh đi hết cuộc đời!

Đáy mắt lóe lên ánh sáng khác lạ, anh nói:

“Duệ Duệ khóc rồi, anh lên xem con thế nào.”

Chu Duệ là tên anh đặt cho con trai.

An Hân Du cố nén giận: “Vâng, em đi cùng anh.”

Tiền nhân, chết rồi cũng không để cô được yên!

Còn cả con trai của cô ta nữa...

- - -

Chu Cận Viễn là một người cuồng công việc.

Ngày hôm sau, trước khi đi làm anh đi qua phòng con nhỏ thì thấy Duệ Duệ cứ khóc miết, bảo mẫu dỗ thế nào cũng không nín, cuối cùng liền dọa nạt: “Cậu chủ, nếu cậu cứ khóc hoài, lát nữa mà đánh thức phu nhân dậy, hãy xem tôi xử lý cậu thế nào!”

“Ai cho phép cô dọa nạt như vậy?”

Giọng nói lạnh lùng của Chu Cận Viễn giống như lưỡi dao sắc bén vang lên, đôi mắt sắc lạnh đầy phẫn nộ.

Anh không ngờ khi anh không có ở nhà, bảo mẫu lại dám dọa dẫm Duệ Duệ như vậy!

“Chu... Chu tiên sinh!” Bảo mẫu quay đầu lại nhìn Chu Cận Viễn, sợ tới nỗi suýt chút nữa làm rơi Duệ Duệ trong tay, cô cúi đầu xin lỗi: “Tôi chỉ là vô ý, cậu chủ còn nhỏ, nghe không hiểu đâu...”

Chu Cận Viễn lạnh lùng liếc nhìn cô ta, đón lấy Duệ Duệ ôm vào lòng!

Duệ Duệ rõ ràng sinh đủ tháng nhưng lại rất yếu, thường xuyên bị bệnh.

Đột nhiên ánh mắt anh nhìn xuống cánh tay nhỏ bé của Duệ Duệ, trên tay có một vết cấu tím bầm, lơ mơ có vết móng tay, mặc dù đã đóng vảy nhưng nhìn vẫn rất nổi bật.

Duệ Duệ bị ngược đãi!

“Tôi một đứa bé mới sinh cũng không chăm sóc được, tôi thấy cô cũng không cần tiếp tục làm nghề này nữa.”

Thế này là... muốn cấm cô làm nghề này?

Bảo mẫu run rẩy, quỳ sụp xuống đất:

“Vết thương trên tay cậu chủ không liên quan tới tôi, buổi sáng khi tôi tới, cậu chủ đã như vậy rồi, tôi vừa vén tay áo lên là muốn giúp cậu chủ xử lý vết thương... Chu tiên sinh, xin đừng cấm tôi làm nghề này, nhà tôi còn có...”

“Quản gia!” Chu Cận Viễn không muốn nghe những lời thừa thãi của bảo mẫu ngược đãi trẻ em, trầm giọng nói: “Sau này tôi không muốn nhìn thấy bảo mẫu này nữa!”

“Vâng, Chu tiên sinh.”

Quản gia lập tức dặn dò người giúp việc lôi bảo mẫu ra ngoài.

Bảo mẫu còn muốn nói thêm điều gì nữa nhưng lúc này An Hân Du về mặt ngái ngủ đang đứng trước cửa phòng ngủ, nhú mồm nhìn quản gia:

“Có chuyện gì vậy? Mới sáng ra đã ồn ào gì thế?”

Quản gia đưa mắt ra hiệu cho người giúp việc, người giúp việc lập tức bịt miệng bảo mẫu kéo cô ta ra ngoài.

Chu Cận Viễn đặt Duệ Duệ vào trong nôi, Duệ Duệ vốn đang khóc thảm thiết lập tức nín dần, giờ một bàn chân trắng nõn lên cao, phun bong bóng phì phì, thế rồi không khóc nữa.

Chu Cận Viễn nhìn khuôn mặt đáng yêu của con. Càng lúc càng thấy diện mạo giống với người xưa.

Anh thất thần trong giây lát.

Lòng hận thù thoáng qua đáy mắt An Hân Du, cô giả bộ quan tâm hỏi:

“Sao vậy? Bảo mẫu làm gì khiến anh nổi giận vậy?”

“Em còn nói sao, anh làm mẹ kiểu gì vậy?”

Chu Cận Viễn nghe xong, lạnh lùng nói:

“Duệ Duệ bị cô bảo mẫu đó ngược đãi, trên tay toàn vết bầm tím, lẽ nào em ở nhà cả ngày trông con lại không phát hiện ra sao?”

“Em...” An Hân Du lập tức sững người.

Chu Cận Viễn chưa bao giờ nổi nóng với cô như vậy!

Cô sững sờ đứng đó, một lát lâu sau mới cố nặn ra mấy giọt nước mắt, cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi:

“Em xin lỗi, lần sau em sẽ không để xảy ra việc như thế này nữa...”

Giọng nói nhỏ nhẹ, ngập tràn thương cảm.

Tim Chu Cận Viễn đập mạnh: “Xin lỗi, gần đây công ty khá nhiều việc, anh hơi nóng nảy, không phải anh cố ý hung dữ với em, sau này hãy thuê một bảo mẫu tốt hơn!”

Đôi lông mày xinh đẹp của An Hân Du khẽ nhấp nháy.

Lòng bàn tay nắm chặt lại.

Tò Đòng chết rồi, con trai cô ta thì âm hồn bất tán...

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Một năm sau.

Chu Cận Viễn đã trở thành một doanh nhân sáng giá rất được chào đón.

Vợ chưa cưới của anh An Hân Du cũng trở thành một người phụ nữ có tiếng trong giới thượng lưu.

Buổi tối, trợ lý báo với Chu Cận Viễn, gia tộc quyền quý họ Thi sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện quy mô lớn tại khách sạn A.I, người chủ trì là Thi Lâm người mới lạng lẽ về nước từ mấy tháng trước.

Thi Lâm trạc tuổi Chu Cận Viễn, Chu Cận Viễn rất có hào hứng đi gặp gỡ anh ta.

Tối đến, Chu Cận Viễn mặc một bộ vest màu đen chín chu, dưới ánh đèn sáng rực, gương mặt anh càng thêm góc cạnh sắc nét, thời gian dường như vô cùng ưu ái anh, không hề để lại dấu vết năm tháng trên gương mặt anh.

Vừa bước vào, xung quanh có không ít người lên tiếng chào hỏi và đưa danh thiếp cho Chu Cận Viễn.

Chu Cận Viễn lần lượt nhận danh thiếp, ung dung ứng phó.

“Chu tiên sinh, nghe nói anh và An tiểu thư sắp tổ chức hôn lễ, xin chúc mừng!” Trong đám đông có người lên tiếng nịnh nọt.

Chu Cận Viễn khẽ nhếch miệng cười nhạt: “Ai nói với anh hôn lễ sắp tổ chức?”

Giọng điệu rõ ràng rất bình thường nhưng lại khiến người khác giật thót tim.

“Việc này...”

“Chỉ là nói đùa thôi, Trương tổng đừng để bụng, nếu như tôi thực sự kết hôn, tới lúc đó rất mong Trương tổng nể mặt tới tham gia.” Chu Cận Viễn lập tức thu hết thái độ lạnh lùng lại, mỉm cười cho qua chuyện.

Trương tổng ưỡn bụng, cười trừ: “Chắc chắn rồi.”

Bên ngoài ồn ã Chu Cận Viễn rất cung chiêu vợ chưa cưới An Hân Du của mình, nhưng hôn lễ cứ lùi mãi... Phụt...

Đèn trong sảnh tiệc đột ngột tắt hết!

Tiếp theo đó, đèn chiếu trên sân khấu tập trung vào một chỗ.

Ánh đèn bật sáng, một bóng người cao lớn sải bước lên sân khấu, ngón tay thon dài từ từ cầm lấy micro, đôi mắt hẹp dài của Thi Lâm khẽ nheo lại liếc nhìn mọi nơi trong đại sảnh, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó.

Khóe miệng mỉm cười, anh nói:

“Tôi rất vui khi hôm nay mọi người tới tham gia bữa tiệc từ thiện do Thi gia tổ chức, tôi xin đại diện các em nhỏ vùng núi khó khăn cảm ơn mọi người đã đóng góp tấm lòng thiện nguyện...”

Những cô gái háo sắc xung quanh ghé tai thì thầm to nhỏ.

“A! Thi Lâm đẹp trai quá! Nghe nói anh ấy đã từng xúc tiến giao dịch giữa Thi gia với nước ngoài kiếm được lợi nhuận khổng lồ trên đất Mỹ, nhiều năm qua vẫn chưa có ai phá được kỉ lục, ngờ tưởng anh ấy là một ông già! Trời ơi, nếu có thể gả cho anh ấy thì tốt quá...”

“Phụt, cậu đừng mơ mộng viễn vông nữa, anh ấy đã có đối tượng rồi, kia kia, hãy nhìn theo ánh mắt anh ấy về phía kia, nhìn thấy chưa? Chính là cô gái mặc đầm màu trắng đó! Không biết có phải Thi Lâm trúng tà hay không, nghe đâu cô gái đó đầu óc có vấn đề!”

“Anh ấy nặng tình tới vậy sao? Cô gái đó đầu óc có vấn đề mà anh ấy vẫn yêu, thật không ngờ, nhìn tình ý trong mắt anh ấy kia... A, khiến mình ngưỡng mộ quá đi mất...”

“Trời, cậu ghê quá...”

Chu Cận Viễn dùng hai ngón tay kẹp một chiếc ly đế cao, đảo nhẹ, dưới ánh đèn nhấp nháy chói lóa xuất hiện những bóng dáng mờ ảo.

Anh nhìn theo ánh mắt Thi Lâm hoàn toàn không mấy để tâm.

Giống như bị sét đánh, nhịp thở ngưng trệ.

Trái tim anh giống như bị cái gì đó bóp nghẹt.

Gương mặt đó, gương mặt dịu dàng quyến rũ nhìn người đàn ông trên sân khấu, ánh mắt long lánh hàm răng trắng bóng, vô cùng thuần khiết đáng yêu, giống hệt gương mặt anh thường thấy trong những con ác mộng suốt một năm qua!!

Không phải rất giống mà chính là giống hoàn toàn.

Sao thế này?

Rõ ràng năm đó đích thân anh đã mai táng cho cô...

Chu Cận Viễn bất giác bước lại gần cô.

“Chu tổng, anh sao vậy?” Bên cạnh có người bất ngờ lên tiếng hỏi.

Chu Cận Viễn dừng bước.

Không được.

Nơi này là chốn đông người, anh không thể mất bình tĩnh.

Một năm đã qua đi.

Chẳng qua là vài phút ngắn ngủi mà thôi, anh đợi được!

“Không có gì, đứng lâu quá rồi, hoạt động gân cốt một chút.”

Người đứng bên cạnh lập tức phụ họa, nói đùa rằng bình thường anh quá bận rộn.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Thi Lâm giảng giải chi tiết quy tắc của buổi tiệc từ thiện tối nay.

Tô Đồng mỉm cười vỗ tay, đôi mắt long lanh ngập tràn sự tin tưởng và khích lệ, Thi Lâm trên sân khấu cũng không quên để ý tới cô, mỗi câu nói xong đều nhìn cô một lát.

Một nhân viên phục vụ bỗng nhiên đi tới bên cạnh Tô Đồng, thì thầm đôi ba câu bên tai cô.

Tô Đồng mặt biến sắc, sau đó đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Góc sau rèm cửa ở bên hành lang, một bàn tay to bất ngờ thò ra, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ bé của cô kéo vào trong góc, Tô Đồng thờ gập, cô hoảng hốt quát lên: “Ai vậy?”

Khi cô lên tiếng, máu huyết toàn thân Chu Cận Viễn sục sôi, xộc thẳng lên não bộ, một cảm xúc khó tả lan tỏa khắp người!

Anh dùng một tay bịt chặt miệng cô, tai còn lại dẫn cô tới ban công cửa sổ, cơ thể vạm vỡ ép xuống, anh ôm cô vào lòng, tim đập thình thịch:

“Tô Đồng! Đúng là em! Em không chết! Không chết...”

Tô Đồng bị bịt miệng, đồng thời cô như thể nhớ ra điều gì, hai vai không ngừng run rẩy.

Chu Cận Viễn cảm nhận rõ rệt hơi ấm cơ thể và nỗi sợ hãi của cô, anh từ từ nói lỏng tay.

Tô Đồng vội lùi lại một bước, cô không hề do dự, gơ tay tát anh thật mạnh, bốp một tiếng giòn tan dứt khoát, Chu Cận Viễn bị đánh rách môi, rom róm máu, khắp miệng tràn ngập mùi vị của máu.

Đôi mắt anh sâu lắng, lạnh lùng như hồ nước lạnh giá.

“Đừng làm phiền tôi!” Tô Đồng lạnh nhạt lên tiếng sau đó quay người định bỏ đi.

Cổ tay cô bị giữ chặt, sau đó lập tức xoay chuyển, đợi khi cô định thần lại, cả người cô đã bị Chu Cận Viễn đè xuống ngưỡng cửa, cơ thể bị ép buộc hoàn thành một đường cong kì quái, môi anh bất ngờ chạm xuống, giống như gió bão, không cho cô có cơ hội phản kháng, điên cuồng tách răng cô ra, mạnh bạo tiến vào, mút chặt môi cô, hút hết hơi thở, giành lấy mọi thứ!

“A...” Tô Đồng nhú chặt mày, không ngừng đẩy anh ra.

Một tay anh túm lấy cổ tay cô giữ chặt trên đỉnh đầu, nụ hôn bá đạo mạnh bạo tiếp tục diễn ra, bàn tay còn lại tảo tợn luồn vào trong đầm, chạm xuống bờ mông cong đầy đặn của cô, vô cùng mềm mại đàn hồi, sau đó bốp một cái thật mạnh.

Tô Đồng mặt đỏ bừng, vừa phẫn nộ vừa xấu hổ!

“Buông ra...”

Nước mắt không thể kiềm chế, lũ chả tuôn trào, rơi xuống sông mũi cao thẳng của Chu Cận Viễn, rõ ràng không có hơi ấm nhưng lại giống như ngọn lửa nóng rực, buộc ý chí của anh trở lên tỉnh táo ngay lập tức.

Hành động cần nghiền môi cô sưng lại.

Anh nhú mày, từ từ buông cô ra, nụ hôn quá kịch liệt, thậm chí xuất hiện một sợi tơ bạc, Tô Đồng mạnh bạo vén tay áo lên lau hết mùi vị của anh, giận

dữ trững mắt nhìn anh: “Chu Cận Viễn, một năm không gặp, anh biến thành đê tiện vậy sao? Tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối tình dục, anh hãy đợi nhận thư của luật sư!”

Tim Chu Cận Viễn lại như sống dậy.

Thật tốt, có thể nghe thấy cô gọi tên anh.

Anh mỉm cười như đùa: “Ngồi tù ba năm tôi còn không sợ, lại sợ thư luật sư của em?”

Liên tưởng tới thâm ý trong lời nói của anh, sắc mặt Tô Đồng tái nhợt, tiếp theo đó cô gờ tay định tát anh thật mạnh song lần này bị anh dễ dàng chặn lại, đôi môi mấp máy, ánh mắt lạnh dần:

“Em không chết, tại sao không tới tìm tôi? Hay là em tin được gian phu mới nên quên hẳn tôi – người chồng cũ của em rồi? Hử?” Âm cuối kéo dài, nguy hiểm như mọi khi.

“Quên anh thì đã sao? Anh xứng đáng để tôi nhớ sao?” Tô Đồng vô cùng giận dữ, nói không lựa lời.

“Một năm không gặp, em...”

“Ai vậy?”

Chu Cận Viễn chưa dứt lời, một giọng nói chất vát đột ngột vang lên trên hành lang.

- - -

Nhân viên phục vụ khi bê khay đi qua hành lang, nghe thấy tiếng động ở sau rèm cửa phía trong góc, loáng thoáng có tiếng nam nữ trò chuyện, kèm theo đó là tiếng khóc nghẹn ngào, anh ta lập tức cảnh giác hỏi.

Một tay bưng khay, tay còn lại chuẩn bị vén rèm cửa lên...

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Đúng lúc này, rèm cửa bất ngờ được kéo ra.

Chu Cận Viễn sắc mặt giận dữ đứng trước mặt anh ta, nhìn anh ta chăm chăm, trong lòng anh đang ôm chặt một cô gái, bàn tay anh đặt lên mái tóc đen nhánh sau gáy của cô, ấn chặt mặt cô vào trước ngực mình.

Nhân viên phục vụ vô cùng tò mò không biết cô gái kia là ai, nhưng nhìn thế nào cũng không rõ mặt... "Chu, Chu tiên sinh?" không ai nghe nói tới nay Chu phu nhân tương lai cũng tham dự bữa tiệc từ thiện này!

Lẽ nào Chu tiên sinh ngoại tình?

"Cút!"

Chu Cận Viễn lạnh lùng nói một tiếng.

Nhân viên phục vụ giật mình, môi mấp máy nói không lên lời, chỉ đành quay người bước đi.

- - -

Lúc này ở đại sảnh bữa tiệc.

Thi Lâm vừa kết thúc bài phát biểu khẳng khái của mình, mọi người vỗ tay vang dội, nhân lúc kết thúc anh liền đưa mắt nhìn về phía Tô Đồng, Tô Đồng đã không còn ở đó.

Ánh mắt anh lộ rõ vẻ lo lắng, anh vội bước xuống nhân lúc mọi người vỗ tay, để lại sân khấu cho người dẫn chương trình.

Anh tìm khắp nơi cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng của cô nhưng đang bị Chu Cận Viễn giữ chặt! Mắt cô đỏ hoe, hình như mới khóc... "Hãy nói cho tôi

biết, một năm trước rốt cuộc là thế nào?" Chu Cận Viễn giữ chặt Tô Đồng ở trong góc, nóng lòng muốn biết đáp án: "Em và Thi Lâm có quan hệ gì? Hai người đã lên giường chưa? Có phải hấn ta cố tình tạo hiện trường giả em tai nạn qua đời một năm trước không?"

Một năm trước...

Qua đời..

Đầu óc Tô Đồng lập tức ong ong giống như có thứ gì đó sắp nổ tung.

Cô bị chặt tai, cơ thể mất đi điểm tựa, từ từ ngã xuống. Chu Cận Viễn nheo mắt, đang định đưa tay ôm lấy eo cô thì có một bàn tay khác nhanh hơn anh, ôm Tô Đồng vào lòng.

Một tay Thi Lâm ôm chặt Tô Đồng, tay còn lại bị chặt tai cô, xoa nhẹ.

Hành động này dường như an ủi được tâm trạng bất an, hoảng hốt của cô, ánh mắt dần dần tập trung trở lại, cô nhắm mắt, dựa lên vai Thi Lâm.

"Em không muốn nhìn thấy anh ta, đưa em về nhà có được không?"

Thi Lâm chăm chú nhìn cô: "Được!"

Nói xong anh ngẩng đầu nhìn Chu Cận Viễn bằng ánh mắt lạnh lùng tới tận xương tủy, lạnh nhạt chế giễu: "Chu tiên sinh, anh muốn biết điều gì hỏi tôi là được rồi, phiền anh đừng tới quấy rầy vợ chưa cưới của tôi!"

"Vợ chưa cưới của anh?" Kết hợp với những điều mấy cô gái ban nãy nói, Chu Cận Viễn loáng thoáng có thể đoán được tinh thần của Tô Đồng không bình thường, nhưng anh vẫn không thể chấp nhận, cô chết đi sống lại lại biến thành vợ chưa cưới của Thi Lâm!

Thậm chí, sự ỷ lại vốn dành cho anh bây giờ cũng dành hết cho Thi Lâm!

Anh điên cuồng đổ kị!

Anh lạnh lùng chế nhạo: "Đừng nói vợ chưa cưới, tôi vợ cưới rồi cũng có thể ly hôn, tôi nói với cô ấy vài câu thì đã sao chứ? Thi tiên sinh thật có khí phách, tôi phụ thân anh cũng chưa bao giờ dùng ngữ khí đó nói với tôi!"

Bên tai Tô Đồng có tiếng ong vo ve, hàng lông mày cong dài của cô khẽ chớp mấy, cô giơ tay kéo tay áo Thi Lâm.

Thi Lâm định nói gì đó song lại thôi, anh bế bổng Tô Đồng lên, bước nhanh ra ngoài, dọc đường có người hỏi xảy ra chuyện gì, anh đều không đáp lời! Chu Cận Viễn đưa mắt nhìn theo, cho tới khi bóng dáng của họ đi xa... cuối cùng biến mất.

Lúc này trợ lý của anh cũng tới, vô cùng kinh ngạc:

"Đó... đó không phải Tô tiểu thư sao? Không phải, nếu như cô ấy là Tô Đồng, vậy thì người phụ nữ hóa táng một năm trước là ai?"

Khi nhận xác ở đồn cảnh sát, mọi đặc điểm trên người người phụ nữ ấy đều trùng khớp với Tô Đồng.

Bao gồm quần áo, trang sức.

Không ai nghi ngờ cô ta không phải Tô Đồng, cho dù Chu Cận Viễn muốn cố gắng thuyết phục bản thân nhưng anh vẫn không thể kháng cự lại được sự thật.

Bờ môi mỏng của Chu Cận Viễn mím chặt thành một đường cong nguy hiểm, sau vài giây anh mới hạ giọng lên tiếng:

"Điều tra! Điều tra giúp tôi quan hệ giữa Thi Lâm và Tô Đồng một năm trở lại đây! Nhớ kỹ, tôi muốn biết chi tiết tất cả mọi việc!"

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Màn đêm buông xuống, không khí tĩnh lặng.

Chu Cận Viễn họp xong không về nhà.

Anh lặng lẽ ngồi ở ghế sau của ô tô, đợi trợ lý gửi tài liệu điều tra được vào trong email của mình, đợi mãi đợi mãi, anh ngả lưng dựa ghế chợp mắt, trong mơ hồ, anh dường như quay về thời điểm cách đây rất nhiều năm.

Tô Đồng trong mơ chừng mười bảy mười tám tuổi.

Cô đứng dưới gốc đào thấp thoáng hoa rơi, gạt nhẹ những lọn tóc bị gió thổi tung bay dính lên má, cô e ấp nói với anh:

“Em chào anh Chu, em là Tô Đồng, Tô trong Tô Đông Pha, sinh ra vào mùa ngô đồng nở hoa nên đặt tên là Đồng.”

Giấc mơ đột ngột thay đổi, tới năm Tô Đồng hai tư hai lăm tuổi.

Trong đôi mắt hồ hững của cô là vẻ thâm trầm không phù hợp với lứa tuổi, ngón tay gầy gò vuốt nhẹ lên khuôn mặt kiên nghị của anh, nói: “Cận Viễn, anh nhắm mắt lại đếm tới mười, em sẽ tặng cho anh một niềm vui bất ngờ.”

Anh trong giấc mơ không hề phản bác mà ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ có điều anh mới đếm tới năm liền mở mắt ra, anh nhìn thấy một Tô Đồng vỡ vụn, gương mặt nát tan, thương tích đầy mình, nơi trái tim cô dường như trong suốt, anh thậm chí có thể nhìn thấy trái tim cô đang dần ngừng đập...

Nụ cười trên mặt cô vô cùng ngây thơ, chỉ có điều giọng nói có phần tiếc nuối: “Tiếc quá, em không muốn tiếp tục cùng anh đi tới hết cuộc đời nữa.”

Dứt lời, cô ngã ngửa ra sau.

Anh mở tròn mắt, nhìn thấy sau lưng cô là vực sâu thăm thẳm! Anh điên cuồng giơ tay ra kéo cô nhưng chỉ nắm được một nắm không khí trống trơn, chỉ có giá rét và hiu quạnh, ngoài ra không còn gì hết!

Cô cho rằng niềm vui bất ngờ cô dành cho anh chính là biến mất hoàn toàn sao?

Không!

Tại sao cô không hỏi anh xem anh có muốn vậy hay không!

Chu Cận Viễn đau khổ, hốt hoảng...

“Chu tiên sinh, Chu tiên sinh, anh mau tỉnh lại đi!”

Cơ thể bất ngờ bị đẩy một cái, Chu Cận Viễn choáng tỉnh dậy.

Giấc mơ chấm dứt, mồ hôi vã ra ướt đầm, anh vuốt nhẹ tóc mái bết mồ hôi, ngẩng đầu thấy lái xe đang cầm Ipad đưa cho anh, vẻ mặt lo lắng, sợ rằng anh sẽ trách cứ: “Chu tiên sinh, trợ lý Tôn đã gửi email tới rồi, anh dặn phải báo cho anh biết liền, anh có muốn xem không?”

Chu Cận Viễn không nói gì, chỉ cầm lấy Ipad.

Ngón tay anh vuốt nhẹ màn hình, mắt nhìn chăm chú, gương mặt không chút biểu cảm giữ nguyên tư thế, nếu như không phải ngón tay vẫn đang tiếp tục vuốt màn hình người khác sẽ tưởng rằng đó là một pho tượng.

Tút tut tut.

Màn hình chưa kéo tới hết, điện thoại của anh đã vang lên.

Nhìn số điện thoại nhấp nháy trên màn hình.

Sắc mặt anh sa sầm khó đoán.

- - -

Hội sở Giang Nam

Thi Lâm và Chu Cận Viễn ngồi đối diện trong một căn phòng riêng yên tĩnh.

Chu Cận Viễn không ngờ Thi Lâm lại chủ động hẹn mình gặp mặt.

Thi Lâm ném một tệp tài liệu lên bàn, dòng chữ in đậm cỡ lớn bên trên lập tức thu hút sự chú ý của Chu Cận Viễn, anh nhướn mày: “Anh có ý gì?”

“Tôi biết anh đang điều tra về việc của Đồng Đồng, rất tiếc, bác sỹ tôi thuê ở Mỹ đã báo cho tôi biết.” Thi Lâm sớm đã dự liệu sẽ có kết quả này, anh nói: “Đây là kế hoạch phát triển khu đô thị của thành phố, bao gồm cả giá sàn kêu gọi đầu thầu các công trình, Thi gia có thể rút lui, dự án với lợi nhuận hàng ngàn tỷ này sẽ thuộc về anh.”

Chu Cận Viễn nheo mắt: “Hãy nói điều kiện của anh.”

“Không bao giờ gặp Đồng Đồng nữa!”

Ánh mắt Thi Lâm có phần mơ hồ, giống như hồi tưởng lại điều gì đó: “Một năm trước, là tôi đã cô tình sắp đặt một xác chết giả để đánh lừa anh, cũng chính là tôi dựa vào các mối quan hệ để dẫn Đồng Đồng đi, nhưng việc cô ấy gặp tai nạn là sự thật.”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

“Anh điều tra bác sỹ cá nhân của tôi ở Mỹ chắc cũng biết, sau khi Đồng Đồng bị tai nạn đã phải nằm tĩnh dưỡng suốt mấy tháng, sau khi tỉnh lại bị rối loạn tâm thần, mắc chứng hoang tưởng, giai đoạn đầu cô ấy thường xuyên gây thương tích cho bản thân, sống trong ảo tưởng của chính mình, cô ấy luôn cho rằng con của mình chưa chết, cô ấy còn nói đứa bé mà mình sinh ra đã bị anh đánh tráo mạng đi, cô ấy xem tôi là người xấu, tố cáo tôi bắt cóc, hàng ngày đều tìm mọi cách để bỏ trốn...”

“Anh có biết cảm giác tuyệt vọng đó là như thế nào không? Không, anh có vợ yêu bên cạnh, còn có một đứa con trai khỏe mạnh, anh không bao giờ cảm nhận được nỗi tuyệt vọng mà cơ thể yếu ớt mong manh của cô ấy biểu hiện, nỗi tuyệt vọng đó có thể khiến người ta phát điên!”

“Sau này, cô ấy gặp ác mộng suốt đêm, tôi và bác sỹ tâm lý đã dành ra rất nhiều thời gian mới có thể giúp cô ấy bình ổn tư tưởng, bước ra khỏi khoảng tối đó, mới có thể khiến cô ấy chôn vùi mọi việc liên quan tới con của cô ấy, bây giờ cô ấy chỉ nhớ được việc bị người khác hãm hại bị anh bắt quả tang ngoại tình, sau đó lại bị anh buộc phải phá thai... Nếu như không phải ba tôi yêu cầu tôi phải về nước, tôi sẽ không dẫn cô ấy về lại đây, vì thế, Chu tiên sinh, lợi nhuận hàng ngàn tỷ tôi sẽ nhượng lại cho anh, sự xuất hiện của anh sẽ khiến tinh thần cô ấy thêm suy sụp, tôi chỉ muốn cô ấy được bình an!”

“Nếu đồng ý, anh hãy giữ lấy bản kế hoạch này, Thi gia hợp tác cùng anh, nếu không đồng ý, vậy thì sau này chúng ta sẽ là kẻ thù!”

Rõ ràng trước khi tới đây anh đã biết về những việc này thông qua email trợ lý gửi tới. Có điều khi chính tai nghe được từ miệng Thi Lâm nói ra anh lại có một cảm giác khác!

Thi Lâm là người ở bên Tô Đồng giúp cô trải qua những ngày tháng tuyệt vọng!

Anh không ngờ rằng, cô gái tươi tắn rạng rỡ thuở nào vì anh mà tinh thần trở lên rối loạn như hiện nay, hai ngón tay anh chà siết vào nhau, anh nhìn bản kế hoạch một hồi lâu, rất lâu.

“Thi tiên sinh, trong mắt anh, tôi là người thế nào?” Anh bỗng nhiên trở lên bốc đồng, hỏi Thi Lâm.

Sắc mặt Thi Lâm không hề thay đổi: “Máu lạnh, vì lợi ích không từ thủ đoạn.”

“Nhưng tôi hôm nay, đột nhiên muốn thay đổi.” Chu Cận Viễn đẩy bản kế hoạch trả về cho Thi Lâm, ung dung thản nhiên: “Xin lỗi, tôi thực sự không thiếu tiền, vì thế, điều kiện của anh, tôi từ chối.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài, không dừng bước.

Tinh thần suy sụp sao?

Cô ấy dám cầm súng anh, quyết sinh đứa con hoang đó? Sao có thể bị rối loạn tâm thần? Là do làm quá nhiều việc trái với lương tâm? Hay là...

Tại sao Thi Lâm dám nói cô ấy bị hãm hại?

Thi Lâm ngồi đó, chậm rãi hãm cho mình một tách trà, trong lòng ngẫm nghĩ.

Anh và Tô Đồng là bạn cùng trường, lớn hơn cô hai khóa.

Năm đó, trước khi ra nước ngoài anh có tỏ tình với cô nhưng cô nói với anh rằng, cô đã yêu một người đàn ông khác, cô muốn ở bên anh ta, vì thế anh lựa chọn buông tay, sau đó ra đi không hề do dự.

Vài năm sau bắt đầu về nước thì nghe nói nhà họ Tô tan tác chỉ trong một đêm.

Điều anh có thể làm là dẫn cô thoát khỏi vòng xoáy đó.

Quay đi quay lại cuối cùng lại trở về vạch xuất phát.

- - -

Sau khi chia tay với Thi Lâm, Chu Cận Viễn về thẳng công ty.

Trợ lý âm thầm quan sát Chu Cận Viễn một hồi, cảm thấy vô cùng kì lạ, thực ra một năm trước sau khi Tô Đồng qua đời, nhân viên công ty đều đoán rằng An Hân Du nhất định sẽ nhanh chóng trở thành bà chủ.

Nào ngờ, một năm qua đi, Chu Cận Viễn không hề nhắc tới việc kết hôn cùng An Hân Du.

Vừa tới công ty đã tới mười một giờ đêm.

“Tổng giám đốc, anh về rồi sao? Phu nhân đợi anh lâu lắm rồi!” Thư kí nhìn thấy anh về tới nơi lập tức mỉm cười nói: “Phu nhân tốt thật, cứ cách vài ngày thấy anh làm việc khuya lại mang canh gà, canh chim bồ câu tới cho anh...”

“Nói đủ chưa?” Chu Cận Viễn nhướn mày, lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô nhận lợi lộc gì từ cô ấy? Tại sao lại giúp nói tốt cho cô ấy?”

Sắc mặt thư ký lập tức tái nhợt.

“Chu, Chu...”

Chu Cận Viễn không nhìn cô ta, đẩy cửa văn phòng bước vào.

Suốt một năm nay, hôn lễ trì hoãn hết lần này tới lần khác, nguyên nhân quan trọng trong đó là vì Chu Cận Viễn phát hiện ra An Hân Du không hoàn toàn giống như những gì cô ta biểu hiện ra.

Trong công ty, cô ta mua chuộc rất nhiều người.

Thậm chí có lúc, anh đi đâu, có kế hoạch gì, quy trình làm việc mỗi ngày ra sao cô ta đều nắm rất rõ!

Thậm chí, cô ta còn dùng đủ mọi lý do để ám thị giám đốc nhân sự đuổi việc những nữ nhân viên xinh đẹp!

Ở nhà họ Chu, quản gia thường xuyên nói với anh rằng, phu nhân tính tình nóng nảy, người làm chỉ cần sơ sẩy một chút là cô ấy sẽ nổi trận lôi đình...

Tuy nhiên những việc này đều là việc vặt vãnh, Chu Cận Viễn tuy bất mãn nhưng cũng không vì thế mà tranh cãi với cô, dù sao thì cô cũng là mẹ của con trai anh.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

An Hân Du mặc một bộ đồ đơn giản thanh lịch, trang điểm tươi tắn xinh đẹp, tay xách hộp giữ nhiệt, mỉm cười bước tới:

“Cận Viễn, anh về rồi sao?”

“Chẳng phải anh đã bảo em sau này không phải tới nữa, ở nhà chăm sóc cho Duệ Duệ sao?”

“Anh thức đêm làm việc, em lo lắng cho sức khỏe của anh!” An Hân Du gượng cười.

Suốt một năm nay anh thường xuyên đi công tác, dường như có tới nửa năm anh đều ở nước ngoài!

Cho dù không đi công tác thì cũng thường xuyên tăng ca, về tới nhà thường là sau hai giờ sáng, cô đợi vài lần, sau khi anh về đều lấy lí do mệt mỏi không gần gũi cô, buổi sáng anh lại đi làm từ rất sớm, nhìn mặt con xong là đi.

Dần dần, họ trở thành hai người xa lạ đồng sàng dị mộng!

Cô không hiểu, tại sao khi Tô Đồng còn sống họ hạnh phúc là vậy? Sau khi cô ta chết đi, anh ngược lại lại mất hết hứng thú với cô? Nếu không phải biết chắc rằng xung quanh anh không có người đàn bà nào khác, cô tuyệt đối đã không thể nhẫn nhịn thế này.

Cô mở hộp giữ nhiệt ra, mùi canh gà thơm phức lập tức lan tỏa khắp văn phòng, cô hăm hở đưa tới trước mặt anh:

“Anh ăn một chút đi rồi hãy làm tiếp!”

“Bối tôi anh đã ăn rồi, em để đó đi, lát nữa anh ăn.”

“Không được, nếu anh quá bận quên mất thì sao?”

An Hân Du tiến sát lại, kéo tay áo anh, giọng điệu nũng nịu, bỗng nhiên cô nhìn thấy trên cổ áo anh có một sợi tóc dài, ánh mắt lập tức sắc lạnh!

Tóc của đàn bà!

Bình thường Chu Cận Viễn không để cho nữ giới lại gần...

“Nghe lời, đừng ồn ào nữa, anh còn bận việc.” Nhân lúc cô ta đang sửng sò, Chu Cận Viễn lặng lẽ kéo cô ra xa một chút.

“Vậy anh nhớ phải ăn đấy.”

An Hân Du không tiếp tục khuyên nhủ nữa, nét mặt có phần nhăn nhó.

Cô phải điều tra rõ xem con hồ ly tinh nào dám quyến rũ người đàn ông của mình.

“Ừ.” Chu Cận Viễn cũng nhận ra công việc của mình quá bận rộn liền bổ sung thêm: “Lâu lắm rồi anh chưa dẫn con đi chơi, sắp tới anh thương lượng xong dự án hợp tác này sẽ dẫn em và con đi!”

“Được.”

An Hân Du mỉm cười rạng rỡ.

Trong lòng càng thêm giận dữ: Anh rất hiếm khi chủ động nói sẽ dẫn cô và con đi chơi, chắc chắn là đã làm việc trái với lương tâm, muốn bù đắp!

Xem ra, từ mai trở đi cô phải giám sát anh chặt hơn nữa!

Khó khăn lắm mới đuổi được Tô Đồng đi, không thể để cho con hồ ly tinh khác hưởng lợi.

--

Ngày hôm sau.

Chu Cận Viễn hi vọng có thể nhanh chóng hoàn tất dự án hợp tác, dành thời gian ở bên An Hân Du và Duệ Duệ.

Trợ lý bất ngờ hốt hải xông vào, quên cả việc gõ cửa phòng, Chu Cận Viễn nhíu mày không vui: “Xảy ra chuyện gì mà hốt hoảng vậy?”

“Xin lỗi Chu tiên sinh, lần sau tôi sẽ chú ý!” Trợ lý cúi đầu, vội vàng nói: “Vừa rồi phu nhân gọi điện nói cô ấy và Duệ Duệ xảy ra tai nạn, Duệ Duệ cứ khóc hoài...”

“Sao cơ?”

Chu Cận Viễn mặt biến sắc, vứt vội giấy bút trong tay, túm lấy áo khoác ở bên cạnh mặc lên người sau đó bước vội ra ngoài.

“Bây giờ họ đang ở đâu?”

“Phu nhân đang bắt xe đưa Duệ Duệ tới bệnh viện, chảy khá nhiều máu...”

Chu Cận Viễn nhíu mày, trái tim co thắt lại, nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, anh tin rằng tim mình đã dừng lại ở một thời khắc nào đó, sau vài giây liền trở thành những con đau thắt.

Anh giữ chặt ngực trái, sắc mặt không đổi, bước ra ngoài.

“Nếu Duệ Duệ xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ khiến kẻ gây tai nạn tan cửa nát nhà!” Giây phút đó, anh giận dữ chỉ vì anh là một người cha, một người cha lo cho con trai của mình.

--- Hết ---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Tới bệnh viện, An Hân Du đang đứng ở hành lang bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, lo lắng bước tới bước lui.

Bên cạnh cô ta là cô Đồng bảo mẫu, đây là người mà sau này An Hân Du lựa chọn, một năm qua chăm sóc Duệ Duệ tương đối cẩn thận, anh bước vội lên:

“Duệ Duệ sao rồi?”

“Duệ Duệ, con nó...” An Hân Du rung rung nước mắt: “Xe phía sau tông vào đuôi xe em, khi đó cửa xe mở rộng, Duệ Duệ không ngồi vững nên rơi từ trong ra ngoài, bị đụng vào đầu, bây giờ bác sĩ đang kiểm tra.”

Chu Cận Viễn đưa mắt nhìn lên, một con giận dữ không tên bộc phát, ánh mắt lạnh lùng: “Không ngồi vững? Lẽ nào con nó không có ghế dành cho em bé sao?”

An Hân Du cắn môi, yết hầu lặn lên lặn xuống: “Có, nhưng Duệ Duệ không thích ngồi ghế em bé, ngồi vào là khóc ầm ỹ, em... em không có cách nào khác nên mới...”

“Con khóc là em không cho con ngồi nữa?” Chu Cận Viễn nhíu mày nổi giận đùng đùng: “Ngay cả chút kiến thức thông thường này mà em cũng không hiểu sao?”

An Hân Du giật mình, sau đó tủi thân mím chặt môi, cúi đầu chực khóc.

Bình thường cô ta chê ghế em bé linh kinh, thường thì cứ đặt đại Duệ Duệ ở bên cạnh cho xong chuyện, hơn một năm qua vẫn ổn, nào ngờ lần này lại gặp sự cố.

Cô lo sợ sẽ xảy ra chuyện nên vội vã đưa Duệ Duệ tới viện trước, người gây tai nạn và tài xế của cô ta một lát nữa mới tới.

Mất cô ta ánh lên vẻ oan ức.

Gần đây số lần Chu Cận Viễn trách móc cô dường như đang tăng dần...

Cô Đồng cảm nhận được tâm trạng của An Hân Du, vừa đỡ cô ta vừa lên tiếng giải thích: “Chu tiên sinh, anh trách oan phu nhân rồi! Cô ấy là mẹ đẻ của bé, anh thường xuyên đi công tác hoặc tăng ca, mọi việc ở nhà đều do một mình cô ấy lo liệu, Duệ Duệ cũng lớn rồi, không chịu ngồi yên như hồi nhỏ nữa, ngồi vào ghế em bé là sẽ khóc lóc ầm ỹ, khóc đến khàn tiếng, phu nhân cũng vì thương con nên mới đặt bé ngồi trên ghế chơi một lúc, ai ngờ...”

Cô dừng lại, thấy Chu Cận Viễn động lòng liền bổ sung thêm: “Đều trách người gây ra tai nạn! Nói không chừng, cô ta biết là người nhà của anh nên cố tình lái xe đâm lên!”

Cô Đồng quả quyết chuyển hướng trọng tâm vấn đề.

Chu Cận Viễn cúi đầu liếc nhìn An Hân Du, một năm nay đúng là anh thường xuyên không ở nhà, anh nén giận, an ủi: “Vừa rồi anh đã hơi nặng lời.”

“Không, anh mắng rất đúng.”

Hai người vừa dứt lời, tài xế dẫn người tông đuôi xe tới.

An Hân Du ngẩng đầu lên nhìn, mặt lập tức biến sắc...

Cô gái mặt váy dài thanh nhã, mắt sáng môi hồng, có trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt thanh tú, đây chẳng phải là... Tô Đồng sao?

Sao lại là cô ta?

Cô ta là người hay là ma?

An Hân Du không thể kìm nén cảm xúc: “Cô... cô là Tô Đồng? Cô chưa chết sao?”

Trong những kỷ ức hỗn loạn của Tô Đồng, mình vác bụng bầu tới bệnh viện thì gặp tai nạn ô tô bị say thai, vì thế bây giờ nhìn thấy An Hân Du cô chỉ nhớ tới việc bị hãm hại và bắt cóc.

Trong đầu có một dòng máu nóng đang sôi sục.

Mặc dù cô từng mắc chứng bệnh tâm thần nhưng những việc người đàn bà này gây ra cho cô, cô vẫn nhớ rõ mồn một! Trong đầu cô thậm chí còn có

tiếng nói đang gào thét: Giết cô ta!

Nghĩ kĩ lại, tới bản thân cô cũng không biết mối hận ngút trời này từ đâu mà có!

“Cô rất muốn tôi chết sao?”

Buổi trưa Tô Đồng hẹn Thi Lâm đi ăn trưa, khi tới ngã tư đèn xanh đèn đỏ thì bất ngờ tông vào đuôi xe An Hân Du.

Đầu cô đập vào vô lăng, đầu óc choáng váng, cô vốn định lên xin lỗi nhưng không ngờ An Hân Du đã bế Duệ Duệ đi mất rồi, chỉ có tài xế ở lại trông chừng cô.

“Cô...” An Hân Du nghẹn lời, nhưng cũng có thể xác nhận rằng cô ta chưa chết.

Một năm qua, cô là Chu phu nhân tương lai, cũng không cần phải cố tỏ ra dịu dàng nữa, vì thế cô lập tức khiển trách: “Cô nói xem, có phải cô cố tình tông lên không? Mục đích của cô không phải Duệ Duệ mà là tôi? Cô muốn đâm chết tôi để báo thù có phải không?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Tô Đồng giờ tay đẩy An Hân Du ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta: “Không phải cô tự xưng là bạn thân nhất của tôi à? Cô từng làm gì tôi sao, khiến tôi vì báo thù không ngại đâm chết cô?”

Một loạt câu hỏi, đường cong khóe môi An Hân Du hơi cứng lại.

Cô ta thẹn quá hóa giận, gơ cao tay, xông lên định tát mạnh vào mặt Tô Đồng...

“Đu rồi!” Chu Cận Viễn không biết đã bước lên từ khi nào, kịp thời giữ chặt cổ tay cô ta, thái độ phức tạp nhìn hai người: “Duệ Duệ còn đang cấp cứu ở bên trong, hai người tranh cãi xong rồi thì hãy yên lặng!”

Duệ Duệ...

Tô Đồng hoảng hốt chú ý tới Chu Cận Viễn ở bên!

Thì ra đứa bé mà cô vô tình tông xe gây thương tích tên là Duệ Duệ! Là con trai của Chu Cận Viễn và An Hân Du! Chả trách cô ta lo lắng tới vậy...

Nghe nói họ vẫn chưa kết hôn, đây là con út chủ bài!

Hiện giờ Tô Đồng không biết mình có cảm giác gì, việc xảy ra một năm về trước cô cứ nghĩ tới đầu liền lập tức đau như búa bổ, Thi Lâm cũng không muốn cô nghĩ ngợi nhiều, quý trọng cuộc sống hiện tại là được.

An Hân Du không thể chấp nhận được.

Lạnh nhạt suốt một năm qua, cô cứ ngỡ rằng đó là thời kỳ để anh thích ứng, song tiền đề là Tô Đồng đã chết!

Nhưng bây giờ...

Sợi tóc dài tối qua nhất định là của cô ta!

“Cận Viễn!” An Hân Du chỉ vào trái tim mình nói: “Tại sao? Rốt cuộc em làm sai điều gì, sao anh lại đối xử với em như vậy? Em vất vả mang nặng đẻ đau sinh Duệ Duệ cho anh, không danh không phận chạy theo anh hết năm này qua năm khác, bên ngoài có biết bao người đang chờ cười nhạo em? Nhưng anh thì sao? Tô Đồng chả phải đã ngoại tình cảm sùng anh sao? Thậm chí cô ta còn sinh ra đứa con hoang của kẻ khác, bây giờ anh vì cô ta mà quay lưng lại với mẹ con em? Đó là cốt nhục ruột thịt của anh mà, Cận Viễn...”

[Đó là cốt nhục ruột thịt của anh...]

Mấy từ đơn giản này giống như một giọng nói ma quái cứ luẩn quẩn bên tai Tô Đồng.

Câu nói này quen thuộc quá.

Nhưng cô không nhớ đã nghe thấy hay từng nói ở đâu, đầu óc cô bỗng trở lên nặng trĩu.

Chu Cận Viễn sa sầm sắc mặt.

Không phải anh không hiểu thâm ý bên trong lời nói của An Hân Du, nhưng cô ấy hết lần này tới lần khác giục cười khiến anh rất phản cảm, anh nhủ mày: “Anh đâu nói sẽ bỏ mặc Duệ Duệ? Điều quan trọng nhất bây giờ là bệnh tình của Duệ Duệ, không phải là lúc truy cứu trách nhiệm!

Tô Đồng mỉm môi nói: “Tiền sửa xe và tiền viện phí của Duệ Duệ tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Dù sao đó cũng chỉ là một đứa bé, Tô Đồng không muốn tranh cãi với họ, An Hân Du thì cố ý giọng tay: “Tôi thiếu mấy đồng tiền đó sao? Nếu Duệ Duệ có mệnh hệ gì tôi nhất định không tha cho cô!”

“Tôi rất muốn biết, Chu phu nhân sẽ không tha cho cô ấy như thế nào?”

Một giọng nói sắc lạnh đột ngột vang lên.

Thi Lâm mặc một chiếc áo khoác rộng màu đen, đi ngược sáng, bước vào trong ánh sáng rực rỡ.

“Thi Lâm...” Tô Đồng giống như nhìn thấy người đáng tin cậy, quay đầu chạy về phía anh.

Thi Lâm ôm cô vào lòng, ánh mắt lạnh dần khi nhìn thấy Chu Cận Viễn, anh cởi áo khoác choàng lên người Tô Đồng, nói khẽ: “Yên tâm, mọi việc anh đã biết cả rồi, sẽ không để em phải chịu uất ức.”

Nói xong anh liền đưa một đoạn video cho Chu Cận Viễn.

“Chu tiên sinh, anh muốn bảo vệ bà xã tương lai của mình nhưng cũng xin anh hãy làm rõ sự tình trước, là cô An Hân Du đây vi phạm luật giao thông, tùy tiện dừng xe ở giữa đường, anh nên mừng là không xảy ra tai nạn liên hoàn!”

An Hân Du nhìn đoạn video, sắc mặt tái nhợt.

“Khi đó em chỉ nghĩ là dừng lại một lát sẽ không có chuyện gì, Duệ Duệ nhìn thấy tiệm đồ chơi ở ngoài cửa sổ nên rất thích thú, em mới định dừng xe đi mua, em thật sự không cố ý...” Trong lúc lo lắng, lời nói lộn xộn, cô ta tiếp tục chỉ trích: “Ai mà biết được các người có phải đã nhìn thấy tôi dừng xe, nên cố tình đâm lên hay không?”

- -- Hết ---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

“Nực cười!” Thi Lâm cười nhạt một tiếng, ánh mắt sắc bén: “Nếu như Đồng Đồng cố ý, người nằm trong phòng theo dõi bây giờ là cô chứ không phải Duệ Duệ! Ai đúng ai sai, cô còn muốn狡 biện nữa sao?”

Thi Lâm không phải Tô Đồng, từng lời nói đều đánh trúng tử huyệt của An Hân Du.

An Hân Du đứng như trời trồng ở đó, lúng túng há miệng nhưng không biết phản bác ra sao.

Chu Cận Viễn nhướng mày.

Anh không ngờ người tông xe là Tô Đồng, càng không ngờ nguyên nhân gây ra tai nạn lại chính là An Hân Du, tình thế đảo ngược, nhưng dù sao đó cũng là mẹ ruột của con trai anh, anh không thể nào làm mất mặt cô ta và đồng tình với Thi Lâm trước đám đông.

“Nhà họ Chu không thiếu chút tiền bồi thường và trách nhiệm của các người.”

Vừa dứt lời, cửa phòng theo dõi mở ra.

Duệ Duệ nằm trên giường bệnh, gương mặt nhỏ bé nhăn nhó, mắt nhắm chặt, hàng lông mày dài in bóng dưới ánh đèn, bác sỹ nói: “Chu tiên sinh, Duệ Duệ có khả năng bị chấn động não, cần nằm viện theo dõi một thời gian.”

“Duệ Duệ, con của tôi...” An Hân Du khóc lóc lao lên, cầm tay Duệ Duệ: “Nếu con có mệnh hệ gì thì mẹ biết phải làm sao?”

Bác sỹ và y tá lũ lượt an ủi: “Chu phu nhân xin hãy bình tĩnh.”

Tô Đồng dựa vào ngực Thi Lâm, cũng ngẩng đầu đưa mắt nhìn đứa bé bị cô vô tình đâm bị thương, đứa bé nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, chỉ nhìn thoáng qua nhưng không hiểu sao tim cô như thể bị thứ gì đó đập mạnh!

Đau nhói, lan ra khắp toàn thân.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt, toàn thân bỗng kiệt sức, Thi Lâm đỡ lấy cô: “Đồng Đồng, em không sao chứ? Chết tiết! Có phải bọn họ bao vây chỉ trích em từ nãy tới giờ không, em chưa đi khám sao?”

Ánh mắt Tô Đồng nhìn miết Duệ Duệ không dời.

Cô lắc đầu: “Em không sao.”

“Không được, để anh dẫn em đi khám!”

“Thực sự...”

“Anh đi đi!” Chu Cận Viễn lạnh lùng nhìn Thi Lâm, đôi môi mấp máy, sau đó hạ giọng nói với Tô Đồng: “Em không cần ở lại đây!”

Anh nhận ra cô rất tin tưởng Thi Lâm.

Hiện giờ anh đã có vợ sắp cưới và con trai, cả hai trở thành hai đường thẳng song song của nhau, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lời anh nói lọt vào tai An Hân Du lại thành ra một ý nghĩa khác.

Chu Cận Viễn quan tâm sức khỏe an nguy của Tô Đồng nên mới bảo cô ta đi khám!

Cô Đồng đứng ở một góc lén lút ẩn nấp, cô ta chăm sóc Tô Đồng hai tháng, sau đó lại vì Tô Đồng đã chết nên tới bên An Hân Du chăm sóc Duệ Duệ, không ẩn nấp trốn tránh cô ta mới có thể cùng hội cùng thuyền với An Hân Du, nhưng giờ đây...

Tô Đồng không những không chết, người đàn ông bên cạnh hình như cũng rất có địa vị.

- - -

An Hân Du lo lắng cho con khóc lóc vật vã.

Chu Cận Viễn bảo cô Đồng đỡ cô ta vào phòng chờ nghỉ ngơi.

Cô Đồng e dè thân phận hiện nay của Tô Đồng nên chỉ biết ôm chặt cây đại thụ An Hân Du, khuyên nhủ: “Phu nhân, tình cảm của Chu tiên sinh vẫn hướng về cô, sau này cô đừng lo là, thiếu quan tâm tới Duệ Duệ như vậy nữa.”

Xung quanh không còn ai, gương mặt An Hân Du liền trở lên dữ dằn.

“Bây giờ cứ nghĩ tới việc Tô Đồng chưa chết, tôi chỉ muốn bóp chết nghiệt chủng đó để xả giận!”

“Tuyệt đối không được, bây giờ cô và Chu tiên sinh chưa có con, Duệ Duệ chính là con át chủ bài của cô, chỉ cần có đứa bé này trong tay, Chu tiên sinh sao có thể không lo cho cô? Chỉ cần lợi dụng hợp lý...”

“Nhưng cứ nghĩ tới đó là con của Tô Đồng, tôi lại...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

“Chính vì đó là con trai của Tô Đồng, cũng chính là cốt nhục ruột thịt của Chu tiên sinh, cô nghĩ mà xem, sau này cô ngồi vững vị trí Chu phu nhân, một mặt dạy cho Duệ Duệ cảm hận Tô Đồng, để hai mẹ con họ cả đời không nhận mặt nhau, mặt khác chẳng phải cô muốn đối xử với nó thế nào chẳng được?”

An Hân Du nhướng mày, nghe cô Đồng khuyên nhủ một hồi trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Tô Đồng khiến cô ta đau khổ, cô ta sẽ khiến Duệ Duệ đau khổ!

An Hân Du chất vấn: “Việc khi đó cô sắp xếp ổn thỏa cả rồi chứ, Duệ Duệ bị thương lần này sẽ không kiểm tra ra điều gì chứ?”

“Cô yên tâm đi, nhóm máu của cô và Tô Đồng giống nhau, trừ khi làm xét nghiệm DNA, nếu không sẽ không thể phát hiện ra sơ hở...”

Hai người hào hứng trò chuyện, không phát hiện ra trên sàn nhà ngoài phòng có một bóng người cao lớn đang động đậy, dường như rất kinh ngạc, anh ta từ từ hạ tay đặt trên cửa xuống, nín thở, quay đầu nhanh chóng dời đi.

Chu Cận Viễn đứng trong phòng làm việc của bác sỹ điều trị.

Anh đang xem phim chụp đầu của Duệ Duệ, anh đứng gần cửa sổ, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, hút từ từ, khói thuốc vờn quanh gương mặt tuần tú của anh.

Bất ngờ, trợ lý vội vàng hoảng hốt đẩy cửa bước vào: “Chu tiên sinh!”

Dáng vẻ lo lắng, thậm chí trên trán lấm tấm mồ hôi.

Chu Cận Viễn hơi cau mày: “Có chuyện gì vậy?”

Trợ lý đưa mắt nhìn bác sỹ điều trị, bác sỹ điều trị lập tức biết điều đi ra khỏi phòng làm việc. Trong phòng, trợ lý liền thuật lại toàn bộ những điều ban nãy nghe được trong phòng chờ cho Chu Cận Viễn nghe.

Gân xanh trên mu bàn tay Chu Cận Viễn nổi lên, huyết thái dương co giật, dường như sắp nổ tung.

“Những điều cậu nói... là thật chứ?”

“Em theo anh đã gần mười năm rồi, tuyệt đối không dám nói dối!” Trợ lý cúi đầu, biểu thị lòng trung thành.

Đầu óc Chu Cận Viễn trở lên rối bời, đột nhiên anh nhớ tới cảnh một năm trước, khi đồn cảnh sát thông báo cho anh tới nhận xác, anh cũng nghe được An Hân Du nói chuyện điện thoại, nói gì mà một trăm năm mươi triệu.

Có điều khi đó anh chuyên tâm lo liệu việc hậu sự cho Tô Đồng, kèm thêm về sau công việc bận rộn, cô ta giải thích đại rằng có một nhân viên cũ đòi hỏi nói rằng nếu không cho tiền sẽ tiết lộ bê bối giữa Chu Cận Viễn với Tô Đồng và An Hân Du.

An Hân Du không biết phải làm sao nên mới dùng một trăm năm mươi triệu để bịt miệng.

Việc này vì vậy mà được cho qua.

Anh không truy cứu, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, từ ngày hôm đó, trong bệnh viện của anh có một bác sỹ điều trị xin nghỉ việc, vừa hay chính là vị bác sỹ mà Tô Đồng một mực nói rằng anh ta bị mua chuộc!

Giọng điệu độc ác, nham hiểm của An Hân Du khi đó, chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến người ta rùng mình!

“Điều tra!” Sắc mặt Chu Cận Viễn lập tức xuất hiện hung dữ: “DNA của Tô Đồng tôi sẽ nhanh chóng giao cho cậu, hãy xét nghiệm DNA của tôi, An Hân Du và Duệ Duệ trước, lần này cậu hãy đích thân theo dõi, nhất thiết phải bí mật thực hiện!”

“Xin anh yên tâm, em nhất định sẽ không để người khác thừa cơ!”

Trợ lý bồn chồn, nhận lệnh xong liền quay người bước đi, Chu Cận Viễn giờ tay dụi thuốc, khi đầu thuốc đã tắt hai ngón tay vẫn kẹp chặt, cho tới khi đầu thuốc biến dạng, tàn thuốc rơi xuống.

Anh ngồi lặng lẽ trên ghế làm việc của bác sỹ, đôi mắt đen nhánh sâu hun hút.

Toàn bộ sự việc một năm về trước dần hiện lên trong đầu...

Trước khi cô bị tai nạn, anh nhận được điện thoại của cô, cô nói An Hân Du cướp con của cô! Còn nữa, cô nói An Hân Du bắt cóc cô, mục đích và vì đứa bé...

Thậm chí, tới việc bệnh viện chọc ối xét nghiệm DNA...

Không đúng, nếu đứa trẻ không phải con anh, làm sao cô có dũng khí kéo anh tới xem.

Khi có kết quả, cô một mực khẳng định bệnh viện có người bị mua chuộc đổi kết quả xét nghiệm!

Một năm nay, Chu Cận Viễn cố tình không nghĩ tới những chuyện cũ, lúc này ngẫm kỹ mới phát hiện ra vô vàn sơ hở!

Anh khi đó... sao lại dễ dàng tin tưởng vào “chân tướng” mà mắt mình nhìn thấy tới vậy?

- - -

Đã rất lâu rồi Tô Đồng không còn gặp ác mộng.

Nhưng tối nay, cô liên tục mơ thấy Duệ Duệ nằm trong bệnh viện và cảnh tượng sản phụ sinh con. . .

Cô cố gắng vén hết tầng tầng lớp lớp mây mù, muốn nhìn rõ gương mặt sản phụ, trước đây cô thường chưa kịp vén hết, thì mọi việc kết thúc.

Lần này, cùng với tiếng khóc vang dội của đứa bé, đúng khoảnh khắc đó, cô nhìn thấy gương mặt sản phụ!

Chính là cô!

Giống hệt cô!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Cô giật choàng tỉnh dậy khỏi con ác mộng, tóc mái đen nhánh đã ướt đầm mồ hôi.

“Đồng Đồng?” Thi Lâm nghe thấy tiếng động trong phòng, lập tức chạy tới.

Anh đẩy cửa bước vào thì thấy Tô Đồng đang co ro, run rẩy dưới chân giường, hai tay cô ôm chặt lấy đầu, vùi đầu giữa hai đầu gối, dường như đang bị kích động mạnh, anh đã quá quen với việc này, liền vội vã về an ủi: “Không sao rồi, anh ở đây. . .”

Tô Đồng bất ngờ túm lấy cổ áo anh: “Không phải hoang tưởng, là thật!”

“...” Thi Lâm ngừng thở một lát.

“Mọi người đều nói em bị tâm thần, cảnh tượng em nhìn thấy là giả, em bị sảy thai trong vụ tai nạn, nhưng em nằm mơ thấy, em mơ thấy đêm đó con em bị người ta bế đi, Thi Lâm, anh hãy tin em một lần có được không? Lần này em thực sự không hoang tưởng, đứa bé đó. . .” Tô Đồng sưng người, muốn nói rất giống Duệ Duệ, nhưng đang định nói lại thôi!

Thi Lâm thoáng nhìn đi chỗ khác: “Được rồi, chắc do hôm nay em làm bị thương đứa bé kia, trong lòng bất an, đừng nghĩ ngợi nhiều, đứa bé đã không sao rồi, em không cần phải tự trách mình. . .”

Đầu Tô Đồng nặng trĩu.

Cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

- - -

Một tuần sau đó, An Hân Du cảm nhận rõ ràng sự thay đổi thái độ của Chu Cận Viễn.

Anh gần như không nghe điện thoại của cô, cho dù có nghe cũng chỉ nói vài câu, dẫu có trông Duệ Duệ anh cũng muốn tránh mặt mình.

Sáng sớm.

Chu Cận Viễn ở lại bệnh viện chăm Duệ Duệ.

Duệ Duệ còn nhỏ, nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, lông mày khẽ nhíu lại, không biết là do không quen với nơi này hay khó chịu ở đâu. Anh thay cho bé một bộ đồ khác, sạch sẽ, thoáng mát.

Duệ Duệ không giống với những đứa trẻ bình thường, từ nhỏ bé đã rất yếu, từ lúc mới sinh, hiện nay bé đều rất lặng lẽ không thích khóc lóc.

Chu Cận Viễn bỗng vô cùng áy náy và ân hận.

Không biết vì lý do gì, Chu Cận Viễn mặc dù gần gũi với Duệ Duệ nhưng không quá thân mật, sau khi làm cha, anh thường xuyên nhìn thấy bên đường có ba mẹ ôm con, hôn lên trán chúng, vuốt ve má chúng, dịu dàng gọi chúng là con yêu.

Anh không làm được, anh có cảm giác không quen.

Không phải anh không nhìn thấy mỗi khi anh về nhà, Duệ Duệ sẽ ôm chặt lấy cổ anh không buông tay, ánh mắt chất chứa mong chờ thơ ngây, muốn được chơi đùa cùng anh nhiều hơn, nhưng anh không hề đi chậm lại vì Duệ Duệ.

Nghĩ tới đây, anh dịu dàng nhắc bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Duệ Duệ đặt lên cạnh môi, thì thầm “Con yêu, con yên tâm, ba đã sai một lần, sau này sẽ không phạm sai lầm nữa, đợi con khỏe hẳn, ba sẽ dẫn con đi tìm mẹ có được không?”

“Con vẫn chưa biết nói, đừng lo, ba sẽ dạy con, sau này ba sẽ không tăng ca nữa, sẽ cố dành thời gian để chơi với con, để tiếng con gọi đầu tiên là mẹ, người mẹ thực sự thuộc về con.”

Ngón tay có phần thô ráp của anh chà nhẹ lên mu bàn tay nhỏ bé của con: “Ba sẽ dẫn con đi đánh bóng, dạy con cưỡi ngựa, cho con chơi những trò chơi thú vị nhất thế giới, trải nghiệm mọi điều mà một đứa bé nên trải nghiệm...”

Là do lúc trước anh tin lời gièm pha.

Cũng là do anh nghe lời nói từ một phía.

Không sao.

Anh sẽ bù đắp mọi chuyện.

Mất anh bỗng cay sè, anh thừa nhận anh là một người cha thiếu trách nhiệm, cũng là một người chồng thiếu trách nhiệm, trước đây anh cũng không suy nghĩ về những việc này. Nếu như Tô Đồng biết, những hoang tưởng của cô lúc trước đều là sự thật, cô ấy thực sự đã sinh một đứa con trai còn sống...

Chắc sẽ vui lắm?

“Cận Viễn.” Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, An Hân Du mặc một chiếc đầm dài màu trắng, đôi môi đỏ thắm mấp máy: “Tại sao anh không nghe điện thoại của em, không chịu gặp em? Rốt cuộc em đã làm sai điều gì? Anh đừng thờ ơ với em như vậy có được không?”

- -- Hết -- -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

“Sao em lại tới đây?” Thái độ của Chu Cận Viễn rất lạnh nhạt.

Nghe vậy, An Hân Du vô cùng bất mãn.

“Duệ Duệ là con ruột của em, tại sao em không thể đến?” An Hân Du bất ngờ gây khó dễ: “Hôn lễ của chúng ta trì hoãn hết lần này tới lần khác, có phải anh sớm đã biết Tô Đồng chưa chết? Anh muốn nói lại duyên xưa với cô ta? Lẽ nào anh đã quên cô ta phản bội anh như thế nào, cô ta đã sinh đứa con hoang đó ra sao...”

“Câm miệng!” Chu Cận Viễn đứng bật dậy, nghiêm giọng ngắt lời cô ta.

“A...”

Duệ Duệ trên giường bị tiếng cãi vã của hai người đánh thức, miệng ú ớ.

Chu Cận Viễn đưa mắt nhìn, giữ chặt tay An Hân Du, kéo cô ta ra ngoài, sau đó đẩy mạnh vào tường, ánh mắt sắc lạnh: “Khi xưa Tô Đồng thực sự đã phản bội tôi sao?”

“Anh... anh nói vậy là có ý gì?” An Hân Du thót tim.

Ánh mắt lạnh lùng của Chu Cận Viễn nhìn thẳng vào mắt cô ta hai giây, sau đó mới buông tha.

“Không có gì, Duệ Duệ không được khỏe, anh đã mời hộ lý chăm sóc con rồi, anh nghe cô Đồng nói gần đây em bị cảm, để tránh truyền bệnh sang cho con, anh thấy em tạm thời đừng vào thăm con nữa!”

Chu Cận Viễn không có ý thương lượng, là trực tiếp ra lệnh.

An Hân Du sững sờ.

Nhưng cô ta không kịp lên tiếng, Chu Cận Viễn đã quay người bỏ đi và dặn cô không cho cô ta lại gần Duệ Duệ, An Hân Du đứng chết lặng ở đó, suy nghĩ một hồi, lẽ nào Chu Cận Viễn đã biết việc gì rồi?

Anh đang điều tra chân tướng sự việc năm đó sao?

Nhưng những người biết sự thật đều đã bị cô đuổi đi hết rồi... Không, vẫn còn người cuối cùng!

Cô Đồng!

Lẽ nào là cô ta tiết lộ?

Buổi chiều, sau khi Chu Cận Viễn tan làm liền lái xe đi dạo.

Bất ngờ anh nhìn thấy một cặp tình nhân đang dắt tay nhau đi bên đường.

Nhìn từ sau lưng, cô gái đang dựa đầu lên vai chàng trai, từng cử chỉ hành động đều toát lên thái độ tin tưởng, ý lại, anh dừng xe bên lề đường, ngón tay chà sát vào nhau, muốn cho móc điều thuốc trong túi.

Lần tìm, không có gì.

Gần đây anh hình thành thói quen hút thu

Hai người nói nói cười cười dường như rất vui vẻ, họ cùng nhau vào siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt, sau đó lại tới tiệm cơm gần đó ăn cơm, chàng trai ân cần giúp cô gái bóc vỏ tôm, đưa thịt tôm tới tận miệng cô gái.

Cô gái vừa nói điều gì đó vừa ăn.

Cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, nhìn từ rất xa anh cũng có thể cảm nhận được.

Chu Cận Viễn bỗng nheo mắt, anh cảm thấy cảnh tượng này thật gai mắt.

Không lâu sau, chân trời bỗng nhiên dậy sấm, tiếp theo đó là mưa giông ập tới, Chu Cận Viễn vẫn ngồi trong xe không lái đi, rất lâu sau anh mới nhìn thấy một chiếc xe tới đón họ.

Chu Cận Viễn lái xe đi theo sau.

Lái xe về căn chung cư cao cấp của Thi Lâm, anh đột nhiên nhớ ra Tô Đồng từng nói với anh, cô không muốn sống trong biệt thự, cô muốn sống ở nơi có không khí cuộc sống nhộn nhịp một chút... Chu Cận Viễn thực ra rất muốn gần cô thêm một chút nữa, nhưng anh chỉ dám dừng lại nhìn theo.

Anh đã làm tổn thương cô, có tư cách gì lại gần cô?

Trong cửa hàng bán đồ tạp hóa có người bật một bản tình ca của Lương Tĩnh Như “Dường như vẫn là hôm qua. Chỉ có điều hôm qua đã vô cùng xa vời. Nhưng cứ nhắm mắt lại em vẫn nhìn thấy. Chỉ có điều không phải là anh, ở bên em tới tận sau cùng. Từng chung bước nhưng lại lạc mất nhau nơi giao lộ...”

Bản tình ca vẫn vang lên, quá khứ và hiện tại không ngừng đan xen, luẩn quất trong đầu Chu Cận Viễn.

Anh thấy Thi Lâm mở ô, ôm eo Tô Đồng biến mất ở cửa tòa nhà... Tô Đồng đang chuẩn bị lên lầu, bỗng nhiên cô cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng cứ bám riết lấy mình.

Cô dừng bước, quay đầu nhìn ra sau.

Sau lưng trống trơn, không có một bóng người.

Thi Lâm hồ nghi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Có lẽ do cô quá nhạy cảm chăng?

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Thi Lâm ôm cô lên lầu.

Anh dặn dò bảo nấu nấu cho cô một bát canh gừng, lo cô sẽ bị cảm.

Tô Đồng có thể cảm nhận được sự quan tâm bảo vệ của Thi Lâm đối với mình.

Trước đây họ là bạn cùng trường, nhưng sau này từng có lần tỏ tình khó xử, một năm trước, anh cứu mạng cô, luôn ở bên che chở cho cô, nói không có tình cảm là giả.

Vì thế, khi cô tỉnh táo trở lại, cô đồng ý ở bên anh.

Uống xong bát canh gừng, Thi Lâm hôn nhẹ lên trán cô: “Tôi nhớ nghỉ sớm.”

Nói xong anh quay lưng đi về phòng mình.

Anh mua hai căn ở đây, ở giữa có một lối đi, họ cũng coi như đã ở cùng nhau một năm, nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn.

Tô Đồng bất ngờ lên tiếng gọi anh: “Thi Lâm!”

Thi Lâm quay người lại, mỉm cười: “Sao vậy?”

“Em...” Cô do dự, chậm rãi nói: “Em nợ anh một lời xin lỗi, vì anh không ngừng giúp em, suy nghĩ cho em, em chỉ biết đón nhận từ một phía, chưa bao giờ báo đáp anh...”

Thi Lâm không tiếp lời.

Tô Đồng hít một hơi thật sâu, tay cô chậm rãi đặt lên cúc áo.

Cô lấy hết dũng khí, nói:

“Nếu như anh muốn, em chắc là...”

“Không.” Bàn tay đàn ông ấm áp đặt lên ta cô, rất ấm, anh cười: “Em từng nói tạm thời chưa có ý định kết hôn, chỉ cần anh chưa kết hôn, anh sẽ không làm những việc không nên làm, anh sẽ đợi tới khi em thật sự đồng ý làm cô dâu của anh.”

Anh không cho rằng mình là một chính nhân quân tử.

Nhưng anh thừa nhận, đối với Tô Đồng, anh rất kiên nhẫn.

Lông my Tô Đồng khẽ run lên.

Cô thực sự chưa chuẩn bị tâm lý đón nhận một cuộc hôn nhân khác...

Tắm xong bước ra, trời mưa sắp tạnh, chuyển thành mưa nhỏ rả rích.

Tô Đồng vén rèm đứng trước cửa sổ nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài, không ngờ, nhìn qua cửa kính trong suốt, cô nhìn thấy ở vệ đường bên dưới tòa nhà đối diện có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ, một người đàn ông quen thuộc đang đứng dựa vào xe!

Là Chu Cận Viễn!

Anh cầm một chiếc ô màu đen, cứ lặng lẽ đứng dựa ở đó, không biết đã đứng bao lâu, đôi chân hơi trùng xuống, tay kẹp một điều thuốc, đầu thuốc lúc cháy lúc tàn, thông qua màn mưa dày đặc, cô nhìn không rõ mặt anh, nhưng có thể thấy thi thoảng anh lại ngẩng đầu nhìn tầng lầu cô đang ở.

Cô vội vàng nép vào trong, sau đó kéo rèm cửa lại, ngăn cách tuyệt đối tầm nhìn của anh.

Chu Cận Viễn, sao anh ta lại đột ngột xuất hiện ở đây?

Buổi chiều, ánh mắt nóng bỏng đó là của anh ta sao?

Lần này anh ta lại muốn làm gì đây?

Nhớ lại khi xưa anh chỉ dựa vào lời nói một phía mà phán đoán cô ngoại tình, thậm chí điên cuồng tin tưởng ả đàn bà An Hân Du, cô vô cùng phần nộ,

kéo chân, chui vào trong, giả vờ không biết gì hết, trùm kín nằm ngủ!

Cho dù tâm trạng rối bời nhưng cũng cố ngủ. . .

Nghe nói sức khỏe của Duệ Duệ đã tốt hơn.

Nhận được tin từ bệnh viện, An Hân Du vẫn kiên quyết khởi tố Tô Đồng, cho dù luật sư nói với cô ta rằng khả năng thắng kiện là rất nhỏ, cô ta vẫn không buông tha, Thi Lâm nói anh sẽ giải quyết việc này, Tô Đồng cũng không hề lo lắng.

Sau ngày hôm đó, cuộc sống của Tô Đồng lại trở về như cũ.

Đi làm, đi về nhà.

Tuy nhiên có một điều khác biệt duy nhất là mỗi tối cô đều nhìn thấy Chu Cận Viễn đứng ở bên dưới tòa nhà đối diện.

Có lẽ anh tưởng rằng cô không biết, vì anh có đôi xe, phần lớn đều là những chiếc xe bình thường, thi thoảng mới lái xe sang, chỉ là Tô Đồng yêu Chu Cận Viễn đậm sâu suốt bao năm, nơi anh xuất hiện cô đều cảm nhận được.

Dần dần, trước khi đi ngủ cô sẽ tới bên cửa sổ nhìn một lát.

Điều này gần như đã biến thành một thói quen.

Lâu dần, từ phần nộ hoài nghi ban đầu biến thành mặc kệ.

Sáng ngày hôm sau, bầu trời mây đen vần vũ.

Dự báo thời tiết thông báo cảnh báo cấp độ cam, nhắc nhở người dân không nên ra ngoài nếu không thực sự cần thiết.

Trận mưa lớn này kéo dài tới tận đêm khuya.

Trước khi đi ngủ, cô đã quen nhìn ra ngoài vệ đường, nơi đó không có gì cả.

Hôm nay Chu Cận Viễn không tới.

Bên ngoài đang mưa lớn, chắc anh ấy sẽ không tới đâu?

Khẽ mím môi, cô cũng không biết mình có tâm trạng gì, rõ ràng anh mới chỉ tới chưa đến mười ngày.

Vậy mà cô đã bắt đầu quen dần. . .

Cô là kẻ thích bị ngược đãi sao?

Đây đúng là một điều đáng sợ!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Bên kia, tại biệt thự nhà họ Chu.

An Hân Du đang bất ngờ đón nhận một hộp nhẫn đẹp đẽ, tinh tế.

Cô bịt chặt miệng, kinh ngạc hỏi: “Cận Viễn... anh, anh muốn...?”

Trên gương mặt Chu Cận Viễn không có quá nhiều biểu cảm: “Không phải em nói rằng anh đối xử hờ hững với em sao? Thời gian này Duệ Duệ bị thương nên anh hơi nóng nảy, có một số lời nói em đừng để bụng, Duệ Duệ cũng đang lớn dần, sau này còn phải đi học, con nó cần được lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh.”

“Vì thế anh đồng ý cưới em?” An Hân Du vô cùng xúc động, gương mặt tươi cười rạng rỡ.

“Đây không phải điều em vẫn hằng mong muốn sao?”

Chu Cận Viễn trầm giọng hỏi ngược lại, An Hân Du quá vui mừng nên không chú ý tới sự mỉa mai trong lời nói của anh.

Cô mỉm cười mở nắp hộp ra, tham lam ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng, vội vàng đeo nó lên ngón áp út, xòe những ngón tay thon dài ra, cô thậm chí còn nói với tất cả người làm: “Từ hôm nay trở đi, tôi chính là Chu phu nhân danh ngôn chính thuận...”

Cô nhào vào lòng Chu Cận Viễn: “Cận Viễn, anh tốt với em quá!”

“Sau này bận rộn chuẩn bị hôn lễ, em hãy gác lại vụ việc kiện cáo Tô Đồng đi, luật sư Vương nói rằng khả năng thắng kiện không lớn!” Chu Cận Viễn lảng lảng kéo cô ta ra, mí mắt hơi nâng lên: “Buổi tối anh còn chút việc, em không cần đợi anh đâu, ngủ sớm đi.”

An Hân Du: “...”

Cô bắt đầu nghi ngờ tại sao Chu Cận Viễn lại đột ngột đồng ý cưới cô?

Nhưng dù thế nào đi nữa, trở thành Chu phu nhân chính là mục tiêu của cô!

Thư phòng.

Chu Cận Viễn cởi áo khoác treo lên móc áo, sau đó gọi điện cho trợ lý.

Giọng nói thấp trầm, lạnh lùng giống như gió rét giữa đông, lạnh thấu xương thấu tủy.

“Sự việc sao rồi?”

Giọng trợ lý nhanh chóng vang lên trong điện thoại, thấp thoáng kìm nén hào hứng: “Chu tiên sinh yên tâm, em đã tìm được người cần tìm rồi, mọi việc đều tiến triển theo dự kiến.”

Chu Cận Viễn ngắt máy, người dựa vào chiếc giám đốc.

Bên ngoài sấm vang chớp giật, gió thổi ào ào, cây cối nghiêng ngả đập vào cửa kính rầm rầm, bóng dáng như thể đang nhe nanh múa vuốt.

--

Ngày hôm sau.

Tầm khoảng năm giờ, Tô Đồng bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Bên ngoài trời vẫn mưa giông.

Cô xoay người nhưng không thể nào ngủ tiếp được, cô dứt khoát đi đánh răng rửa mặt, thu dọn rác trong thùng, xuống lầu vứt rác, vừa bước xuống lầu, lập tức ánh mắt cô chững lại!

Cách đây không xa, một bóng người cao lớn ướt sũng đứng đó bất động như một pho tượng, thi thoảng có lao công đi qua, hình như có hỏi thăm anh nhưng anh chỉ mím chặt môi không nói lời nào.

Lặng yên giống như không có hơi thở.

Tô Đồng nín thở!

Chu Cận Viễn?

Chẳng phải tối qua anh không tới sao?

Giả vờ không nhìn thấy anh, Tô Đồng tiếp tục bước xuống lầu vứt rác, khi quay người định đi lên, Chu Cận Viễn đột nhiên giống như phát hiện ra cô, sau khi cô xoay người liền chạy theo, giữ chặt cô tay cô.

Cơ thể anh lạnh như băng.

“Anh làm gì vậy?” Tô Đồng giận dữ đẩy anh ra.

Anh kéo quá mạnh khiến chiếc ô màu cam rơi xuống đất, một luồng khí lạnh ập tới.

Anh không biết đứng đây bao lâu, hai mắt không thể tập trung, ánh mắt đờ đẫn, ôm cô rất chặt.

“Tô Đồng...” Anh ghé sát tai cô thì thầm gọi, giọng khàn khàn.

Tô Đồng chống tay, chắn trước ngực anh:

“Chu Cận Viễn, anh điên rồi sao? Buông tôi ra...”

“Anh xin lỗi.”

Ba tiếng bất ngờ vang lên, đột ngột truyền vào tai Tô Đồng.

Khoảnh khắc đó cô đứng sững sờ.

Bên tai giống như có vô số pháo hoa đang nổ tung.

“Là lỗi của anh, anh không bảo vệ được em, anh đã nghe theo lời giả dối của người khác, anh không nên không tin em, anh không xứng đáng để em yêu bao năm như vậy...”

Anh nói: Anh xin lỗi.

Anh nói: Là lỗi của anh.

Anh nói: Anh không nên không tin em.

Lời nói hay biết bao, nhưng mọi việc đã rồi cô mới được nghe, trên thế gian này mọi thứ đâu thể dừng lại để chờ đợi? Cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, cô vẫn đẩy anh ra: “Chu Cận Viễn, nếu anh không buông ra tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Anh yêu Thi Lâm rồi sao?” Đột nhiên anh lại bất ngờ hỏi một câu.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tô Đồng mím chặt môi, không nói gì.

Gương mặt nhợt nhạt của anh ngẩng lên, nhìn cô: “Có phải anh đã không còn cơ hội rồi không?”

“Đủ rồi!” Bốn mắt nhìn nhau, Tô Đồng buông lời nặng nề: “Chu Cận Viễn, trên thế gian này còn có người đàn ông nào khốn nạn như anh không? Khi tôi yêu anh anh khinh tôi như rác rưởi, kết hôn ba năm anh có biết tôi thích gì, ghét gì không?”

“Anh thậm chí đã về nhà mấy lần, ăn cùng tôi mấy bữa cơm, đi dạo cùng tôi mấy lần?”

“An Hân Du làm gì khiến anh phát hiện ra tôi bị oan uổng? Lúc trước chả phải anh nói tôi làm anh kinh tởm sao? Không phải đã nói tôi ngoại tình sao? Bây giờ anh lại sao nữa đây?”

Mưa xối xả tạt vào mặt anh.

Đầu tóc đọng những hạt mưa lớn, lũ lượt rơi xuống.

Chu Cận Viễn lặng yên rất lâu không nói gì.

Hai người cứ thế đứng trong mưa, anh nhìn em, em nhìn anh, không ai lên tiếng phá vỡ cục diện căng thẳng này.

Người anh toát lên một nỗi tuyệt vọng, hỏi nhỏ: “Nếu như bây giờ anh chia tay với An Hân Du, em có chia tay với Thi Lâm không?”

Tô Đồng kháng cự câu nói này theo bản năng, nhưng lời nói ra lại trở thành: “Khi anh giáng cho tôi một đòn chí mạng là anh ấy đã ở bên cạnh tôi, từng bước giúp tôi thoát khỏi cơn ác mộng, cũng chỉ là anh ấy không để bụng sự thâm hại của tôi, cho tôi một nơi để chữa trị, tại sao tôi lại chia tay với anh ấy chỉ vì anh chia tay với An Hân Du? Lê nào anh đã quên anh đối xử ra sao với tôi, đối xử ra sao với nhà họ Tô? Chúng ta còn có cơ hội không? Ha ha, thật nực cười!”

Lời cô nói ra khá mập mờ, nhưng tới tai Chu Cận Viễn lại biến thành: Anh làm cô tổn thương sâu sắc, vì thế sau khi Thi Lâm xuất hiện, cô đương nhiên sẽ phát triển một mối tình mới... Anh thừa nhận, anh là một gã đàn ông khốn nạn.

Ánh mắt Chu Cận Viễn ánh lên nỗi thất vọng!

“Chu Cận Viễn, anh đi đi...”

Vừa dứt lời, eo Tô Đồng bất ngờ bị ôm thật chặt, lập tức cả người cô ngã vào lòng anh, Chu Cận Viễn cũng không biết mình đang nghĩ gì, lúc này anh chỉ có duy nhất một mong muốn!

Độc chiếm vẻ đẹp của cô thêm một lần nữa.

“A... Anh...” Mọi lời nói của cô đều bị nhấn chìm trong nụ hôn cháy bỏng của anh, có điều Tô Đồng phát hiện ra người anh rất nóng!

Giống như sắp nổ tung.

Chu Cận Viễn đang sốt cao!

Hai tay anh chống trước ngực anh, muốn đẩy anh ra xa, lúc này tốt nhất nên đi khám bác sỹ nhưng anh vẫn mạnh bạo giữ chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, không nói lời nào, chỉ điên cuồng dùng môi lưỡi của mình để tách răng cô ra.

Mút cắn, kéo xé.

Anh đang bằng mọi cách để chiếm lấy toàn bộ hương thơm của cô!

Cơ thể mảnh mai của cô bị ép xuống thành một đường cong kì quái.

Trời vẫn mưa xối xả, người cô cũng bị ướt mưa, hai mắt đỏ hoe, anh làm vậy là sao?

Trong lòng tức giận, cô bị ép tới đỉnh điểm, mắt đỏ hoe giống như một con thú giận dữ, một tay túm lấy cổ anh kéo anh tới trước mặt mình, nhón chân cắn lấy lưỡi anh, sau đó là cắn.

Cắn thật mạnh không chịu buông ra.

Chu Cận Viễn đau đớn nhíu mày, khoang miệng lan tỏa mùi của máu nhưng anh cũng vẫn không dừng lại, vẫn mạnh bạo hôn cô cho tới khi cảm thấy hải lòng mới thờ dốc buông tha cho cô.

Anh cô chấp như một đứa trẻ, ôm cô thật chặt: “Tô Đồng, đừng đẩy anh ra, hãy cho anh ôm thêm một lát, cho anh hôn em thêm một lát!”

Một năm trước, anh bị lòng thù hận và ý chí chống đối che mờ hai mắt!

Nếu như anh tin tưởng cô thì cho dù An Hân Du có làm gì đi nữa cũng chỉ là vô ích!

Nói cho cùng, đều tại anh không ra gì!

Nghĩ tới việc sau này anh chỉ có thể nhìn cô mà không thể chạm vào cô, thậm chí cô sẽ khóc lóc, run rẩy trong vòng tay người đàn ông khác, mọi niềm vui nỗi buồn của cô đều không liên quan gì tới anh, trong lòng Chu Cận Viễn lại có một ngọn lửa điên cuồng lan tỏa... Mắt Tô Đồng bị nước mưa tạt vào khiến cô không nhìn rõ, cô cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực, đẩy anh ra: “Chu Cận Viễn! Anh còn muốn khôn nạn thế nào nữa? Đừng quên, anh đã có con rồi!”

Có An Hân Du, có con trai.

Cho dù cô không thể hận anh nhưng cũng không thể bỏ qua khúc mắc mà quay lại với anh!

--- Hết ---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chu Cận Viễn định nói rằng Duệ Duệ là con của cô!

Tuy nhiên anh không dám chắc hiện nay cô có thể chịu đựng được hay không, hoặc có lẽ là, anh muốn đợi một cơ hội khác rồi mới nói với cô!

Chu Cận Viễn không nói thêm nữa, Tô Đồng nhặt chiếc ô rơi trên mặt đất lên, quay người bước đi, trước khi đi, nghĩ tới anh đang bị sốt cao liền bỏ sung

thêm một câu: “Anh bị sốt rồi, sau này đừng đợi ở dưới lầu nhà tôi nữa, Thi Lâm nhìn thấy sẽ không vui!”

Thi Lâm, Thi Lâm...

Rõ ràng sớm đã biết họ sống chung với nhau nhưng nghe từ chính miệng cô nói ra, anh vẫn thấy rất chối tai.

“Nếu như anh và An Hân Du kết hôn, em có tới không?” Khi cô bước đi, đột nhiên Chu Cận Viễn hỏi một câu.

Tô Đồng sững sờ, trái tim thất lại, cảm giác máu toàn thân đang dần lạnh đi, “Chu Cận Viễn, tình yêu của anh dành cho An Hân Du sâu đậm nhường nào? Khiến anh không ngại dùng khổ nhục kế ép tôi tham gia hôn lễ của các người, ngày kết hôn các người còn chuẩn bị tiệc mừng gì? Sĩ nhục tôi sao?”

Chồng cũ kết hôn, mời vợ cũ?

Tô Đồng tự nhận thấy cô không rộng lượng tới vậy.

“Trong lòng em anh không đáng tin cậy tới vậy sao? Nếu như anh muốn sỉ nhục em có cần phải đợi tới hôn lễ không?” Chu Cận Viễn nói: “Lúc em vô tình tông bị thương Duệ Duệ anh đã có thể làm to chuyện rồi! Tô Đồng, anh chân thành mời em tới tham dự, dựa vào mối quan hệ giữa nhà họ Thi và họ Châu, anh ta nhất định sẽ tới, khi đó Thi Lâm sẽ tham gia, em có thể làm bạn gái đi cùng...”

Đây là lý do tốt nhất anh có thể nghĩ ra.

Tô Đồng nhú mảy, nhìn gương mặt cương nghị của anh, dường như không quá lâu, anh gầy hơn hẳn so với lúc ở trong viện, cô mĩa mai: “Chu Cận Viễn, tôi không tin anh là một người tử tế, anh không có ý đồ gì tốt đẹp cả.”

“Vị vậy, em tới chứ?” Anh chỉ quan tâm tới kết quả cuối cùng.

Tô Đồng không trả lời, cô che ô quay người bước vội đi.

--

Tô Đồng đi lên lầu, vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Thi Lâm đứng ở bên cửa sổ cuối hành lang, một tay cho vào túi.

Ánh mắt nhìn về phía cô.

“Anh...” Tô Đồng bất giác chột dạ: “Anh dậy rồi sao?”

“Anh nghe thấy tiếng em mở cửa.”

Tô Đồng đi vào như thể không có chuyện gì xảy ra, áo trên người cô đã ướt sũng, cô vội vàng đi tắm thay quần áo, Thi Lâm bất ngờ kéo tay cô, ánh mắt anh sâu thẳm: “Đồng Đồng, em vẫn còn yêu anh ta sao?”

“Không!” Tô Đồng phản bác rất nhanh: “Em không muốn tiếp tục yêu anh ta nữa...”

Nghĩ tới hôn lễ của Chu Cận Viễn và An Hân Du, anh ta mời cô tham dự, ánh mắt Tô Đồng ánh lên một tia sáng khác lạ, Thi Lâm nhìn cô một lát sau đó buông tay cô ra, đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô.

“Ừ, em nói không yêu tức là không yêu, mau đi tắm đi, đừng để cảm lạnh.”

Tô Đồng định nói gì lại thôi.

Cô muốn nói là họ cũng kết hôn đi, nhưng lời ra tới môi cô lại nén lại, khó lòng lên tiếng.

--

Hôn lễ của Chu Cận Viễn và An Hân Du định vào tháng sau.

Tuy hôn lễ chưa diễn ra nhưng khí thế khá vang dội, Chu Cận Viễn cùng An Hân Du liên tục bị bắt gặp hẹn hò, mọi hành động ân ái của cặp tình nhân như kề vai, khoát tay, ôm ấp đều được phóng đại lên, trở thành một cặp đôi tiểu thư danh giá và thương nhân giàu có khiến người khác ngưỡng mộ.

Trên các mạng xã hội hàng ngày cũng đều nhìn thấy hàng loạt bài viết nói về tình yêu của hai người.

Điều khiến Tô Đồng ngạc nhiên là, trong mọi bài viết và bình luận không có dòng nào chỉ trích cô, phải biết rằng cô là vợ cũ của Chu Cận Viễn, Chu Cận Viễn tái hôn, cô sẽ là đối tượng để bàn dân thiên hạ thảo luận.

Nhưng trong những lời bình luận này đều không hề có bóng dáng của cô.

-- Hết --

Chương 34

Cuối cùng hôn lễ cũng được diễn ra dưới sự chứng kiến của hàng vạn người.

Thi Lâm tới tham dự theo lời mời.

Tô Đồng vốn không muốn đi nhưng cô cũng muốn khiến mình cắt đứt hoàn toàn với quá khứ nên quyết tâm đồng ý tới tham dự.

Ngày hôm đó là một ngày nắng rực rỡ.

Chu Cận Viễn đã mời hầu như toàn bộ các đơn vị truyền thông cũng như các nhân vật tầm cỡ có vai vế của thành phố, bao gồm bạn bè thân hữu của hai nhà Chu, An. An Hân Du ngồi đợi trong phòng dành cho cô dâu, cười tươi như hoa, nụ cười hạnh phúc.

An Hân Du nhìn mình trong gương, cảm thấy mình là cô dâu hạnh phúc nhất... Chu Cận Viễn có vẻ cũng ăn vận khá chau chuốt, anh mặc một bộ comple Italy được đặt may thủ công, cắt rất vừa người, đóng kín tới chiếc cúc cuối cùng, đôi mắt sâu thẳm, khí chất lạnh lùng cao quý.

Tô Đồng mặc một chiếc váy dài màu trắng, xung quanh có quần ren, đuôi váy bồng bênh như sóng biển làm tôn lên dáng người yêu kiều của cô, Thi Lâm mặc một bộ comple màu đen, trên môi luôn nở nụ cười ảm áp.

“Thi tiên sinh!” Trong đám đông có người bước tới bắt chuyện, cười nói: “Tô tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp, tôi thấy tới cô dâu cũng không sánh bằng!”

Vốn dĩ chỉ là một lời khen ngợi khách sáo nhưng vừa hay Chu Cận Viễn nghe được, anh đứng cách đó không quá xa.

Anh nhìn thấy cô xinh đẹp rạng rỡ.

Tô Đồng ngượng ngập khi được khen: “Ngài nói đùa rồi, nhân vật chính hôm nay là Chu tiên sinh và vợ chưa cưới của anh ấy, tôi đâu dám qua mặt?”

“Tô tiểu thư không cần khách sáo vậy!” Người đó tiếp tục cười nói, bỗng nhiên nhũn mày, hồ nghi hỏi: “Có điều tôi thấy Tô tiểu thư trông rất quen, nhất thời không nhớ ra đã gặp cô ở đâu...”

Tô Đồng cố gượng cười: “Chắc Trương tiên sinh đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, người có gương mặt đại chúng như tôi, đứng trước mặt Trương tiên sinh sẽ trở thành quen mặt...”

“Trương tiên sinh!” Tô Đồng chưa dứt lời, một giọng nói mạnh mẽ bất ngờ vang lên, nhìn về phía giọng nói, Chu Cận Viễn tay cầm một ly rượu vang chậm rãi bước tới: “Lâu lắm không gặp, rất vui khi anh tới tham gia hôn lễ của tôi và An Hân Du.”

“A, Chu tiên sinh nói gì vậy chứ? Hôn lễ của anh và An tiểu thư chấn động cả thành phố...” Trương tiên sinh phấn khích nói, sau đó lại chuyển hướng: “Có điều tôi rất hiếu kỳ, vợ cũ của anh đi đâu rồi? Từ khi hai người ly hôn cách đây một năm, hình như tôi không nghe được tin gì về cô ấy...”

Tô Đồng sững người.

Thi Lâm khéo léo tiếp lời Trương tiên sinh: “Trương tiên sinh, anh như vậy không phải là tới tham gia hôn lễ, giống như tới điều tra hộ khẩu?”

“Việc này...”

Trương tiên sinh vẻ mặt bối rối, vội vàng xua tay, không hỏi thêm gì nữa.

Thi Lâm nâng ly hướng về phía Chu Cận Viễn, tay thản nhiên đặt lên vai Tô Đồng.

Chu Cận Viễn nhìn thấy ý khiêu khích trong ánh mắt đó!

Anh ta dẫn Tô Đồng tới tham dự hôn lễ của mình là muốn để cô ấy hoàn toàn thất vọng về mình sao? Chu Cận Viễn không hề nóng, anh cũng nâng ly lên đáp lễ.

Không vội, hãy xem ai có thể cười tới phút chót!

- - -

Hôn lễ chính thức bắt đầu.

Tiếng nhạc vang lên.

Cô dâu không dám thở mạnh, cô mặc một chiếc áo cưới đuôi dài màu trắng, được bố dắt tới đầu thảm đỏ, vô vàn ánh đèn flash máy ảnh lóe lên, đây là tin tức trọng điểm của ngày mai, họ nhất định phải chụp bằng được những tấm hình đẹp nhất.

An Hân Du mỉm cười dịu dàng.

Người dẫn chương trình đứng ở giữa lễ đường, Chu Cận Viễn đứng cạnh anh ta, trong tay đang giữ chặt một cái gì đó, miệng mỉm cười, chỉ có điều nụ cười đó quá lạnh lùng, không bộc lộ trong ánh mắt.

Người dẫn chương trình tuyên bố cô dâu tiến vào lễ đường.

Xung quanh, tiếng vỗ tay vang lên.

Trong làn sóng vỗ tay đó, Tô Đồng đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, cô cũng từng mặc áo cưới màu trắng, đi trên thảm đỏ trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người tới bên Chu Cận Viễn, cùng anh tuyên bố lời thề nguyện tình yêu trước báo giới.

Thì ra lời thề cũng dễ dàng bị phá vỡ tới vậy, giống như bong bóng xà phòng.

Mắt cô bỗng cay sè, không còn nhìn rõ nữa.

Cô vội vàng lau mắt không cho phép mình thất lễ, cảnh vẫn thế nhưng người xưa còn đâu, Tô Đồng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, giải thoát, những quá khứ đó hãy để gió cuốn bay.

Cô sẽ không so đo chuyện quá khứ nữa. Sau này, ai nấy cũng đều sẽ có một tương lai mới.

Ánh mắt Chu Cận Viễn sâu thẳm, nhìn chăm chú An Hân Dung đang từng bước tiến lại gần mình... Bỗng nhiên, một bóng người lỵ khụ lao ra từ trong đám đông, đáng vẻ là một bà già lớn tuổi, bà ta xách một chiếc xô nhỏ, khi đám đông còn chưa kịp phản ứng gì thì đã xông tới trước mặt An Hân Du.

Rào...

An Hân Du bị hất hấn một xô chất thải màu vàng cam lẫn lộn!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

An Hân Du không ngờ lại có người bất ngờ hất chất thải vào mình, cô ta kinh hoàng sợ hãi, cả đại sảnh nồng nặc mùi hôi thối, người đứng hai bên thảm đỏ đều tự giác lùi ra sau.

Các cơ quan truyền thông sững sốt giây lát, sau đó lập tức có phản ứng trước tiên.

“Tách, tách...”

Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục, An Hân Du mặt mày tái mét, vội che mặt: “Không được chụp! Tôi là Chu phu nhân, tôi ra lệnh cho các người dừng lại! Không được chụp! Còn chụp tiếp tôi sẽ không tha cho các người đâu...”

“A, không tha cho họ thế nào? Giống tôi sao? Tìm người truy sát tôi?” Cô Đồng hai tay chống nạnh, một tay kéo chiếc mũ cho người già xuống để lộ ra gương mặt Chu Cận Viễn quen thuộc.

Cô Đồng lớn tiếng chửi rủa: “Các phóng viên, tôi nói cho các người biết, à An Hân Du này là một con quỷ độc ác! Một năm trước, cô ta ăn nằm với gã đàn ông khác có bầu, sau đó nhân lúc Chu tiên sinh say rượu đã vu vạ đứa con đó là của anh...”

“Không chỉ có vậy, cô ta còn cố tình sai khiến một gã ăn mày đi cưỡng hiếp vợ cũ của Chu tiên sinh, tạo hiện trường giả Chu phu nhân ngoại tình, Chu tiên sinh đáng thương bị lừa dối, cứ tưởng rằng mình bị vợ cắm sừng...”

Phóng viên xôn xao...

“Trời ơi! An Hân Du rất cao sang đài các, sao có thể làm ra việc như vậy?”

“Nhìn bộ dạng yếu đuối của cô ta, tôi cũng sắp bị lừa! Đùng là có thể giành quán quân của giải thưởng kẻ giả tạo lợi hại nhất...”

Toàn thân hồi thối, An Hân Du còn phải đối mặt với những lời chỉ trích của đám đông, cô ta không thể tiếp tục duy trì mọi lễ nghi thông thường, xông thẳng tới trước mặt cô Đồng, khóc lóc chất vấn: “Cô ăn nói linh tinh gì vậy? Cô Đồng, hôm nay là hôn lễ của tôi, sao có có thể...”

Cô tay giờ tay định kéo cô Đồng.

Cô Đồng giống như bị ai đó đẩy một cái, ngã rầm xuống đất, giờ bốn vó lên trời, cô ta gào khóc: “Giết người rồi! Các phóng viên ơi, mau chụp hình lại, á đàn bà này muốn giết tôi...”

An Hân Du không ngờ cô Đồng lại đánh đá, chanh chua tới vậy.

Cô ta giận dữ nghiến răng!

“Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Một giọng nói đánh thép đột ngột vang lên, không lớn tiếng nhưng lạnh lùng, đầy uy hiếp khiến mọi người trong lễ đường đều dừng người.

Đám đông bất giác nhường ra một lối đi.

Chu Cận Viễn bước theo lối đi đó tiến tới trước mặt An Hân Du, anh không tiến quá gần cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chặp cô Đồng: “Cô Đồng, ai cho cô tới gây rối hôn lễ hôm nay? Nề tình chúng ta từng là chủ tớ, cô hãy nói ra kẻ chủ mưu tôi sẽ không so đo với cô.”

Tới giờ phút này anh vẫn bảo vệ An Hân Du.

Ánh đèn flash lại tiếp tục lóe sáng.

Đây đúng là một người đàn ông tốt nhất thế gian.

Chỉ có đáng tiếc...

Tô Đồng đứng ở một góc, hai vai run rẩy.

Những lời cô Đồng nói, trong mắt người ngoài chẳng qua chỉ là một câu chuyện quá khứ, nhưng trong mắt cô đó là một con ác mộng thật sự, vì Chu Cận Viễn cô đã đánh mất tình yêu, tình thân, tình bạn, gần như đã mất tất cả.

Quãng thời gian tăm tối đó, cứ nghĩ tới thôi cũng đau đớn tới tận xương tủy.

“Anh ở đây, anh ở đây.” Thi Lâm lập tức ôm lấy cô, an ủi cô.

Anh nheo mắt lại nhìn cảnh tượng đang diễn ra, anh cũng không rõ chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc là vô tình hay cố ý?

Nếu là cố ý thì cái giá phải trả quá lớn.

Vụ bê bối này có thể chấn động toàn thành phố, giáng một đòn đả kích cực mạnh lên nhà họ Chu... Tô Đồng giữ chặt lấy cánh tay Thi Lâm, sau đó ngoảnh đầu nhìn anh ra hiệu mình muốn đi về, cứ theo tình thế này, lát nữa có lẽ lửa sẽ lan cả sang cô... Chu Cận Viễn vừa ngước mắt nhìn lên là thấy hành động đó của Tô Đồng.

Cô Đồng khóc lóc nước mắt nước mũi giàn dụa.

An Hân Du lo lắng như kiến trên chảo lửa, không ngừng giải thích: “Cận Viễn, anh hãy tin em! Cô Đồng đang vu khống em, thời gian trước cô ta chăm sóc Duệ Duệ không kĩ càng, lại có thói quen trộm cắp vặt, nên em mới đuổi việc cô ta, hôm nay cô ta tới đây để báo thù, bảo vệ đâu! Bảo vệ...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

“Chu tiên sinh, tôi không báo thù gì!” Cô Đồng mặt biến sắc, lập tức nói: “An Hân Du có con với người khác, không phải con anh, cô ta lo sợ sau này sẽ bị phát hiện nên nhẫn tâm vứt bỏ đứa con gái ruột thịt của mình vào trại trẻ mồ côi, sau đó tìm người cướp con trai của Chu phu nhân mạo danh con mình! Duệ Duệ căn bản không phải con cô ta, đó là con Tô tiểu thư!”

Một lời nói làm đẩy lên ngàn con sóng.

Tô Đồng quay người toan bước đi lập tức dừng lại, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn cô Đồng.

Cô Đồng...

Gương mặt này sao trông quen quá.

Đầu cô bỗng đau như búa bổ, tựa như có vô số cây kim nhỏ không ngừng đâm vào.

Cô ôm đầu, cơ thể mất đi điểm tựa từ từ khuyu xuống, Thi Lâm giật mình hoảng hốt: “Đồng Đồng! Em sao vậy? Anh lập tức đưa em ra khỏi đây, tới gặp bác sỹ...”

“Không! Em không đi!” Tô Đồng đẩy anh ra, trán cô ướt đầm mồ hôi nhưng vẫn nghiêng răng găng gượng, cô cố gắng nhớ lại mọi việc một năm trước, nhớ lại những cảnh tượng mà cô không phân biệt rõ là hoang tưởng hay hiện thực.

Mơ và hiện thực cứ đan xen vào nhau.

Trong đầu cô giống như đang chiếu một bộ phim dài, vô số hình ảnh lướt qua, nhanh tới mức cô không tài nào nắm bắt được.

Phóng viên ghé tai thì thầm to nhỏ...

“Cái gì? Con trai nhà họ Chu là do An Hân Du cướp về?”

“Sao lại có người đàn bà độc ác tới vậy chứ?”

“Màn kịch đảo ngược hay nhất năm nay!”

Cô Đồng khóc suốt suốt, bộ dạng một phụ nữ cao tuổi yếu đuối: “Chu tiên sinh, các phóng viên, An Hân Du bề ngoài là đuổi việc tôi nhưng trên thực tế là dùng tiền để mua tính mạng của tôi, hơn một tháng nay, hàng ngày tôi phải trốn chui trốn lủi, ân hận về tội nghiệt khi xưa, nếu như không phải vì muốn vạch trần bộ mặt giả tạo của cô ta tôi đã tới đồn cảnh sát tự thú rồi.”

“Nói linh tinh! Cô ăn nói linh tinh!” An Hân Du bị ép tới phát điên, cô ta bỏ mặc những chất thải trên người muốn túm lấy Chu Cận Viễn.

Chu Cận Viễn lùi lại một bước như thể theo bản năng.

Anh thất vọng, hồ nghi nhìn về phía An Hân Du: “Em... Em cướp con trai của Tô Đồng giả làm con trai của em? Em... Em còn hãm hại cô ấy ngoại tình, để anh ly hôn với cô ấy? Thậm chí đổ vạ em mang thai con của anh? Sao em có thể như vậy, em làm anh thất vọng quá...”

“Không phải vậy đâu!” An Hân Du cuối cùng cũng biết thế nào là hết đường chối cãi.

“Không phải gì chứ, cô xen vào hôn nhân của người khác, là kẻ thứ ba, thậm chí còn gây tai nạn mưu sát Tô tiểu thư...”

“Cô im ngay!”

“Hân Du, Hân Du!” An Hân Du vừa dứt lời, đột nhiên cửa đại sảnh khách sạn có một người đàn ông đang xông vào, là một người trẻ tuổi tướng mạo thanh tú, hai mắt ướt lệ nhìn An Hân Du, lời nói chân tình: “Hôm nay em thực sự muốn kết hôn với Chu Cận Viễn sao? Vậy con gái của chúng ta đâu? Em bỏ con gái của chúng ta đi đâu rồi?”

Đây là người đàn ông khi xưa ăn nằm với cô ta và giúp cô ta ngụy tạo Tô Đồng mang thai con hoang!

An Hân Du không ngờ hôm nay họ đều xuất hiện ở đây, cô ta giận tới mức muốn giết người: “Tôi không quen biết anh, con gái gì chứ, anh đừng ăn nói linh tinh! Bảo vệ đâu, khách sạn các người làm ăn kiểu gì vậy? Sao lại để cho loại người này có thể vào đây, mau đuổi ra ngoài!”

“Đợi chút!” Sắc mặt Chu Cận Viễn sa sầm, phẫn nộ bước tới trước mặt người đàn ông kia: “Anh vừa nói gì, hãy nói lại một lần nữa, con gái của ai? Con gái của anh và ai?”

“Việc này...” Người đàn ông dường như đã bị Chu Cận Viễn làm cho khiếp sợ, toàn thân run rẩy nói: “Tôi, tôi... Khi đó anh say rượu ở KTV, tôi vừa hay đi qua nhìn thấy liền nhắn tin cho An Hân Du, kết quả là sau khi tới lại thấy Chu phu nhân bước ra khỏi phòng của anh, vì thế Hân Du mới nghĩ ra kế thay mặt đôi đào...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

“Sau đó, em bỏ ra một trăm lăm mươi triệu để anh tìm người bắt cóc Tô Đồng, kết quả để cô ta chạy trốn! Em liền tương kế tựu kế, kêu anh làm kết quả giả khi kiểm tra DNA, khiến Chu tiên sinh hiểu nhầm đưa con trong bụng Chu phu nhân là con hoang! Thực ra Duệ Duệ chính là con ruột của Chu tiên sinh và Tô tiểu thư!”

Bùm!

Cả lễ đường im phăng phắc, yên tĩnh như một thành phố chết.

Chu Cận Viễn lạnh lùng lùi lại hai bước, nhìn An Hân Du bằng ánh mắt sắc lạnh giống như tóe từ địa ngục: “Tô Đồng ngoại tình là giả, cô mang thai đứa con của tôi của là giả, giờ đây tôi bắt đầu nghi ngờ, Duệ Duệ bị tai lại lúc trước lễ nào cũng là do một tay cô sắp đặt? An Hân Du, sao cô có thể độc ác tới vậy?”

“Không...”

“Tô Đồng? Tô Đồng nào?” Có phóng viên hỏi thăm lẫn nhau, bất ngờ có người tình mắt nhìn thấy Tô Đồng trong lòng Thi Lâm liền lớn tiếng nói: “Là bạn gái của Thi Lâm nhà họ Thi!”

Chu Cận Viễn tháo nhẫn đính hôn ra, vung tay vứt vào thùng rác.

Ánh mắt ánh giống như tấm độc.

“Tôi, Chu Cận Viễn xin tuyên bố hủy bỏ hôn ước với An Hân Du, mọi tội ác mà An Hân Du phạm phải đã gây ra cho tôi, người nhà tôi, con trai tôi và vợ cũ của tôi tổn thương tinh thần không thể nào bù đắp, sắp tới tôi sẽ chính thức đưa cô ta ra tòa.”

Chu Cận Viễn nói xong liền dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn về phía Tô Đồng.

Hai bàn tay cô siết chặt lại. Run rẩy.

Đôi mắt trong veo đó ánh lên nỗi kinh hoàng và hoang mang, đan xen một chút rồi rồi, giống như đang nghĩ gì đó, lại giống như đang hận gì đó.

Khoảnh khắc đó, anh hồi hộp thót tim.

“Không được, Chu Cận Viễn, anh hãy tin em, nhưng điều đó đều là bịa đặt...”

“Hân Du, em hãy đi cùng anh, anh yêu em, cho dù anh không thể cho em một cuộc sống sa hoa, nhưng anh có trái tim yêu em, em hãy nhìn xem, đoạn ghi âm em bảo anh giúp em làm giả và kết quả xét nghiệm gốc đều ở đây...”

Vừa nói vừa khóc, người đàn ông móc trong túi ra một chiếc bút ghi âm và một xấp giấy kết quả xét nghiệm, các tình tiết ghép thành một màn kịch đặc sắc.

Anh ấn nút ghi âm.

[Lát nữa cô ta chắc sẽ đi xét nghiệm DNA để chứng minh sự trong sạch của mình, anh biết nên làm thế nào rồi chứ?], [Em yên tâm đi, anh sẽ lo liệu ổn thỏa!]

[Còn nữa, hãy sửa kết quả của cô ta thành tên em, chỉ có như vậy Chu Cận Viễn mới càng tin tưởng, thông cảm cho em hơn. Lần này, em sẽ khiến ả Tô Đồng đó không thể ngóc đầu dậy!] Trong ghi âm chính là giọng nói của An Hân Du.

Lúc này đã thực sự trở thành bằng chứng thép.

An Hân Du trở lên điên cuồng, khắp người hồi thối lao về phía Tô Đồng: “Con khốn! Tất cả đều là do mày! Rõ ràng tao mới là Chu phu nhân, Duệ Duệ không phải con của mày, nó là đứa con hoang!”

Giọng nói của Chu Cận Viễn lạnh lùng tàn nhẫn: “Bảo vệ, An tiểu thư tinh thần không được ổn, các người không nhìn thấy sao?”

Bảo vệ lập tức bước tới giữ chặt An Hân Du lại.

Phóng viên không ngừng chụp hình, An Hân Du coi như đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Chu Cận Viễn điềm nhiên như không, tiếp tục nói: “Ngoài ra, tôi xin chân trọng xin lỗi vợ cũ của mình cô Tô Đồng! Là tôi có lỗi với cô ấy, là tôi bị lòng đố kỵ và lừa gạt bịt mắt, khiến cô ấy phải chịu uất ức, tôi nợ cô ấy một lời xin lỗi đường đường chính chính!”

Lúc này, trợ lý của Chu Cận Viễn bế Duệ Duệ mới hơn một tuổi bước tới trước mặt Chu Cận Viễn.

“Chu tiên sinh.”

Chu Cận Viễn dịu dàng đón lấy Duệ Duệ, chăm chú nhìn Tô Đồng, nói với mọi người trong lễ đường: “Đây là con trai tôi Chu Duệ, một năm qua, bé bị ép buộc ở bên An Hân Du, thường xuyên bị va vấp chầy sứt, tôi tưởng rằng bé trai hiếu động bị thương khó tránh, thì ra đều là do An Hân Du cố tình ngược đãi!”

“Duệ Duệ từ nhỏ đã không có được tình yêu của mẹ, tôi cũng nợ bé một lời xin lỗi!”

Một tay bế Duệ Duệ, Chu Cận Viễn bước từng bước tới trước mặt Tô Đồng, ánh mắt nhìn cô nóng bỏng, đầu Tô Đồng như muốn nổ tung, sau đó cô nhìn thấy Chu Cận Viễn đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt mình.

“Tô Đồng, đời này việc anh hối hận nhất là li hôn với em, làm tổn thương em, em có thể vì con mà cho anh thêm một cơ hội không?”

Nói xong, Chu Cận Viễn cúi đầu đỡ dành Duệ Duệ: “Đây là mẹ con, gọi mẹ đi!”

“...”

“Con yêu, gọi mẹ một tiếng có được không?” Chu Cận Viễn trong lòng hồi hộp, lo lắng, anh chỉ sợ sẽ làm bệnh tình Tô Đồng tái phát, nhưng hôm nay là thời cơ tốt nhất, anh muốn đánh cược một phen.

Bùm, bùm... Bên tai Tô Đồng như có vô vàn pháo hoa đang nổ tung.

Anh quỳ gối trước mặt cô.

Ở trước mặt tất cả mọi người.

Phóng viên điên cuồng chụp ảnh, Thi Lâm muốn bảo vệ cô nhưng khi ánh mắt anh nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của cô, anh liền dừng bước.

Chu Cận Viễn chắc chắn đã chuẩn bị từ trước, bác sỹ gì chứ, cô Đồng gì chứ, toàn bộ đều là do anh ta tìm tới, cố tình diễn màn kịch này!

Chết tiệt, đã vậy anh lại còn ngoan ngoãn dẫn Tô Đồng tới.

Con trai...

Đã vô số lần cô choàng tỉnh dậy khỏi cơn mơ đòi con của mình.

Thi Lâm nắm chặt tay, chờ đợi câu trả lời của cô.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Phóng viên chụp hình xong liền phóng vắn tới tập...

“Tô tiểu thư, cho hỏi hôm nay những hành động độc ác của An Hân Du bị phơi bày, cô có suy nghĩ gì không?”

“Tô tiểu thư, Duệ Duệ, con trai của cô và Chu tiên sinh đã hơn một tuổi, hiện anh ấy đã xin lỗi và mong cô hãy cho anh ấy một cơ hội, nhưng nghe nói hiện tại giữa cô và Thi tiên sinh có rất nhiều tin đồn, Chu tiên sinh đã hỏi cái, cô sẽ lựa chọn ra sao?”

“Tô tiểu thư, một năm trước cô bị hãm hại đến mức phải ly hôn, nghe nói vì việc này cô mắc phải chứng bệnh tâm thần...”

Chu Cận Viễn khép hai gối quỳ dưới đất, sắc mặt càng lúc càng giận dữ.

Trợ lý đứng bên cạnh cảm nhận được ám thị của anh, lập tức chỉ vào người phóng viên đặt câu hỏi gây khó dễ: “Cám ơn toàn thể bạn bè báo giới đã quan tâm tới Chu tiên sinh và Tô tiểu thư, nhưng mong mọi người hãy suy nghĩ kỹ trước khi lên tiếng! Họa từ miệng mà ra, tin rằng mọi người đều hiểu đạo lý này...”

Đối diện với ánh đèn flash sáng chói, đối diện với gương mặt ân hận của Chu Cận Viễn, còn cả Duệ Duệ đáng yêu đang chớp mắt nằm trong lòng anh, đầu Tô Đồng như muốn nổ tung!

Thì ra cô chưa bao giờ bị hoang tưởng.

Cô thực sự đã có một đứa con, bị An Hân Du trộm mất...

Một tháng trước, thậm chí cô còn tông xe làm Duệ Duệ bị thương!

Cô lập tức hiểu ra tại sao Chu Cận Viễn nhất định muốn cô tới tham dự hôn lễ!

Dưới sự chú ý của mọi người, Tô Đồng khẽ mỉm cười, khóe môi khẽ cong lên yêu kiều, cô chậm rãi quỳ xuống, ngón tay thon dài từ từ đưa lên.

Cả lễ đường yên phăng phắc nhìn theo bàn tay nhỏ bé của cô.

Ngón tay Tô Đồng đặt phía trên mái tóc ngắn được chải gọn của Chu Cận Viễn, dần dần di chuyển xuống dưới, mọi người đều nhận thấy sự dịu dàng và thấu hiểu trong mắt cô, như thể giây phút tiếp theo đó họ sẽ có thể gương vỡ lại lành.

Trái tim Chu Cận Viễn đập thình thịch, Thi Lâm cũng hồi hộp thót tim.

Tuy nhiên, một giây sau đó...

“Bốp!”

Một chiếc bạt tai rất kêu vang vọng đại sảnh.

Hành động bất ngờ của Tô Đồng khiến mọi người giật mình.

Cái tát này rất mạnh, Chu Cận Viễn bị đánh tới mức mặt nghiêng sang một bên.

Sự thờ ơ trong mắt Tô Đồng tan biến chỉ còn lại sự lạnh nhạt và giận dữ: “Chu Cận Viễn, anh đã biết trước những việc An Hân Du làm đúng không? Anh cố tình không nói là để đợi tới hôm nay đúng không?”

“Đợi xin lỗi tôi trước mặt mọi người, dám chắc tôi sẽ phải chấp nhận lời xin lỗi của anh sao? Đừng hòng! Đừng hòng! Lúc trước anh si nhục tôi ra sao, khi tôi cầu xin anh hãy tin tôi, anh đã làm gì nói gì? Chỉ một câu nói là có thể xóa bỏ mọi thứ sao?”

“Duệ Duệ là con trai của tôi! Trước đây anh nói nó là con hoang, không tin vào tình cảm tôi dành cho anh, bây giờ hà tất phải thừa nhận nó? Tôi sẽ kiện anh để giành quyền nuôi con, anh hãy đợi đấy!”

Khóe miệng Chu Cận Viễn bị toạc ra, Duệ Duệ đang chơi đùa với ngón tay cũng cảm nhận được sức gió của cú tát và tiếng thét của Tô Đồng, dường như nó rất sợ hãi, bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Nước mắt Duệ Duệ không nhiều nhưng cứ khóc mãi không nín.

Trái tim Tô Đồng vỡ tan thành vô vàn mảnh vụn cùng theo nước mắt của Duệ Duệ.

Cuối cùng cô đã nhớ ra mọi chuyện!

Tại nạn xảy thai chẳng qua đều là giả!

Cô từng có thai, bình an sinh con nhưng sau khi sinh bị cô Đồng ôm mất con giao cho An Hân Du!

Sau khi cô bị tai nạn, tinh thần không được tốt, một lòng muốn tìm lại con, kết quả bị cho là kẻ điên mắc bệnh hoang tưởng, sau cùng tới cô cùng nghi ngờ những điều này đều là ảo giác!

Nực cười!

Nực cười biết bao!

Cô ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn cô Đồng: “Lúc đó cô cho tôi uống thuốc giục sinh, Duệ Duệ vừa ra đời liền cướp đi, hại mẹ con tôi xa cách biết bao ngày tháng, cô Đồng, lương tâm của cô có yên ổn không?”

“Còn anh, bệnh viện Ngân Căng trả lương cao cho anh để anh làm gì kết quả xét nghiệm của người bệnh, phá vỡ hạnh phúc gia đình nhà người khác sao?”

“Oa oa...”

Duệ Duệ càng lúc càng khóc lớn, nước mắt giàn dụa rơi xuống.

Tô Đồng bất chấp tất cả, khi Chu Cận Viễn còn chưa định thần trở lại, bất ngờ giăng lấy Duệ Duệ trong tay anh, bỏ mặc mọi người xung quanh, sau đó

quay đầu bỏ chạy ra ngoài... Mỗi hành động của cô đều giống như bộc phát nhưng lại rất hợp tình hợp lý.

Tô Đồng ôm chặt Duệ Duệ, niềm vui mừng xúc động khi tìm lại được con khiến cô mừng vui cực độ!

Duệ Duệ áp người lên vai cô, nhìn Chu Cận Viễn vẫn đang giữ tư thế quỳ một gối ở phía sau, môi bé mấp máy, đột nhiên khẽ gọi hai tiếng: “Ba... ba...”

-- Hết--

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Duệ Duệ đang khóc nức nở nên tiếng gọi không lớn.

Song, Tô Đồng nghe thấy.

Chu Cận Viễn cũng nghe thấy.

Thi Lâm ở gần Tô Đồng cũng nghe rõ mồn một!

Duệ Duệ... gọi ba?

“Ba...”

Tô Đồng ngỡ rằng mình nghe lộn, nhưng Duệ Duệ đang áp sát bên tai cô, tiếp tục gọi một tiếng, cả người Tô Đồng sững lại, song cũng chỉ trong giây lát, cô càng ôm con chặt hơn, chạy vội ra ngoài.

“Tôi tiêu thư, Duệ Duệ...” Trợ lý của Chu Cận Viễn rất lo lắng.

Bảo vệ ở bên cạnh thấy anh ra hiệu liền lùi lượt xông tới cản Tô Đồng, Duệ Duệ và Thi Lâm lại.

“Tránh ra!” Ánh mắt Tô Đồng sắc bén, thái độ cương quyết.

Xung quanh cô bao trùm lửa giận.

Chu Cận Viễn nghe thấy Duệ Duệ gọi mình, khẽ động lòng, rõ ràng là mấy ngày nay anh dạy con gọi mẹ nhiều hơn, vậy mà tiếng con gọi đầu tiên lại là ba... Trợ lý cảm thấy vô cùng khó xử, nhìn Chu Cận Viễn.

“Đề họ đi.” Giọng Chu Cận Viễn hơi khàn, đôi mắt hơi đỏ, Tô Đồng cũng không quay lại nhìn anh, cô ôm Duệ Duệ, vội vàng bỏ đi, Thi Lâm đưa mắt nhìn Chu Cận Viễn sau đó mới chạy theo.

--

Ra khỏi khách sạn.

Tô Đồng ngồi vào trong xe, Duệ Duệ trong lòng khóc không thành lời, cô không biết chăm con nhỏ, sợ con khó chịu trong người, lại sợ con không quen với môi trường mới, vừa giúp con lau nước mắt vừa dỗ dành, bận rộn cuống cuồng.

Thi Lâm ngồi bên cạnh cô, giúp cô cầm khăn ướt mềm mại để lau mặt cho Duệ Duệ.

“Xin lỗi.” Anh bất ngờ lên tiếng: “Trước đây, sau khi cứu em ra khỏi vụ tai nạn, đầu em có máu tụ, làm phẫu thuật xong em thường xuyên gặp ác mộng, khó khăn lắm mới tỉnh lại, rồi cứ nhắc tới con, bác sỹ điều trị cho rằng em mắc bệnh về tâm lý, hơn một năm qua, anh cũng không biết Duệ Duệ là con trai của em, nếu không anh sớm đã dẫn em về rồi...”

Tô Đồng mím chặt môi không nói gì.

Cô chú tâm ôm Duệ Duệ, lắc con mô phỏng theo động tác đi đi lại lại, thi thoảng lại làm một vài động tác kì quái để chọc bé vui, nhưng cho tới khi xuống xe Duệ Duệ vẫn không cười, khóc một hồi liền ngủ thiếp đi.

Khi gần xuống xe, Tô Đồng mới trả lời: “Thời gian đó trạng thái tinh thần của em đúng là có vấn đề, kí ức hỗn loạn, sống trong thế giới của mình, những việc này không thể trách anh được, hơn nữa nếu không có anh, có lẽ bây giờ em cũng không thể đứng ở đây, đừng nói tới việc có cơ hội đoàn tụ với Duệ Duệ, nói chung em vẫn rất cảm ơn anh!”

Thi Lâm mỉm cười: “VẬY... Em từ chối Chu Cận Viễn, có phải vẫn nên tìm cho Duệ Duệ một người cha không?”

Nếu ra tòa giành quyền nuôi con, Duệ Duệ còn nhỏ, Tô Đồng có công việc và thu nhập ổn định, chỉ cần Chu Cận Viễn không giữ thủ đoạn thì tòa án không có lý do trả lại con cho Chu Cận Viễn.

Nụ cười trên môi Tô Đồng sững lại: “Anh cũng thấy đó, Duệ Duệ là em đoạt từ tay Chu Cận Viễn, con không hề thân với em, em muốn gần gũi với con để bồi đắp tình cảm, vì thế...”

“Anh hiểu, yên tâm, anh đã cho em đủ thời gian và kiên nhẫn, anh không để tâm điểm này thực ra anh cũng hi vọng có thêm thời gian để bồi dưỡng tình cảm với Duệ Duệ.” Lời nói của Thi Lâm tiến thoái hợp lý khiến Tô Đồng không quá khó xử, chỉ có điều cô rất áy náy.

“Hay là, Thi Lâm, nếu như gặp được người con gái thích hợp anh hãy...”

“Em không cần phải nói nữa, anh đã đợi nhiều năm như vậy, không có lý do gì bỏ dở giữa chừng!” Khi xưa, nếu như không phải cô nói rằng mình yêu Chu Cận Viễn và muốn gả cho anh ta, có lẽ bây giờ cô đã là vợ anh.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Sau hôn lễ của Chu Cận Viễn, tin nóng suốt ba ngày đều xoay quanh Chu Cận Viễn và An Hân Du.

[Tình yêu cổ tích của Chu Cận Viễn và An Hân Du tan vỡ, hôn lễ tan thành mây khói!]; [An Hân Du lòng dạ rắn độc, bộ mặt giả tạo đã bị vạch trần...]; [An Hân Du bị hất phân trong hôn lễ, nguyên nhân là vì...]

Ngày thứ hai, An Hân Du ngâm mình trong bồn tắm suốt một ngày, da toàn thân nhẵn nhúm nhưng dường như vẫn ngửi thấy mùi hôi thối!

Người giúp việc mua báo về, An Hân Du mở ra đọc, cô ta đã trở thành đề tài thảo luận sôi nổi của cả thành phố, không thua kém gì những ngôi sao nổi tiếng, An Hân Du cũng nhận được thư luật sư của Chu Cận Viễn nói sẽ khởi tố cô ta!

Sau hôn lễ ồn ào của Chu Cận Viễn, mọi người đều ca ngợi anh là một người đàn ông tốt, ngược lại An Hân Du biến thành chuột qua đường, lại khiến Tô Đồng khôi phục trí nhớ, mẹ con nhận nhau, khiến mọi người đều tưởng rằng họ đã chứng kiến... một mũi tên trúng N đích!

Cô ta giận dữ xét vụn tờ báo và thư luật sư.

An Hân Du cầm điện thoại lên gọi cho Chu Cận Viễn, anh không nhắc máy, gọi cho trợ lý thì trợ lý chỉ vòng vo, nói tháng hôn ước giữa cô ta và Chu Cận Viễn hủy bỏ, sau này không liên quan gì tới nhau!

Cô vứt điện thoại trong tay vỡ vụn, trong đôi mắt đen láy ánh lên ánh sáng lạnh lùng cay độc.

Tô Đồng!

Tất cả những điều này bắt đầu từ khi Tô Đồng trở về...

Ả đàn bà này, cho dù cô ta có phải chết cũng quyết kéo Tô Đồng chết theo!

Sau hôn lễ.

Chu Cận Viễn thường ở lại phòng của con suốt đêm.

Anh nhìn chiếc nôi em bé trống trơn. Trong đầu không ngừng hồi tưởng những việc gần đây xảy ra với Tô Đồng, từ ngày đứng dưới lầu nhà cô tới cái tát tại hôn lễ...

Cô căm hận và đau khổ.

Cô bất lực và bàng hoàng.

Mỗi lần nghĩ lại anh lại cảm thấy hơi thở của mình thêm nặng nề hơn.

[Em yêu Thi Lâm rồi sao?]

[Anh còn có cơ hội nữa không?]

[Đừng hòng! Đừng hòng! Lúc trước anh sỉ nhục tôi ra sao, khi tôi cầu xin anh hãy tin tôi, anh đã làm gì nói gì? Chỉ một câu nói là có thể xóa bỏ mọi thứ sao? Duệ Duệ là con trai của tôi! Trước đây anh nói nó là con hoang, không tin vào tình cảm tôi dành cho anh, bây giờ hà tất phải thừa nhận nó? Tôi sẽ kiện anh để dành quyền nuôi con, anh hãy đợi đấy!]

Cô từ chối mình, chắc sẽ ở bên Thi Lâm?

Mấy ngày sau...

Cuối cùng Duệ Duệ cũng không kháng cự và sợ hãi Tô Đồng nữa, thậm chí bé còn gần gũi với cả Thi Lâm, thi thoảng còn chu miệng phun mưa.

Tô Đồng vẫn có ý dạy bé gọi mẹ nhưng Duệ Duệ hễ mở miệng là lại gọi ba.

Tô Đồng không hề nản chí, tiếp tục cố gắng, sau khi có con cô mới phát hiện ra mình đã bỏ qua quá nhiều thứ, hai ba giờ sáng Duệ Duệ sẽ khóc, cô phải dậy hòa sữa cho con, có hôm ban ngày ngủ nhiều, buổi tối sẽ chơi tới ba bốn giờ sáng, dù phải thức đêm như vậy như Tô Đồng rất hạnh phúc.

Trong nhà có thêm một đứa trẻ, niềm vui tăng thêm gấp bội.

Thi Lâm cũng rất thích nô đùa với bé.

Buổi chiều.

Tô Đồng hẹn thợ chụp hình cho mình và Duệ Duệ để cô treo trong phòng ngủ.

Thi Lâm đòi công việc lại để đi cùng cô, Tô Đồng rất ái ngại: “Anh cứ đi làm đi, dù sao cũng không xa, em đi bộ mười phút là tới.”

Tô Đồng khuyên anh quay về đi làm.

Thi Lâm lắc đầu, nở nụ cười tuần tú: “Cuộc họp không quan trọng, đi với em và con anh sẽ cảm thấy rất ấm áp.”

Tô Đồng không thuyết phục được anh nên cả hai cùng đi.

Vừa hay anh và Duệ Duệ cũng khá hợp nhau, có thể để anh đỡ Duệ Duệ tạo dáng, Tô Đồng nghĩ tới cảnh đó lại thấy rất hạnh phúc, càng nghĩ cô càng hào hứng, lập tức lấy máy ảnh ra.

“Chúng ta chụp chung một tấm trước, lát nữa để thợ ảnh chụp.”

Thi Lâm tay dài, anh phụ trách chụp, Tô Đồng yên tâm ôm Duệ Duệ, đầu cô ghé sát mặt Thi Lâm, cười vô cùng rạng rỡ: “Một, hai, ba... Cười!”

Tách.

Đèn flash lóe lên, hình ảnh được lưu lại.

Tô Đồng nhìn điện thoại, cô và Thi Lâm trong hình đều cười rất tươi, quan trọng hơn cả là... Duệ Duệ cũng cười!

“A a a...” Tô Đồng lập tức ôm mặt con hôn một cái: “Duệ Duệ cười rồi, Thi Lâm, anh nhìn thấy không? Duệ Duệ vừa cười đấy!”

“Nhìn thấy rồi, thằng bé này lớn lên nhất định sẽ là một anh chàng đẹp trai...” Thi Lâm cười nói.

Hai người nô đùa rất vui vẻ, không hề nhìn thấy ở một góc phía xa có hai ánh mắt một sáng một tối đang nhìn họ chằm chặp.

-- Hết --

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Chụp hình suốt ba tiếng đồng hồ, khiến Duệ Duệ mệt nhoài, không ngừng chớp mắt, cuối cùng gục đầu xuống vai Tô Đồng ngủ ngon lành, Tô Đồng không hề bỏ qua hình ảnh này, vội đề nhiếp ảnh gia chụp lại, thậm chí còn ghi lại một đoạn video.

Sau khi chụp hình xong, Tô Đồng và Thi Lâm người trước người sau đi bộ bên vệ đường.

Duệ Duệ nằm trong xe đẩy ngủ say sưa.

Tôi Đồng miễn nguyện xòe năm ngón tay ra, đặt dưới ánh nắng mặt trời, khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy cả thế giới đều vô cùng ấm áp.

...

Ở góc đường, Chu Cận Viễn lặng lẽ đứng nhìn.

Anh nhìn thấy cô cười.

Hay ngón tay kẹp chặt điều thuốc, hút một hơi thật sâu.

Đôi giày sáng bóng dưới chân anh vắt đầy đầu thuốc.

Họ chụp hình bao lâu, anh hút thuốc bấy lâu.

Anh nhếch miệng cười tự chế giễu, buồn bã quay người đi, đột nhiên, một luồng ánh sáng bạc vụt qua đôi mắt sâu thẳm của anh, Tô Cận Viễn kinh hãi phát hiện ra ở đầu đường có một chiếc xe con màu đen đen điên cuồng tông về phía Tô Đồng.

Ngồi trên ghế lái là một người phụ nữ đội mũ lưỡi trai.

Nửa gương mặt lộ ra, nghiêm nhiên là... An Hân Du!

Cô ta điên rồi!

“Cẩn thận!” Anh điên cuồng lao tới.

Nhưng anh vẫn chậm một bước.

Có một bóng người cũng nhanh như anh, trong khoảnh khắc sống còn đó đã đẩy cô và Duệ Duệ ra, tiếp theo đó bóng người đó bị tông lên kính chắn gió, người bay lên không và rơi mạnh xuống đất.

Miệng lập tức ộc máu.

Một mảng máu đỏ tươi lan dần ra, biến thành một đóa hoa rực rỡ nhất.

Tô Đồng bị đẩy ra, sau khi đứng vững quay đầu lại thì nhìn thấy cảnh này, cô chết lặng ở đó, ánh mắt chỉ thấy một màu đỏ tươi, cô như kẻ mất hồn, không thể nào định thần lại được.

Ánh mắt đờ đẫn của cô liếc nhìn thấy An Hân Du vẫn không định từ bỏ, vẫn muốn tông thêm lần nữa, xe đã chạy qua rồi lại còn muốn quay ngược trở lại.

Chu Cận Viễn vừa gọi điện thoại báo cảnh sát vừa nói với cô: “Mau! Đưa Duệ Duệ lên bậc thềm!”

Tô Đồng nhìn máu đỏ, đầu trống rỗng.

Nghe thấy tiếng quát của Chu Cận Viễn cô mới giật mình bừng tỉnh, nước mắt tuôn xuống như mưa, nhưng cô không thể khóc, cô còn phải bảo vệ Duệ Duệ, cô cắn chặt răng, ôm Duệ Duệ chạy về phía cửa hàng ở gần đó.

Chu Cận Viễn báo cảnh sát xong liền chạy theo sau.

...

Khi tiếng còi xe cảnh sát vang lên, An Hân Du mất đi cơ hội cuối cùng, đành vội vàng bỏ chạy.

Tô Đồng ôm Duệ Duệ, bước từng bước tới trước mặt ‘người máu’, cô quỳ xuống đất: “Thi Lâm... Thi Lâm, anh tỉnh lại đi! Không phải anh đã nói muốn kết hôn với em sao? Anh mau đứng dậy...”

Máu trong miệng vẫn chảy ra, thậm chí chảy xuống cả cổ anh.

Người ta sẽ không thể nào nhận ra anh vốn là một chàng trai vô cùng tuấn tú.

Thi Lâm yếu ớt nheo mắt, dường như nhìn thấy bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu, anh cố gắng ngoảnh đầu lại, nhìn đôi mắt nhắm lè của Tô Đồng, anh ngừng đầu, nói không thành tiếng: “Đừng khóc, anh không sao...”

Nước mắt giàn dụa rơi xuống đất.

“Em không khóc, anh nhất định không được chết, anh đừng chết...” Cô cố gắng không để anh ngủ nhưng không hiệu quả cho lắm, cô lại nói, lớn tiếng tuyên bố với thế giới: “Chúng ta kết hôn, chúng ta lập tức kết hôn, kết hôn ngay...”

[Khi nào em mới đồng ý cưới anh?]

[Đợi em quên anh ta!]

[Em thật sự có thể quên anh ta sao?]

[Có thể!]

[Được, vậy anh hi vọng ngày đó nhanh tới, anh muốn em trở thành cô dâu đẹp nhất thế giới...]

Cuộc trò chuyện ở Mỹ trước đây bắt gặp lại vang lên bên tai.

Cô không ngừng lục tìm trong túi của mình, mong rằng có thể lấy được một chiếc nhẫn cầu hôn ở trong đó, nhưng cô tìm khắp lượt đều không tìm thấy, cô không có nhẫn, không có tình cảm, không có gì cả.

Cứ như thể mọi thứ cô quan tâm đều bị ông trời âm thầm đoạt mất... “Đợi anh khỏe lại chúng ta sẽ chính thức ở bên nhau...” Cô cầm chặt lấy bàn tay bê bết máu của anh, nước mắt giàn dụa, nói không lên lời.

Chu Cận Viễn lặng lẽ đứng ở đó, đợi xe cứu thương tới, trái tim anh giống như bị đâm một nhát dao, anh tình nguyện người cứu cô bị xe tông là mình, có phải như vậy anh cũng có thể chuộc hết toàn bộ những tội lỗi kia hay không?

Có phải như thế mọi chuyện có thể bắt đầu lại từ đầu?

Xe cứu thương hú còi chạy tới.

Từ xa tới gần rồi lại từ gần ra xa...

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Một tháng sau.

Bệnh viện Ngân Càng.

Tô Đồng giúp Thi Lâm thu dọn hành lý xuất viện, anh ngồi trên xe lăn, trợ lý đỡ sau lưng anh, nói: “Thi tiên sinh, tôi đã liên hệ chuyên gia bên Mỹ rồi, họ rất có kinh nghiệm về chứng liệt loại này, tôi tin rằng người tốt sẽ được báo đáp, anh nhất định sẽ bình an vô sự!”

Liệt...

Chữ này lọt vào tai Thi Lâm vô cùng chói tai.

Anh liếc nhìn trợ lý, thái độ lạnh lùng.

Sau tai nạn hôm đó, anh giữ lại được tính mạng nhưng vì tủy sống bị tổn thương nên nửa đời còn lại phải ngồi trên xe lăn.

Bệnh viện Ngân Càng đã thành lập tổ chuyên gia điều trị cho anh trong một tháng, kết quả nhận được đều là thất bại, anh càng ngày càng dễ cáu gắt, trợ lý thấy vậy vô cùng lo lắng nên đã liên hệ bệnh viện ở nước ngoài cho anh.

Tô Đồng thu dọn hành lý xong, bước tới mỉm cười nói: “Đừng giận, trợ lý Quách cũng chỉ muốn tốt cho anh, vị chuyên gia mà anh ấy nói em cũng đã nghiên cứu rồi, tỉ lệ phẫu thuật thành công rất cao, anh yên tâm, sau này em sẽ luôn ở bên anh! Cho dù anh không thể đứng dậy em cũng sẽ làm chiếc nạng suốt nửa đời còn lại cho anh...”

Thi Lâm dựa vào xe lăn, một tay đặt lên đùi.

“Đồng Đồng, em suy nghĩ kĩ nhé, cùng anh qua Mỹ là một hành trình dài, em cần phải gác lại rất nhiều người và việc.” Thi Lâm chăm chú nhìn cô, một lát sau lại hỏi: “Em thật sự có thể bỏ lại Chu Cận Viễn? Có thể bỏ lại Duệ Duệ sao?”

Chuyến này đi, nếu anh không thể đứng lên được nữa, có lẽ không không quay trở lại.

Còn cô, hiện nay vẫn chưa giành được quyền nuôi dưỡng Duệ Duệ... nụ cười trên môi Tô Đồng vẫn không đổi.

Cô nâng tay anh lên, đặt lên má mình: “Thi Lâm, anh nghe cho rõ đây, anh, bây giờ là người đàn ông duy nhất em muốn cùng đi tới trọn đời! Còn về Duệ Duệ, đợi khi nào anh khỏe hơn một chút em sẽ về khỏi viện, được rồi, anh đừng nghĩ ngợi nhiều, mai còn có một chuyến đi dài...”

Thi Lâm chớp mắt, không nói nữa.

- - -

Ngày hôm sau, nắng vàng rực rỡ.

Sân bay.

Thi Lâm và trợ lý Quách đứng ở đại sảnh sân bay, chuẩn bị kiểm tra an ninh, Tô Đồng móc túi, ngạc nhiên khi không tìm thấy hộ chiếu của mình!

“Hộ chiếu của em đâu?” Cô sững sốt: “Rõ ràng tôi qua đã bỏ vào đây rồi!”

Lúc này, phòng phát thanh vang lên thông báo...

[Bây giờ xin thông báo về việc lĩnh đồ thất lạc, có người nhặt được một cuốn hộ chiếu Trung Quốc, chủ nhân là cô Tô Đồng quốc tịch Trung Quốc, xin người bị mất hãy mang theo giấy tờ chứng minh thân phận tới phòng phát thanh để nhận...]

Thi Lâm cười đùa: “Chắc là lúc xuống xe không cẩn thận làm rơi.”

“Xem em gần đây trí nhớ càng ngày càng kém...” Tô Đồng gõ lên đầu mình, may mà có người nhặt được, đi nhận xong vẫn kịp lên máy bay! “Anh đợi em một lát, em đi nhận rồi quay lại.”

Cô quay người định bước đi.

Bỗng Thi Lâm kéo tay cô lại, lưu luyến nhìn cô: “Hôn anh trước đã!”

Tô Đồng lườm anh.

“Đợi anh khỏe lại, anh muốn hôn thế nào cũng được...”

Anh nắm chặt tay cô không chịu buông ra.

“Được rồi, em hôn.” Tô Đồng chu môi, cúi đầu hôn nhẹ lên má anh, sau đó quay người bước đi, để tránh mất thời gian, cô thậm chí còn chạy đi.

Thi Lâm ngồi trên xe lăn, ánh mắt hun hút nhìn theo bóng cô.

Anh thấy cô đi qua đám đông, bước qua hành lý trên đường, mọi thứ xung quanh trong khoảnh khắc đó dường như đều trở thành bối cảnh cho cô, giữa đất trời chỉ còn lại một mình cô.

Anh cứ nhìn mãi, ánh mắt ấy trở thành vĩnh hằng.

Trợ lý Quách đứng bên cạnh thở dài: “Thi tiên sinh, nếu đã không lỡ, sao lại không dẫn cô ấy đi cùng?”

“...” Thi Lâm không trả lời anh, đợi tới khi bóng Tô Đồng biến mất mới thu lại ánh mắt, mặt không chút biểu cảm, nói: “Đi thôi.”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tối phòng phát thanh.

“Chào anh, tôi là Tô Đồng, vừa rồi nghe tin thông báo nói là hộ chiếu của tôi rơi ở đây.”

Nhân viên chỉ vào một căn phòng nhỏ bên trong. Tô Đồng gật đầu cảm ơn, tưởng là đi vào trong để lấy đồ.

Nhưng cô vừa đẩy cửa vào, đột nhiên một đôi tay ôm chặt lấy eo cô.

“Cứu với...”

“Suýt...” Cô lên tiếng kêu cứu, nhưng gương mặt Chu Cận Viễn dần dần xuất hiện trong tầm mắt cô, râu ria xồm xoàm, hai mắt thâm quầng, cả người tiều tụy đến mức không thể che giấu.

Tô Đồng hoàn toàn sững sờ, túi xách trong tay rơi xuống đất!

Chu Cận Viễn...

Sao anh lại ở đây?

Anh ôm cô, lực trong tay lúc lỏng lúc chặt.

“Là anh?” Tô Đồng giận dữ muốn đẩy anh ra: “Anh trả lại hộ chiếu cho tôi! Chu Cận Viễn, sao anh lại trở tráo tới vậy? Buông tôi ra...”

Chu Cận Viễn cắn nhẹ tai cô, rầu rĩ nói: “Tô Đồng, suýt nữa anh đã bị em lừa!”

“Cái... cái gì?”

“Anh có một bữa thư, là Thi Lâm tới qua nhờ người giao cho anh.” Chu Cận Viễn móc trong túi ra một bao thư trắng đưa tới trước mặt Tô Đồng trước khi cô nổi giận: “Anh đã đọc rồi, anh nghĩ em cũng nên đọc.”

Thư?

Thư của Thi Lâm?

Tô Đồng sững sờ.

Chẳng phải họ đã hẹn nhau cùng đi Mỹ sao?

Cô bán tin bán nghi nhận lấy bức thư, bên trên là chữ viết mạnh mẽ của Thi Lâm [Chu Cận Viễn, tôi đã thấy sự ân hận và bù đắp của anh, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến tôi rời xa Đồng Đồng, tận sâu trái tim cô ấy, cô ấy vẫn yêu anh, có lẽ chính cô ấy cũng không nhận ra.

Khi tôi cầu hôn cô ấy hết lần này tới lần khác, cô ấy luôn luôn do dự, khiến tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy toàn là hình bóng của anh.

Thực ra, khi tôi cứu cô ấy trong vụ tai nạn trước kia, việc Duệ Duệ bị An Hân Du đánh tráo, tôi luôn tin đó là sự thật, nhưng những tổn thương anh gây ra cho cô ấy khiến tôi không muốn nói ra việc này.

Đồng Đồng là một cô gái rất tốt, giống như cô ấy ngây thơ muốn trở thành chiếc nạng của tôi tới hết đời, nhưng đó không phải là tình yêu, mà là tình bạn, tình thân hoặc là sự cảm thông, bây giờ tôi không thể khiến cô ấy hạnh phúc, tôi cũng không thể vì sự ích kỉ cá nhân mà khiến cô ấy mất đi tất cả.

Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi yêu cô ấy, yêu lâu hơn anh, sâu đậm hơn anh, thời gian dài hơn anh, nhưng yêu tới bây giờ, buông tay là cách duy nhất của tôi... Vì thế tôi hi vọng anh có thể trân trọng cơ hội cuối cùng tôi trao cho anh, nếu không cho dù nửa đời còn lại có phải nằm liệt giường tôi cũng nhất định không tha cho anh!] Gửi cho tình địch bức thư như vậy, Tô Đồng đọc xong đã không biết nên dùng lời nào để biểu đạt.

Khi cô đau khổ, anh đau khổ cùng cô.

Khi cô hận, anh hận cùng cô.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, tí tách rơi xuống bức thư, Tô Đồng loạn choạng lùi lại sau, vẻ mặt buồn bã: “Sao anh ấy lại ngốc vậy chứ? Thực ra em sớm đã biết anh ấy gạt em... Chà trách, cũng chà trách anh ấy bảo em hôn anh ấy, vì anh ấy biết đây đã là lần cuối cùng, nhưng em không biết... Em hôn vô cùng qua quýt, vô cùng không để tâm... Không được, em phải đi tìm anh ấy! Thi Lâm, anh đợi em với, em không thể để anh...”

“Anh ấy lên máy bay rồi!” Chu Cận Viễn kéo lại cô vào lòng, anh đặt cằm lên hõm vai cô, dè dặt nói: “Hộ chiếu của em và bức thư này là anh ấy giao cả cho anh, trang thời hạn của hộ chiếu đã bị anh ấy xé đi rồi, em không đi được đâu...”

“Hãy nghĩ tới Duệ Duệ, em đừng đi, đừng đi có được không? Anh biết em không yêu anh ấy.”

Nghe giọng điệu trẻ con của anh, Tô Đồng không khỏi run rẩy, cười nhạt một tiếng: “Anh nghĩ anh là ai chứ? Dựa vào đâu mà anh có thể thay tôi quyết định? Nếu như tôi nhất định đi thì sao?”

- - - Hết - - -

Chương 44

Chu Cận Viễn ánh mắt hoảng hốt: “Đúng, anh vẫn chưa trả nợ hết cho em, còn em thì nợ Thi Lâm nên em có lý do, có căn cứ để đi! Vì thế anh sẽ trả hết cho em những gì anh nợ trong những năm qua!”

Tô Đồng sững người: “Anh, anh muốn làm gì?”

Chu Cận Viễn bất ngờ buông eo cô ra, lùi lại sau một bước dài, anh chỉ vào tim mình: “Khi anh tưởng em đã chết, chỗ này rất đau đớn, anh cố gắng để không nghĩ về em, nhưng càng kìm nén anh càng thêm đau khổ!”

“Hàng ngày anh đều gặp ác mộng, mơ thấy em biến mất trước mặt anh, anh không muốn thừa nhận anh có tình cảm với em! Anh không muốn thừa nhận mình có tình cảm với người đàn bà từng phản bội mình mà mình ghét bỏ.”

“Nhưng Tô Đồng, anh không thể khống chế được, cho dù An Hân Du ở bên cạnh anh, cho dù cô ta bé Duệ Duệ xuất hiện trước mặt anh, trái tim anh vẫn không hề rung động!”

“Anh tưởng rằng quãng đời còn lại anh sẽ cứ thế kết hôn, sống đại qua ngày, nhưng em không chết! Em thậm chí còn không hoàn toàn quên anh! Em nói đi, làm sao anh có thể để em đi được?”

“Để em đi, anh sẽ ân hận suốt cuộc đời! Vì thế... anh thà sẽ trả nợ một lần cho bằng hết!”

Tô Đồng kinh ngạc.

Sao anh lại điên cuồng tới mức độ này?

Không.

Đây chẳng qua là một lời nói dối giả tạo!

Cô sẽ không bao giờ tin anh nữa!

Những tổn thương kia, những quá khứ kia sao có thể nói xí xóa là có thể xí xóa?

Thấy Tô Đồng không tin mình, Chu Cận Viễn ngoảnh đầu nhìn về hướng bên kia căn phòng.

Tô Đồng không biết anh muốn làm gì, cũng không bỏ đi ngay.

Cô biết nơi này toàn là người của Chu Cận Viễn.

Chỉ cần anh ta không đồng ý, cô sẽ không thể đi xa được.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, Chu Cận Viễn lại lấy ra một con dao rất sắc bén.

Đại khái trong căn phòng này có cất giữ rất nhiều dao kéo vì phạm thu được.

Anh cầm cán dao, nhét cán dao vào tay Tô Đồng, nói từng chữ một: “Giết anh đi! Em muốn đi, hãy bước qua xác anh, như vậy anh sẽ được giải thoát!”

Nếu như cô đi, anh thà chết còn hơn!

Tô Đồng cố từ chối con dao trong tay.

“Giết người làm phạm pháp! Chu Cận viễn, tôi không điên như anh, anh bỏ tay ra!”

Phụt...

Trước mắt cô là một màu đỏ tươi.

Tay cô đang cầm cán dao mà Chu Cận Viễn nhét vào, lưỡi dao sắc nhọn đã đâm vào da thịt anh, máu chảy ra đỏ thẫm, Tô Đồng sững người.

“Là anh đã từng bước dồn em vào đường cùng, là anh đã sai lầm tin tưởng An Hân Du, tất cả đều là lỗi của anh!” Ánh mắt Chu Cận Viễn kiên định, anh

kéo tay cô không chịu buông ra:

“Duệ Duệ mang trong mình dòng máu của hai chúng ta, khi anh tới sân bay đã nói với con, anh sẽ dẫn mẹ về cho con! Nếu em đi rồi, anh ăn nói thế nào với con đây?”

Tô Đồng bàng hoàng ngẩn người, khi cô bùng tình lập tức ra sức rút dao ra, có điều Chu Cận Viễn giữ rất chắc, cô không những không kéo ra được mà ngược lại khi hai người giằng co lưỡi dao nhọn càng đâm sâu vào da thịt nhanh hơn.

Máu chảy ra mỗi lúc một nhiều, màu đỏ tươi khiến mắt cô đau nhói!

“Chu Cận Viễn, anh mau buông tay ra, anh làm vậy sẽ chết đó!”

“Cách trả nợ thế này em có hài lòng không?”

Trán Chu Cận Viễn bắt đầu vã mồ hôi hột, gương mặt vốn đã nhợt nhạt càng trở lên yếu ớt, cả người như sắp ngã gục.

Tô Đồng muốn tìm người kéo Chu Cận Viễn ra nhưng cô vừa mới cử động, Chu Cận Viễn lại đâm lưỡi dao vào sâu hơn.

Máu chảy ướt đầm

Chu Cận Viễn hỏi cô: “Em từng nói, có phải em chết rồi anh mới chịu bố thí cho em một chút lòng tin tưởng hay không, khi đó anh không hiểu lại còn nói năng bừa bãi, bây giờ anh hiểu rồi! Nếu như em muốn anh chết mới chịu tha thứ cho anh, vậy thì anh trả cho em...”

“Đừng nói nữa! Anh đừng nói nữa!” Cô sắp bị anh làm cho phát điên rồi!

Chu Cận Viễn, anh đúng là một tên điên không hơn không kém!

“Nhìn thấy anh thế này em đã hài lòng chưa?”

Tô Đồng khóc mắt đỏ sọng, không nói lên lời.

“Vậy là chưa hài lòng?” Miệng Chu Cận Viễn khẽ mỉm cười: “Được, anh sẽ làm em hài lòng.”

Nói xong anh lại đẩy mạnh con dao đâm vào người mình.

“Đừng!”

-- Hết --

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tô Đồng bàng hoàng, máu rơi tí tách xuống đất, dần đọng lại thành một vũng, cô vội vàng gặt đầu! “Em hài lòng rồi! Hài lòng rồi! Anh đừng làm việc ngốc nghếch nữa!”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy em yêu anh không?” Chu Cận Viễn cố chấp nhìn cô: “Em nói cho anh biết, em còn muốn đi nữa hay không?”

Tô Đồng nghẹn lời.

Anh nhất quyết dùng cách này để giữ cô ở lại sao?

Nhưng nếu không ở lại, cô còn biết phải làm sao?

Thấy cô không nói gì, Chu Cận Viễn biết mình chưa hoàn toàn giữ được trái tim của cô, ánh mắt anh trùng xuống, giây phút tiếp theo, Tô Đồng nghe thấy tiếng anh rên khẽ một tiếng, cúi đầu xuống nhìn thì thấy lưỡi dao chỉ còn cán dao ở bên ngoài!

Lưỡi dao đã cắm ngập vào trong người anh.

Vốn dĩ gần đây sắc mặt của Chu Cận Viễn đã rất nhợt nhạt, yếu ớt, bây giờ bị đâm một dao, trên mặt gần như không còn giọt máu nào, anh mỉm cười: “Bây giờ em chính là cả thế giới của anh, em đi rồi, anh chả còn gì lưu luyến nữa!”

“Chu Cận Viễn! Anh là một tên đại ngốc!” Tô Đồng chỉ sững sờ trong giây lát sau đó lập tức tỉnh táo, cô nhào vào lòng Chu Cận Viễn: “Em không đi nữa! Anh có nghe thấy không? Em không đi nữa...”

“Rầm!”

Chu Cận Viễn nghe xong điều mình muốn nghe, toàn thân kiệt sức, ngã ngửa ra sau.

Tô Đồng vội vàng đỡ lấy anh, đồng thời lấy điện thoại gọi cấp cứu.

“Bác sỹ! Mau... tôi đang ở sân bay, có người bị thương nặng... Đứng, sân bay, các người mau tới đây...”

Nửa người Chu Cận Viễn dựa vào người cô, mắt không ngừng nhắm lại, khi nói đôi môi run run, anh run rẩy đưa tay ra, muốn kéo lấy cô:

“Em nói lại một lần nữa, em còn yêu anh không?”

Tô Đồng giận dữ: “Anh không biết bây giờ trông anh như thể sắp chết rồi sao?”

“Có phải anh vẫn chưa trả nợ hết không?”

“Yêu...” Tô Đồng cúi đầu: “Vẫn yêu anh, từ đầu tới cuối chỉ yêu một mình anh, Chu Cận Viễn, anh nghe thấy rồi chứ?”

Tay Chu Cận Viễn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh muốn hôn cô, mon trón bờ môi cô nhưng bất ngờ trước mắt anh chỉ còn một vùng tối đen, sau đó anh mất đi ý thức, tiếp theo được đưa tới bệnh viện ra sao, anh không biết.

Anh chỉ biết mình phải giữ chặt tay Tô Đồng.

Kiên quyết không thể buông ra!

Khi xe cứu thương tới, họ muốn khiêng Chu Cận Viễn lên xe nhưng anh vẫn nắm chặt tay Tô Đồng, người sốt hầm hập, miệng vẫn lẩm bẩm không rõ ràng: “Đừng đi, Tô Đồng... Tô Đồng, em đừng đi...”

“Em ở đây, em không đi.” Tô Đồng không biết phải làm sao đành theo Chu Cận Viễn lên xe, tới trợ lý của Chu Cận Viễn nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ anh lại dùng cách quyết liệt thế này để ép Tô Đồng ở lại.

Chu tiên sinh quả nhiên tàn nhẫn với người khác một, tàn nhẫn với mình mười.

- - -

Chu Cận Viễn ngủ không sâu.

Anh liên tục gặp hai con ác mộng và vẫn còn mơ tiếp.

Con ác mộng đầu tiên, anh mơ thấy An Hân Du bế một đứa bé, chỉ đứa bé đó bảo là Tô Đồng, dừ dần nói: “Ông xã, đây là con trai chúng ta, anh xem nó có ngoan không?”

Anh vô cùng khiếp đảm, hét mạnh An Hân Du ra.

Hình ảnh thay đổi, trở về sân bay.

Tô Đồng đã đi rồi.

Sau khi anh mất máu quá nhiều, cô không hề quan tâm, không hề mềm lòng, vẫn đi vào cửa lên máy bay.

Một đường cong vút qua chân trời.

Tô Đồng biến mất!

“Tô Đồng!” Chu Cận Viễn ngồi bật dậy trên giường, làm ảnh hưởng tới vết thương ở eo và ở trán, khiến anh đau đớn nhúu mày, quay đầu lại nhìn chỉ thấy mình nằm trên giường bệnh, khắp phòng đều là mùi nước sát trùng.

Tô Đồng đâu?

Cô ấy không tới bệnh viện cùng mình sao?

Chu Cận Viễn gắng gượng bước xuống giường, vừa hay có một cô y tá đẩy cửa bước vào:

“Chu tiên sinh tỉnh rồi sao?”

“Tô Đồng đâu?” Anh trừng mắt nhìn y tá.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Y tá nhìn xung quanh một lượt, không thấy Tô Đồng đâu, mỉm cười giải thích: “Chắc cô ấy có việc đi ra ngoài chẳng? Lúc trước tôi còn thấy cô ấy ở đây... Trời ơi! Chu tiên sinh, anh bị thương rất nghiêm trọng không thể xuống giường được!”

Chu Cận Viễn đâu còn tâm trí quan tâm tới lời y tá nói, anh đẩy cô ta ra, lao ra khỏi phòng bệnh.

Lẽ nào giấc mơ đó đã thành sự thật không?

Tô Đồng đi rồi sao?

Trên hành lang, anh nhìn thấy rất nhiều, rất nhiều phụ nữ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một vùng đen trắng, anh nhìn thấy của những người phụ nữ đó đều biến thành Tô Đồng, lòng anh nặng trĩu như có đá đè, chèn xuống khiến anh muốn ngạt thở... Lẽ nào dùng cái chết cũng không thể giữ cô lại?

Cuối cùng anh kiệt sức ngồi dựa vào bên hàng ghế dài, vùi mặt vào lòng hai bàn tay.

“Cận Viễn...”

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu anh vọng xuống một giọng nữ giới dịu dàng.

Anh từ từ mở mắt ra, đập vào mắt anh là một đôi giày da nhỏ nhắn không dính bẩn, anh chậm rãi nhìn lên thì thấy Tô Đồng đang rom róm lệ, ánh mắt của hai người lập tức giao nhau.

Chu Cận Viễn đứng phắt dậy, tay kéo mạnh cô vào lòng, Tô Đồng không đẩy anh ra, khẽ nhắm mắt lại, cô dựa vào vai anh, lặng lẽ nghe nhịp đập nơi trái tim anh, rất yếu, trong bệnh viện ồn ào, cô chỉ có thể dùng trái tim để cảm nhận.

Dường như mọi thứ xung quanh đều trở lên mờ ảo.

Họ vượt qua khoảng cách không gian và thời gian, chỉ còn lại hai người đứng đó ôm chặt nhau tới mãi mãi.

“Khụ khụ!” Trợ lý của Chu Cận Viễn xuất hiện đúng lúc này, nét mặt ủ dột, bất đắc dĩ phải ngắt quãng việc hai người ôm nhau: “Chu tiên sinh, vết thương của anh... hình như lại chảy máu rồi...”

Tô Đồng lập tức giật mình, bối rối đẩy anh ra!

“Á...!”

Chu Cận Viễn khẽ rên lên vài tiếng, như thể vừa đụng vào vết thương.

“Anh sao rồi?” Tô Đồng vội vàng tiến sát lại đỡ anh: “Em đỡ anh về phòng trước, trợ lý Trương, mau đi gọi bác sỹ... Vết thương của Cận Viễn có lẽ bị vỡ ra rồi...”

Trợ lý: “...”

“Không vội!” Chu Cận Viễn mỉm cười, lấy trong túi ra một chiếc điện thoại: “Anh, anh quên mất chưa cho em xem cái này, mở cái video này ra xem đi...”

Bộ dạng hào hức như muốn khoe thứ thú vị của anh khiến người khác không thể ghét nổi.

Tô Đồng vừa rầu rĩ vừa giận.

Nhưng cô vẫn cầm lấy điện thoại nhấn mở video.

Trong video, là hình ảnh Duệ Duệ được một cô bảo mẫu lớn tuổi ôm vào lòng nhìn về phía máy quay, giọng Chu Cận Viễn vang lên, ân cần dỗ dành: “Duệ Duệ, ba ba dạy con gì rồi nào? Nhìn vào ống kính thì phải nói gì?”

Duệ Duệ vẫn quen nhìn thấy gì là túm lấy cái đầu, giữ một lát liền bắt ngờ lên tiếng: “Mẹ... mẹ...”

Tiếp theo đó, hình ảnh tự động chuyển tới một video khác, trong video là cha mẹ đã cao tuổi của cô.

Sau khi cô về nước cũng rất muốn đi tìm họ nhưng vẫn chưa tìm được.

Không ngờ...

“Khi trước anh tưởng em chết rồi, vì thế thấy rất có lỗi với ba mẹ, anh đưa họ tới khu nghỉ dưỡng cách xa thành phố để dưỡng lão...”

Hơn một năm không gặp, ba mẹ dường như tóc đã bạc nhiều thêm.

Ba cô nói đúng là trước đây ông đã sai, trong thời gian ngồi tù ông cũng đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ đó chính là nhân quả báo ứng, đặc biệt là sau khi nghe được tin Tô Đồng “chết”, ông như thế đã chết một lần, có cảm giác thù hận cũng tan biến một chút... Đường nhiên, ba và mẹ cô vẫn chưa tha thứ cho những việc làm của Chu Cận Viễn, anh vẫn là một tên khốn.

Tô Đồng bật chặt miệng, nước mắt xúc động giàn dụa.

Cô cầm chặt điện thoại, ngẩng đầu đập xuống vai anh: “Chu Cận Viễn, anh đúng là một tên khốn! Trên thế gian này không người đàn ông nào xấu xa hơn anh! Anh có biết không?”

Sắc mặt Chu Cận Viễn tái nhợt, yếu ớt nói: “Anh biết, anh biết cả, nhưng xin lỗi, anh vẫn chưa thể khiến ba mẹ tha thứ cho anh.”

Tô Đồng nghĩ tới việc cha mẹ biết được cô và Chu Cận Viễn tái hợp chắc chắn sẽ vô cùng giận dữ.

“Có điều...” Chu Cận Viễn lại nói: “Ba mẹ nhìn thấy Duệ Duệ thì rất vui...”

Tô Đồng: “...”

Mấy phút sau, bác sỹ kiểm tra vết thương cho Chu Cận Viễn.

Bác sỹ rất ghét những bệnh nhân không chịu hợp tác.

Không hợp tác với bác sỹ để điều trị thì tới bệnh viện làm gì?

Không bằng tự mua thuốc về nhà chữa trị lấy!

“Chu tiên sinh, anh tưởng rằng bây giờ anh vẫn là người khỏe mạnh sao? Vết thương vỡ ra bị viêm nhiễm có thể sẽ rất nghiêm trọng, nhờ xảy ra chuyện gì, ai sẽ chịu trách nhiệm thay anh?” Bác sỹ trách mắng Chu Cận Viễn một hồi sau đó nói với Tô Đồng: “Còn cô nữa, làm vợ kiểu gì vậy? Chồng đã một chân bước tới quỷ môn quan rồi mà vẫn có tâm trạng chạy lung tung? Sau này người chết rồi thì đúng trách chúng tôi không tận tình chữa trị.”

Chu Cận Viễn liếc mắt nhìn Tô Đồng, Tô Đồng nhanh chóng lảng đi, né tránh ánh mắt của anh.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, Tô Đồng ngồi bên giường bệnh của anh, tay khẽ nắm chặt: “Sau này, đừng đùa với cơ thể mình như vậy!”

“Anh sợ... thực sự sợ em sẽ ra đi.”

Câu chữ nhói lòng.

Anh sợ cô đi mất, vì thế cho dù tự làm mình bị thương, cho dù là khổ nhục kể anh cũng không ngại.

“Anh dám chắc em nhất định sẽ ở lại sao?” Tô Đồng ngoảnh đầu đi, khóe mắt cay cay: “Anh biết không? Nếu anh chết rồi, sau này em có tái hôn, người khác sẽ không nhắc tới chồng cũ của em đâu, vì chồng cũ của em là một người đã chết.”

Chu Cận Viễn lập tức lặng yên.

Trong phòng bệnh là một bầu không khí im lặng như tờ.

Mãi lâu sau Tô Đồng tưởng rằng Cận Viễn sẽ không tiếp tục vấn đề này nữa thì anh trả lời.

Anh mỉm cười, nắm chặt tay cô.

Anh nói: “Nếu như anh chết cũng đáng, vì... em sẽ nhớ anh suốt cuộc đời, lâu hơn và sâu sắc hơn cả Thi Lâm”

- ----- Hết -----

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Khách sạn.

“Em yêu, hãy để anh...” Một giọng đàn ông hoàn toàn lạ lẫn đột ngột vang lên bên tai Tô Đồng, khiến cô ngay lập tức giật mình tỉnh dậy.

Cô bật đèn bàn nhưng lại nhìn thấy một gương mặt đàn ông hoàn toàn xa lạ, không một mảnh vải che thân, cô nằm dưới chăn cũng không hề mặc quần áo.

“A!” Cô thét lên kinh hoàng, vội vã kéo chăn lên cao cảnh giác trừng mắt nhìn đối phương:

“Anh là ai? Tại sao lại ở trên giường của tôi? Cút xuống!”

Rầm

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy tung ra.

Chu Cận Viễn mặc một chiếc áo khoác đen phẳng phiu, gương mặt tuấn tú như thể có sương giá bao phủ, sát khí đằng đằng xông vào, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Tô Đồng trên giường:

“Đúng là bà xã tốt của tôi! Biết công việc của tôi nặng nề nên diễn một vở kịch đặc sắc cho tôi xem?”

Tô Đồng nhìn Chu Cận Viễn bất ngờ xông vào, lại quay ra nhìn người đàn ông xa lạ, mặt lập tức biến sắc.

“Sự việc không giống như anh nghĩ đâu, thực ra tối nay em nhận được tin nhắn của anh nên mới...”

“Tin nhắn của tôi?”

Chu Cận Viễn cười nhạt, lắc điện thoại cho cô:

“Cô nói xem, tôi gửi tin nhắn cho cô khi nào?”

Tô Đồng đón lấy điện thoại của anh, lại móc điện thoại của mình ra. Cô muốn tìm lại tin nhắn hẹn cô tới đây nhưng kinh hoàng phát hiện ra không hề có tin nhắn đó. Trong hai chiếc điện thoại đều không hề có! Ngược lại chỉ có một dòng tin nhắn tới từ người lạ...

[Em yêu, gặp nhau ở chỗ cũ.]

Chu Cận Viễn giật lấy điện thoại của cô, cầm lấy điện thoại như thể bông đùa, gọi lại số điện thoại của dòng tin nhắn lạ. Một hồi chuông êm tai vang lên, phát ra từ chính chỗ tên gian phu đang run lấy bầy trốn ở góc phòng.

Gương mặt Tô Đồng lập tức biến sắc, nhận ra mình đã bị hãm hại.

“Cận Viễn, anh hãy tin em, tin nhắn của em chắc chắn đã bị anh ta xóa rồi! Em không quen biết anh ta...”

“Chu tiên sinh!” Gian phu đảo mắt, bất ngờ lao tới bên chân Chu Cận Viễn, bò rạp xuống nói:

“Là cô ta quyến rũ tôi, Chu tiên sinh, thực sự không phải lỗi của tôi, xin hãy tha cho tôi...”

“Cút!” Chu Cận Viễn giơ chân đạp gã đàn ông kia ra, sai vệ sĩ ở sau lưng:

“Dẫn hắn về biệt thự, đừng để chết người.”

“Vâng.”

Vệ sĩ kéo gian phu đi, Tô Đồng nức nở định giải thích, Chu Cận Viễn bất ngờ cởi áo khoác ngoài, hai tay giữ chặt lấy cổ tay cô, cứ thế kéo cô còn đang lơ đãng vào trong phòng tắm.

Cô không kịp lên tiếng, cả người đã bị anh đẩy vào trong bồn tắm.

Nước lạnh toát từ vòi hoa sen dội xuống, trời mùa đông giá rét, trong phòng tắm không có máy sưởi, da cô giống như bị dao cứa, đứng không vững, rãng va vào nhau cảm cập, không thể thốt ra một câu hoàn chỉnh.

“Gã ta đã chạm vào những đâu?” Ánh mắt Chu Cận Viễn lạnh lùng không chút ấm áp: “Ngực, chân, hay toàn bộ?”

“Không, không có...”

“Không nói sao? Xem ra toàn thân cô đều cần được khử trùng!”

Chu Cận Viễn cười nhạt, quay người bước tới góc phòng lấy nước khử trùng khách sạn để sẵn, dội từ đầu xuống, mùi nước khử trùng hăng nồng lan tỏa khắp phòng tắm, kích thích cảm quan.

Nước lạnh trong bồn tắm mỗi lúc một nhiều.

Chân của Tô Đồng hơi bị chuột rút, cảm giác đau đớn khiến mặt cô nhăn nhó, cô cắn răng nói:

“Em bị người khác hãm hại! Em vừa tỉnh dậy đã ở đây rồi, em xin thề, gã đàn ông đó chưa hề làm được gì!”

Dứt lời, cảm cô bất ngờ bị Chu Cận Viễn bóp chặt.

Anh đỡ mặt cô ngẩng cao.

Ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, cô nhìn thấy vẻ mặt giễu cợt của anh:

“Lúc trước cô giờ mọi thủ đoạn buộc tôi lấy cô, tôi giờ chưa được bao lâu cô đã vội vã quyến rũ đàn ông ở bên ngoài? Cô thèm khát vậy sao? Được, mẹ kiếp, tôi sẽ cho cô toại nguyện!”

Anh thô lỗ túm lấy hai đầu gối của cô lôi lên khỏi mặt nước, thân người cô vì thế mất đi điểm chống đỡ, bất thành linh trượt xuống bồn tắm, nước hòa trộn với nước khử trùng lập tức xộc vào mũi miệng, giằng xé không khí trong phổi.

Cô vừa định ngoi lên khỏi mặt nước, cơ thể bỗng cứng đờ... Là anh thô bạo tiến thẳng vào cô. Thậm chí không cho cô cơ hội để thở!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Không có khoái cảm, chỉ có đau đớn.

Miệng liên tục nhả ra bong bóng nước.

Thông qua mặt nước ánh sáng dập dờn, cô chỉ thấy cơ thể mình từ trong ra ngoài giống như bị xé ra thành vô vàn mảnh vụn, phải mất rất nhiều công sức mới có thể nâng được nửa người trên lên, hít thở không khí trong lành.

“Đau... Cận Viễn, xin anh hãy nhẹ một chút...”

“Đau sao? Cô cũng biết đau?”

Chu Cận Viễn nhắm mắt làm lơ, chỉ có phát tiết và trừng phạt mỗi lúc một thô bạo nguyên thủy, anh bầu chặt chân cô, dùng sức như thể muốn bóp nát cô, sau đó nhìn từ trên xuống, dùng giọng nói tàn nhẫn tới thấu xương chất vấn cô: “Là tôi lợi hại hay gian phu của cô lợi hại?”

“...” Cô không thể mở miệng, không thể cho anh đáp án.

Anh càng thêm hùng hục một cách máy móc:

“Tô Đồng, tôi muốn cô vĩnh viễn ghi nhớ ngày hôm nay, ghi nhớ nỗi đau này!”

Nếu phải đau khổ, mọi người hãy cùng đau khổ!

Ba năm trước, anh ở nước ngoài, ông Chu bệnh nặng do tai nạn ô tô, cả gia tộc như đứng bên bờ vực thẳm, sau khi anh về nước liền nhận được trăng trời trước lúc lâm chung của ông Chu, ông yếu ớt cầu xin anh, xin anh cưới Tô Đồng!

Sau khi kết hôn, anh chưa từng chạm vào cô.

Không ngờ...

Ngoại tình!

Ha ha, đúng là người vợ tốt của anh!

Anh điên cuồng ra sức, liên tục hết lần này tới lần khác, cuối cùng Tô Đồng cũng không thể chịu đựng thêm, chấp nhận đầu hàng, từ từ nhắm mắt, trước khi chìm vào bóng tối dường như cô lại nhìn thấy nhiều năm về trước, có một chàng trai đi qua trước cửa nhà cô. Vô tình ngoái đầu lại, nụ cười đó rạng rỡ như ánh mặt trời. Suối ấm tuổi xuân của cô, là thứ cô theo đuổi suốt nửa cuộc đời.

“Cận Viễn...” Cô lẩm bẩm một tiếng trong vô thức sau đó ngất lịm.

- - -

Mở choàng mắt, Tô Đồng nhìn thấy chiếc đèn chùm kiểu châu Âu trên đỉnh đầu.

Đây là phong cách phòng cưới của cô và Chu Cận Viễn.

Cô đã về nhà.

Tôi qua cô bị Chu Cận Viễn dày vò suốt một đêm, lúc này, cô ngồi dậy thấy mệt mỏi toàn thân, đầu óc choáng váng, dường như có dấu hiệu cảm cúm.

Cô xuống lầu rót nước, vừa mở cửa phòng đã nghe thấy tiếng nam nữ trò chuyện dưới nhà.

“Anh Cận Viễn, Đồng Đồng ngoại tình thật sao? Có khi nào bị người khác hãm hại không?”

Khóe mắt An Hân Du ngân ngấn lệ, kéo cổ tay áo của Chu Cận Viễn quan tâm hỏi thăm. Lúc nào cô ta cũng mềm yếu, biết quan tâm người khác như vậy.

Thoạt đầu, Tô Đồng cũng bị vẻ bề ngoài này của cô ta đánh lừa nên mới xem cô ta là người bạn thân thiết nhất, chia sẻ toàn bộ bí mật với cô ta, nói ra việc mình thích một người đàn ông nhưng người đàn ông đó không thích cô. Có ai ngờ, cô ta một mặt an ủi cô, mặt khác khoát tay Chu Cận Viễn, khiêu khích nói với cô rằng:

“Đây là anh Cận Viễn, chúng mình từ nhỏ lớn lên bên nhau, Đồng Đồng, chắc cậu cũng biết nhỉ?”

Nghĩ lại những chuyện quá khứ đó, Tô Đồng nắm chặt tay lại.

“Hãm hại?”

Giọng Chu Cận Viễn lạnh lùng:

“Giải thích cô ta đưa ra giống như một trò đùa, em còn cho rằng đó là hãm hại không?”

“Em muốn đối chất với gian phu, chứng minh sự trong sạch của mình!”

Chu Cận Viễn vừa dứt lời, Tô Đồng liền lao đảo bước xuống lầu, cô giận dữ trừng mắt nhìn An Hân Du, hùng hổ nói.

Ánh mắt Chu Cận Viễn không hề có chút tin tưởng nào cả.

“Đối chất? Trò mới của cô sao?”

Tô Đồng đang nghĩ xem nên thuyết phục anh ra sao thì nghe thấy An Hân Du đứng bên dịu dàng khuyên nhủ:

“Anh Cận Viễn, Đồng Đồng yêu anh như thế, anh hãy tin cô ấy một lần, hãy để gã gian phu đó đối chất với cô ấy!”

Tô Đồng trong lòng hồ nghi.

An Hân Du tại sao lại nói giúp cô?

Chu Cận Viễn khẽ nhếch môi cười, một chân gác lên chiếc ghế bên cạnh, thái độ mơ hồ khó đoán:

“Được, tôi sẽ cho cô một cơ hội! Quân gia, hãy dẫn gã ta vào đây!”

“Vâng, Chu tiên sinh.”

Quản gia đáp lời, sau đó hai vệ sĩ mặc áo vest đen dẫn một người đàn ông mặt mày bầm dập bước vào, hất ngã xuống cạnh chân Chu Cận Viễn.

Gian phu mặt mày tím bầm, khóe miệng rơm rớm máu.

Tô Đồng bắt giác cảm thấy buồn nôn, vô cùng khó chịu, cô cố gắng buộc mình trấn tĩnh, bước tới hỏi gian phu:

“Anh nói tôi quyến rũ anh? Anh có bằng chứng gì?”

“Tôi... Trên ngực cô có một nốt ruồi son.”

Giọng nói gian phu không được rõ ràng, nằm co quắp, run rẩy nói:

“Chỗ nhạy cảm nhất của cô là cổ, hơn nữa bắp đùi có một vết sẹo.”

Gã ta nói ra một câu, sắc mặt Tô Đồng lại khó coi thêm một chút.

Gã ta... Sao lại biết những điều này!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Chu Cận Viễn giống như đang xem một vở kịch, khóe miệng mỉm cười lạnh lùng khiến người khác run rẩy.

Anh khua tay sai người lôi gian phu ra ngoài, ánh mắt dữ dần nhìn xoáy vào Tô Đồng:

“Bà xã của tôi, đây chính là không quen biết mà cô nói đó sao?”

Bùm một tiếng. Giống như một trái bom nổ tung bên tai Tô Đồng.

Điều này khác nào phán cô tội chết!

Sắc mặt lập tức trắng bệch, cô không biết phải biện bạch ra sao, chỉ có thể nói ra một lý do vô cùng miễn cưỡng:

“Là... là có người nói với anh ta những điều riêng tư của em, nhất định là vậy, Cận Viễn anh có tin em không?”

Chu Cận Viễn ánh mắt thâm trầm, không nói lời nào.

Tô Đồng đưa mắt nhìn An Hân Du.

Là cô ta!

Chả trách cô ta có tình đồng ý để gian phu đối chất với cô!

“Đồng Đồng, mình không ngờ cậu và người đàn ông đó thực sự...”

An Hân Du cảm nhận được ánh mắt Tô Đồng quay qua nhìn mình, ghen ngào trách móc:

“Sao cậu lại có thể làm ra chuyện như vậy, sao lại phản bội anh Cận Viễn?”

Cô ta khóc lóc than thở, câu nào câu nấy cũng đều xác thực việc cô ngoại tình!

“Không, tôi không phản bội anh ấy... Là cô, An Hân Du, việc này có lẽ do cô một tay sắp đặt, là cô muốn hãm hại tôi...”

“Câm miệng!” Chu Cận Viễn bực bội ngắt lời Tô Đồng, khế nheo mắt:

“Trước thì ép tôi kết hôn với cô, sau khi kết hôn cô không chịu được cô đơn đi ngoại tình, bây giờ bị tôi bắt quả tang cô còn muốn đổ tội cho người khác

sao?”

Nhà họ Chu và nhà họ An thân thiết nhiều đời. An Hân Du từ nhỏ mềm yếu, lương thiện, hàng năm đều đi hiến máu, quyên góp từ thiện, thậm chí có thành lập một quỹ từ thiện riêng biệt, người con gái như vậy sao có thể hãm hại cô ta được chứ?

“Không phải!”

Anh lấy ra một tập giấy ném vào mặt Tô Đồng:

“Ký đơn ly hôn, sau đó rút ra khỏi đây.”

Mấy tờ giấy rơi rào rào từ trên trán cô xuống.

Mấy chữ to in đậm “Đơn ly hôn” như kim châm vào mắt cô.

“Không, em không ly hôn, Cận Viễn, tất cả những việc này là một âm mưu...”

“Tới nước này cô vẫn nói là người khác hãm hại cô sao? Tôi hỏi cô một lần cuối, cô ký hay không ký?”

“Em không ký!”

Nước mắt nhạt nhòa tầm nhìn của Tô Đồng, cô kiên cường đứng thẳng sống lưng, sao có thể dễ dàng chấm dứt hôn nhân của cô, hạnh phúc của cô như vậy được?

Cô có thể chịu đựng sự ghét bỏ của anh. Cô cũng biết sẽ có một ngày anh ly hôn với cô vì anh không yêu cô, trong lòng anh, cô chính là tên đao phủ chia cắt anh và An Hân Du. Có điều cô không thể chấp nhận được rằng mình sẽ mất đi tất cả như thế này.

“Tôi không thiếu cách để buộc cô phải ký.”

Để lại một câu nói lạnh lùng, Chu Cận Viễn liền sai người đuổi Tô Đồng ra khỏi biệt thự, anh thậm chí cảm thấy bản mất nếu phải tiếp tục nhìn thấy cô.

Ngoài cổng biệt thự, Tô Đồng vẫn mặc một bộ đồ ngủ.

Gió mùa đông giá rét cửa trên mặt cô như cắt da cắt thịt.

Cô không thể đi.

Đây là nhà cô.

Cô đập mạnh vào cánh cửa:

“Phải làm sao anh mới chịu tin em? Anh mau mở cửa, cho em vào, hãy cho em thêm một cơ hội, để em đối chất với người đàn ông kia...”

Rào rào...

Mưa đổ xuống như trút nước, giống như nước mắt cô tuôn rơi.

“Anh tin em đi mà! Người đàn ông đó lừa anh đấy, chắc chắn gã ta đang lừa anh...”

Đáp lại cô chỉ có tiếng sấm và tiếng mưa mỗi lúc một dồn dập.

“Chu Cận Viễn! Em không ly hôn, anh đừng mơ có thể giữ bỏ được em như thế này!”

Cô gào lên đau đớn:

“Anh mở cửa ra, em cầu xin anh hãy mở cửa ra...”

Xung quanh nước mưa tích lại trên mặt đất mỗi lúc một nhiều.

Cô dựa người vào cửa ngồi suốt đêm giữa trời mưa to gió lớn.

Cô không thể chịu thua, không thể nhận tội như thế này...

Nhưng cô đợi, đợi mãi, đợi tới khi máu huyết toàn thân giá lạnh, cánh cửa kia vẫn không hề hé mở.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Mưa ngớt dần, trời hửng sáng.

Một đêm đã qua đi, nét mặt Tô Đồng mờ dần, ánh mắt vô hồn ngầy dại.

Cô lau nước mắt, dường như hiểu ra mình làm gì cũng vô ích, anh khẳng khái cho rằng cô ngoại tình, cô phản bội anh. Trừ khi cô tìm được bằng chứng có lợi hơn!

Đột nhiên, điện thoại cô để bên cạnh sáng lên. Là mẹ cô.

“A lô!” Cô nghe điện thoại như không có chuyện gì xảy ra.

“Đồng Đồng, ba con đột nhiên bị mấy người cảnh sát bắt đi rồi, họ nói ba con có liên quan tới một vụ án hồi lộ!” Mẹ cô lo lắng tới mức lạc giọng.

“Con mau báo Cận Viễn điều tra xem rốt cuộc là làm sao đi...”

Sau khi kết hôn Tô Đồng chỉ nói những chuyện vui không nói những chuyện buồn. Mẹ cô vẫn luôn tưởng rằng sau kết hôn tình cảm của họ vẫn thuận lợi, hiện nay thế lực của Chu Cận Viễn phát triển nhanh chóng khiến người khác không thể ngờ tới, xảy ra chuyện mẹ cô lập tức nghĩ tới việc tìm Chu Cận Viễn.

Ngắt điện thoại, Tô Đồng chỉ đành tiếp tục đứng đợi ngoài cửa.

Chu Cận Viễn không nghe điện thoại của cô.

Chừng tám giờ, cánh cửa biệt thự mở ra.

Chu Cận Viễn mặc một bộ vest đen mới, dáng người cao ráo mạnh mẽ.

“Cận Viễn.”

Tô Đồng đứng bật dậy, mặt mày sa sầm, lao vào trong gió:

“Ba em bị cảnh sát bắt đi rồi, anh có thể giúp em điều tra xem rốt cuộc có chuyện gì được không?”

“Không làm điều khuất tất, bị cảnh sát bắt thì có sao chứ?” Chu Cận Viễn sắc mặt không đổi, giọng nói lạnh lùng cứng nhắc.

“Ba em tuổi đã cao, ba không thể chịu đựng giày vò được, anh giúp ba...” Tô Đồng gần như sắp đứng không vững, không biết lúc này cô lấy sức lực ở đâu, rõ ràng sắp không thể gắng gượng được như vẫn đứng chắn trước mặt anh.

“Muốn tôi giúp ông ta?”

“Em cầu xin anh đấy.”

Khóe môi Chu Cận Viễn nở nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn:

“Ngủ với gã đàn ông kia khiến cô ngu đi sao? Tôi đích thân tố cáo tổng ông ta vào tù, lẽ nào lại giúp ông ta chạy tội?”

“Anh... anh nói sao?”

Tô Đồng mở tròn mắt, sửng sờ nhìn anh:

“Là anh đã hại ba em bị cảnh sát bắt? Sao anh có thể làm như vậy, ông ấy là ba vợ anh!”

“Tất cả những việc này đều do ông ta tự làm tự chịu!”

Sau khi có quan hệ thông gia với nhà họ Chu ba cô đã làm những việc mất hết tính người, toàn bộ tội lỗi đổ hết lên đầu nhà họ Chu. Anh tố cáo ông ta hồi lộ đã là nhân nhượng lắm rồi.

Lúc này, điện thoại của Chu Cận Viễn vang lên. Tô Đồng vô tình nhìn thấy màn hình hiển thị Hán Du, tiếp theo đó cô nghe thấy Chu Cận Viễn nghiêm nhiên nói sẽ cùng cô ta ăn trưa như thể xung quanh không có ai khác.

“Chu Cận Viễn! Anh là tên khốn!”

Cô gần giọng thốt ra một câu, giờ tay định đánh anh nhưng bị Chu Cận Viễn giữ chặt cổ tay, sau đó hất văng ra:

“Mau ký đơn ly hôn, tôi không kiên nhẫn lắm đâu!”

Tô Đồng trừng mắt nhìn Chu Cận Viễn mỗi lúc một xa dần.

Cô muốn đuổi theo, bất ngờ một ngum máu tươi trào lên trong cổ họng, bụng cũng bất ngờ đau quặn, đau tới mức cô không thể đứng thẳng người. Còn anh vẫn không hề dừng lại.

Bỏ đi thật nhanh.

- - -

Sau cơn quặn đau, Tô Đồng gắng gượng bắt xe tới bệnh viện.

Một bản kết quả khám khiến cô vô cùng mâu thuẫn.

Cô đã có thai!

Cô đã mang thai được bốn tuần!

Cũng chính là cái lần anh uống say trong phòng KTV một tháng trước.

Bác sỹ nói thai nhi hiện không ổn định, khuyên cô tốt nhất nên nghỉ ngơi nhiều hơn, sau này tới khám thai định kỳ.

Tô Đồng cầm phiếu khám, dờ dẫm bước trên hành lang bệnh viện.

Không ngờ, phía trước nhìn thấy một người đàn ông đỡ một người phụ nữ bước ra từ phòng khám, nhìn sau lưng đó chính là Chu Cận Viễn và An Hân Du!

Buổi sáng anh ta nghe điện thoại không phải nói sẽ đưa An Hân Du đi ăn trưa sao?

Lúc này lại ở bệnh viện phụ sản, lẽ nào An Hân Du cũng có thai?

Đỡ An Hân Du tới phòng chờ bên cạnh, Chu Cận Viễn ngoái đầu liền thấy Tô Đồng ở đối diện.

Anh nheo mắt nghiêm khắc, từng bước tiến lại gần cô.

“Cô tới đây làm gì?”

“Không có gì, tôi đi liền đây.”

Tô Đồng bất giác không muốn để anh biết mình cũng có thai. Cô nhét vội bản kết quả vào trong túi sau đó quay người bước đi, cổ tay truyền lại cảm giác đau đốn, tiếp theo đó cả người bị Chu Cận Viễn ép sát vào tường.

Ngón tay thon dài của anh giật lấy tờ phiếu khám, mắt liếc nhìn cột kết quả:

“Có thai đứa con hoang đó rồi?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Nó không phải con hoang!”

Tô Đồng hốt hoảng phản bác, hai vai cô khẽ run rẩy, quen biết Chu Cận Viễn nhiều năm như vậy, cô quá hiểu anh, nếu như anh đã nhận định đứa bé này không phải con mình, anh nhất định sẽ ép cô phá thai!

Cô bất giác cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô hạ giọng, dè dặt nói:

“Đứa bé này là con anh, vừa tròn một tháng, chính là lần chúng ta ở KTV...”

Chu Cận Viễn nhíu chặt mày, nhớ lại chuyện trước đó.

Một tháng trước anh và bạn chúc mừng sinh nhật nên uống quá chén, sau đó liền vào nghỉ ở căn phòng bên cạnh. Đêm đó, đúng là anh có quan hệ với một cô gái. Có điều cô gái đó là An Hân Du! Không phải Tô Đồng!

Càng nghĩ càng thêm rõ rệt, cảm giác phẫn nộ trong lòng Chu Cận Viễn càng sôi sục:

“Ăn nói linh tinh! Khi đó tôi không hề chạm vào cô! Bây giờ cô mang thai đứa con hoang của người khác liền bắt tôi đổ vỏ?”

“Không phải, đêm đó anh thực sự đã cùng em...” Tô Đồng mở tròn đôi mắt đỏ hoe, cố gắng giải thích:

“Đêm đó anh uống say, bạn anh gọi em tới đón anh về nhà, kết quả là em vừa bước vào anh đã ép em xuống sofa! Nếu anh không tin anh có thể kiểm tra camera an ninh, đây thực sự là con anh!”

Chu Cận Viễn nheo mắt, không nói gì.

Tương anh mềm lòng, Tô Đồng tiếp tục nói:

“Cận Viễn, anh biết rất rõ em yêu anh bao năm nay, không tiếc hiến dâng cả trái tim cho anh, sao có thể mang thai con của người khác chứ...”

Nhưng lời Chu Cận Viễn nói ra sau đó khiến cô như rơi xuống vực băng giá:

“Cho dù là con tôi thì tôi cũng không cần!”

Anh lôi mạnh tay cô, kéo cô đi phá thai.

Sáng hôm đó, sau khi anh tỉnh dậy, người đầu tiên nhìn thấy là An Hân Du!

Quần áo của cô rải rác khắp sàn, trên người đầy vết tích ân ái, không thể nào ngụy tạo ra được.

Tô Đồng, tới nước này cô vẫn còn nói dối!

Bệnh viện này thuộc về Chu Thị vì thế không có ai dám ngăn cản Chu Cận Viễn, người qua lại cũng không dám đứng lại nhìn.

Tới gần khoa sản, trái tim Tô Đồng càng thêm run rẩy.

Không thể nào.

Đây là con cô, cô không thể để mất thế này!

“Chu Cận Viễn, em đồng ý với anh lập tức ký đơn ly hôn!”

Trong lúc nguy ngập, cô lớn tiếng nói:

“Sau khi ly hôn, con em sống hay chết cũng không liên quan gì tới anh!”

Đợi tới bốn tháng cô có thể làm xét nghiệm nước ối. Khi đó anh sẽ biết cô chưa từng phản bội anh.

Chu Cận Viễn dừng bước, đôi mắt đen lánh tàn nhẫn nhìn cô:

“Tôi qua chả phải cô thà chết cũng không ký sao? Bây giờ vì đứa con hoang này à? Tôi sẽ không để cô toại nguyện! Đứa con này tôi nhất định muốn cô phải phá bỏ!”

Hơi thở như ngừng lại, dường như có một bàn tay vô hình xé nát tâm can cô. Khiến cô đau đớn toát mồ hôi lạnh.

“Chu Cận Viễn, bao năm qua cho dù là một con chó cũng có chút cảm tình, tại sao anh lại tàn nhẫn với em như vậy?”

Tô Đồng lao đảo như thể sắp gục ngã bất cứ lúc nào:

“Hãy coi như thương hại em, chỉ cần anh không làm hại con em, sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, anh bảo em ký em sẽ ký, bảo em biến mất em sẽ lập tức biến mất, tuyệt đối không xuất hiện trong thế giới của anh nữa! Cận Viễn, em cầu xin anh đó...”

Trong ấn tượng của Chu Cận Viễn, Tô Đồng sinh ra đã là kiều nữ của nhà họ Tô. Cô luôn cao quý, kiêu sa đài các, chưa bao giờ gào khóc cầu xin như một người đàn bà chanh chua thế này, nói thực lòng không bị lay động là giả, nhưng nghĩ tới việc cô thành ra như vậy là vì đứa con hoang trong bụng, Chu Cận Viễn chỉ muốn lập tức xé cô ra thành muôn ngàn mảnh!

“Đừng hòng!”

Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, anh đập tan chút ảo tưởng cuối cùng của cô.

Sự vô tình và lạnh lùng của anh giống như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào tim cô, cảm giác đau đớn thấu tận xương tủy, đau đớn khắp toàn thân khiến cô mất hết tham vọng mở to đôi mắt nhìn thật kĩ người đàn ông lạnh lùng tàn nhẫn này!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

Cô bị dẫn vào phòng phẫu thuật.

“Bà Chu, hãy cởi quần, dạng hai chân ra, chúng tôi chuẩn bị làm phẫu thuật!”

Bác sỹ đeo khẩu trang nhìn cô, đứng bên mép giường, vẻ mặt thờ ơ nhìn cô chăm chăm.

Lời nhắc nhở này giống như sét đánh trúng linh hồn cô.

Cô thần thờ mở to mắt, vội vã nhảy xuống khỏi giường, hốt hoảng bắt an lùi lại sau:

“Các người đừng lại gần, tôi không muốn phá thai, là Chu Cận Viễn ép tôi vào đây, các người thế này là phạm tội...”

“Bà Chu, xin đừng làm khó chúng tôi.”

Bác sỹ cũng rất khó xử:

“Đây là mệnh lệnh của Chu tiên sinh, chúng tôi không thể làm trái.”

“Không!”

Tô Đồng lo lắng, cô giống như một con điều đứt dây, bay ra khỏi cửa sổ chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trong lòng cô ngập tràn bi thương nhưng sắc mặt vẫn kiên quyết bất chấp tất cả:

“Các người là bác sỹ chứ không phải đao phủ, nếu cứ nhất định ép tôi phá thai, tôi thà nhảy từ đây xuống chết cả mẹ lẫn con còn hơn hai mẹ con âm dương cách biệt!”

Bác sỹ có chút đắn đo...

- - -

Mười lăm phút sau, Tô Đồng rời khỏi phòng phẫu thuật.

Chu Cận Viễn và An Hân Du ngồi trên ghế dọc hành lang, thấy cô sắc mặt nhợt nhạt bước ra, anh thờ ơ đưa đơn ly hôn cho cô, hoàn toàn không để tâm tới vẻ suy yếu và khó xử của cô.

“Hân Du có thai rồi, tôi muốn cho cô ấy một danh phận, ký vào đây, tôi sẽ để ba cô bình an trở về.”

Lúc này Tô Đồng vô cùng đau khổ, xót xa nhưng cô thực sự muốn bật cười thật hả hê.

Cô liều mạng cầu xin anh cho cô một con đường sống, anh không hề động lòng. Nhưng vừa mới mười lăm phút ngắn ngủi, An Hân Du có thai cần một danh phận, anh lập tức dâng tới trước mặt cô ta tất cả những gì tốt đẹp nhất, giúp cô ta loại bỏ mọi rào cản!

So sánh quá rõ ràng, giống như một bàn tay tát thật mạnh lên mặt cô.

Đánh sưng mặt cũng đánh vỡ nát trái tim cô.

“Xin lỗi Đồng Đồng.”

An Hân Du giả bộ che bụng, thái độ áy náy tự trách, thậm chí còn kéo tay Tô Đồng lại sát mặt mình:

“Là mình không tốt, là mình quyến rũ anh Cận Viễn, cậu hãy đánh mình đi, hãy chửi mình đi, chỉ cần cậu có thể bớt đau khổ, cho dù cậu muốn mình quỳ xuống dập đầu mình cũng không nỡ lời oán trách, chỉ có điều... Đồng Đồng, mình có em bé rồi, mình không thể để con của mình không có cha, cậu có thể tha thứ cho mình lần này được không?”

Bốp.

Tô Đồng thực sự giờ tay lên tát cô ta một cái thật mạnh.

Cú tát vừa giáng xuống, không khí lập tức trầm lặng vài giây.

“An Hân Du, sẽ có một ngày cô gặp báo ứng, cả thiên hạ sẽ nhận ra đằng sau gương mặt xinh đẹp đáng yêu của cô là một trái tim nhơ nhuốc! Bản hơn cả nước sông Hoàng Hà, kinh tởm hơn đồ ăn ôi thiu, ai thấy cũng phải tránh xa!”

“Tô Đồng, cô nói hết chưa?”

Chu Cận Viễn kéo An Hân Du vào lòng, lạnh lùng liếc nhìn Tô Đồng:

“Tôi thấy kẻ bản thiu nhất ở đây chính là cô!”

Nói xong, anh liền kéo An Hân Du bỏ đi.

An Hân Du bụm chặt bên má bị đánh, mắt khóc đỏ hoe nhưng vẫn nói đỡ giúp Tô Đồng:

“Anh Cận Viễn, Đồng Đồng cũng chỉ nhất thời nổi giận nên mới nói năng lung tung, em không sao cả...”

“Đứng lại!” Tô Đồng cũng cố lạnh nhạt gọi họ đứng lại:

“Cận Viễn, đừng giận dữ như vậy, tôi cũng đâu có nói sẽ không ký đâu, dù sao thì anh cũng cần cho người anh yêu một danh phận, lại không muốn trùng hôn, sao có thể thiếu chữ ký của tôi được chứ?”

Cô dứt khoát bước tới trước mặt hai người.

Đặt bút ký tên mình vào cuối tờ đơn ly hôn.

“Chúc mừng ly hôn, Chu tiên sinh.”

Khi đưa đơn trả lại cho anh, trong lòng Tô Đồng đang rỉ máu nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười lạnh nhạt bất cần.

Việc cô thay đổi trong cách xưng hô với anh, nhanh chóng từ bỏ thân phận cũng khiến Chu Cận Viễn sửng sốt, nhưng anh nhanh chóng định thần, ly hôn chẳng phải là điều mà anh vẫn hằng mong mỏi đó sao?

Anh nên vui mừng mới đúng!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Rời khỏi bệnh viện, trời không biết lại bắt đầu mưa từ lúc nào.

Tô Đồng trú mưa ở góc tường bệnh viện, bàn tay nhỏ bé khẽ xoa nhẹ lên bụng, nét mặt vô cùng dịu dàng, nhỏ nhẹ nói:

“Con yêu, sau này chỉ còn hai mẹ con chúng ta thôi!”

Cô lặng lẽ đứng đợi ngót mưa.

Đôi mắt khóc nhiều nhìn rõ dần lên.

Trong làn mưa, Chu Cận Viễn lái xe chở An Hân Du rời đi.

An Hân Du hạnh phúc nhìn người đàn ông bên cạnh mình, từ nay về sau người đàn ông này sẽ thuộc về cô, mặc cho Tô Đồng có bản lĩnh thế nào đi nữa cũng không thể làm nên trò trống gì.

Không uống cô hao tổn tâm trí nhiều tới vậy...

Nhìn qua kính xe, cô thấy Tô Đồng ở cổng bệnh viện.

Trời mưa như trút nước, Tô Đồng có vẻ hơi lạnh, bóng dáng một mình vô cùng cô đơn lẻ loi, An Hân Du khẽ nở nụ cười đắc ý, nhưng khóe miệng chợt sưng lại khi thấy Tô Đồng đưa tay lên xoa bụng.

--

Mưa lớn liên tục một tiếng đồng hồ mới nhỏ dần.

Tô Đồng tranh thủ dùng túi xách che đầu, đội mưa tới bến xe bus chuẩn bị bắt xe về nhà, nào ngờ khi đi ngang qua đường, một chiếc xe khách loại nhỏ màu đen bất ngờ thắng gấp dừng lại bên cạnh cô, sau đó khi cô chưa kịp kêu cứu thì đã bị bịt chặt mũi miệng, đánh ngất nhét vào trong xe.

Xe nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Đội tới khi Tô Đồng dần dần tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một căn nhà hoang, chân tay bị trói chặt, khẽ cử động, lập tức cảm thấy sau gáy đau buốt thấu tim.

“Cộp, cộp, cộp...”

Ngoài cửa vọng lại tiếng giày cao gót, một người phụ nữ đẩy cửa bước vào.

“Quả nhiên là cô.”

Tô Đồng nhìn An Hân Du.

“Là tôi thì sao chứ?” Không có người xem, An Hân Du cũng không đóng kịch nữa, nét mặt cô ta có phần dữ tợn:

“Rõ ràng tôi và Cận Viễn mới là một cặp trời sinh, là cô, là cô cứ đòi chen ngang cướp đi vị trí bà Chu vốn thuộc về tôi! Nói thật cho cô biết, tin nhắn đi tới khách sạn mà cô nhận được là tôi gửi nhân lúc Cận Viễn đang ngủ, những điều riêng tư của cô cũng là tôi nói cho gã gian phu đó biết, nhưng như vậy thì đã sao chứ? Hôm nay cô vẫn là một người đàn bà bị chồng bỏ! Chỉ có thể để mặc cho tôi sỉ nhục!”

Bốp.

An Hân Du xoay tay tát Tô Đồng một cái thật mạnh, ngón tay thon dài từ từ hạ xuống vùng bụng hiện vẫn phẳng lì của mình.

Bị tát một cái, Tô Đồng lập tức ù tai.

Mùi máu lan tỏa trong miệng.

Cảm giác buồn nôn xuất hiện.

Có điều vừa thấy tay cô ta đặt sát vào bụng mình, cảm giác đó giống như bị một con rắn độc quấn lấy, nó đang phỉ lười về phía cô.

Tìm Tô Đồng co thắt lại:

“Cô, cô muốn làm gì? Con của tôi đã bị các người hại chết rồi...”

“Vậy sao?”

An Hân Du túm tóc Tô Đồng ép cô ngẩng đầu lên, điên cuồng nói:

“Vậy chi bằng tôi mổ bụng cô ra xem đứa bé còn hay không?”

“Không!” Tô Đồng giật thót tim, bây giờ cô chỉ muốn con mình được bình an, cô kinh hãi nói:

“Cô đã có mọi thứ mà cô muốn rồi, lẽ trời tuần hoàn, cô cũng đã mang thai, lẽ nào không sợ sẽ có một ngày báo ứng lên chính con của mình sao?”

An Hân Du nhếch miệng cười nhạt:

“Tôi thích nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng khiếp sợ của cô, tuy nhiên cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì con của cô, dù sao thì... nó rất có ích đối với tôi!”

Tô Đồng không hiểu cô ta nói vậy là có ý gì nhưng được biết con mình tạm thời không sao cô liền thờ phào.

Từ hôm đó, cô bị giam cầm trong gian nhà xưởng ẩm thấp tối tăm kia.

Ngày này qua ngày khác.

Mới đầu cô cũng đếm từng ngày một nhưng sau đó không biết có phải vì thời gian quá lâu, suy nghĩ của cô xuất hiện hỗn loạn, thế là cô nhặt cục đá dưới đất lên, vạch đường đánh dấu trên tường.

Mười ngày, hai mươi ngày, ba mươi ngày...

Ba tháng trôi qua.

Ngoài hai người đàn ông bắt cóc cô khi xưa, An Hân Du không hề xuất hiện thêm lần nào nữa.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Nỗi khổ sở không nhìn thấy mặt trời đè nặng lên cô.

Tô Đồng hết lần này tới lần khác cầu xin những kẻ đó tha cho mình, cô có thể cho họ tiền cho họ mọi thứ họ muốn nhưng họ chỉ cười nhạo cô ngây thơ, nụ cười đó quá lạnh lùng, làm trái tim với vô vàn thương tích của cô thêm băng giá.

Ngày hôm sau.

Bọn bắt cóc đặt bữa sáng xuống dưới đất.

Tô Đồng tỉnh dậy nhưng tinh thần không được tốt, cô nằm yên.

Hai kẻ đó tưởng cô chưa tỉnh liền thì thầm to nhỏ:

“Mẹ kiếp, tới mẹ tao tao còn chưa hậu hạ bao giờ! Ngày ngày com bung nước rớt, nhớ trước đây tao cũng là một trang hảo hán trên giang hồ...”

“Thôi đi mày, An tiểu thư và Chu tiên sinh sắp sửa đính hôn rồi, đặc biệt căn dặn chúng ta phải trông chừng cô ta cẩn thận, nếu mày gây chuyện, An tiểu thư sẽ không tha cho mày đâu!”

“A, cô ta đúng là một kẻ tàn nhẫn, vì muốn níu giữ Chu Cận Viễn dám ăn ốc cho anh ta đồ vớ, ha ha ha...”

Nằm trên giường, lòng my Tô Đồng không ngừng mấp máy.

Mấy gã bắt cóc vừa nói gì?

Ăn ốc đồ vớ?

Đưa con trong bụng An Hân Du không phải của Chu Cận Viễn?

Vậy có khi nào Chu Cận Viễn bị cô ta mê hoặc nên mới phản bội cô và hãm hại ba cô?

Trái tim héo mòn trong bóng tối của cô bỗng nảy sinh một ý niệm đáng thương, có phải chỉ cần vạch trần bộ mặt thật của ả ta, toàn bộ mọi chuyện đều sẽ về lại như cũ?

Trong đầu nghĩ vậy, Tô Đồng liền kiên định suy nghĩ này.

Cô cố nhịn ăn suốt một ngày, nằm trên giường không động đậy.

“Này, cô sao vậy? Dậy ăn com!”

An Hân Du căn dặn tuyệt đối không được bỏ dúi Tô Đồng, cô ta muốn đứa bé được bình an chào đời.

Tô Đồng yếu ớt không chút sức lực, thều thào nói:

“Tôi... tôi đau đầu quá, đầu như muốn nổ tung, có phải tôi sắp chết rồi không? Nơi này là đâu? Chu Cận Viễn đâu, ba mẹ tôi đâu?”

Ánh mắt cô mơ màng, rất khó tập trung, giống như nói xầm trước khi chết.

Một gã đàn ông kinh hãi, thương lượng:

“Cả ngày cô ta không ăn gì, không lẽ thực sự xảy ra chuyện gì sao? Mày ở đây trông coi, tao đi quanh đây tìm bác sỹ có thể tin tưởng tới xem sao.”

“Cận thận một chút, tao gọi điện cho An tiểu thư.”

“Ừ, tao biết rồi, mày trông chừng cô ta, tuyệt đối không được để cô ta bỏ chạy!”

“Yên tâm đi, cô ta chết tới nơi rồi, có thể chạy đi đâu được chứ?”

Thấy bọn bắt cóc đã đi xa, Tô Đồng nghiêng rặng, hai má ửng hồng, đôi lông mày cong dài chớp chớp, cô vội vã kéo mép chăn ra, ngoái đầu như một kẻ điên lao về phía một tên bắt cóc:

“Cận Viễn, cuối cùng anh cũng tới thăm em sao? Anh biết, em mới là người yêu anh nhất có đúng không...”

Gã bắt cóc liền muốn đẩy cô ra.

Nhưng khi bàn tay thô ráp chạm vào vòng eo mảnh mai của cô, cô liền dừng lại, ánh mắt dần ánh lên vẻ nguy hiểm.

- - -

Tại tiệm áo cưới sa si nhất thành phố.

An Hân Du đang vui vẻ thử áo cưới, đứng trước một chiếc gương đứng, nghiêng bên trái rồi nghiêng bên phải, đưa tay xoa bụng, quay đầu nhìn Chu Cận Viễn:

“Cận Viễn, em mặc chiếc váy cưới này có đẹp không?”

Đuôi váy dài quét đất, trước ngực điểm tuyết ren đính cườm, phần eo được thiết kế đặc biệt phù hợp cho cô khi mang thai, hợp lý che đi bụng bầu lùm xùm, cũng may bụng bầu của cô ngả sau, nên nhìn không rõ rệt lắm.

Chu Cận Viễn vốn định đợi An Hân Du sinh xong mới kết hôn nhưng An Hân Du nói mình không có cảm giác an tâm, sợ rằng một ngày nào đó Chu Cận Viễn sẽ rời bỏ cô nên họ sẽ đính hôn sau một tuần nữa, kéo dài tới tận bây giờ cũng là vì anh cần phải xử lý các vấn đề sau khi ly hôn Tô Đồng.

Nhìn nụ cười dịu dàng của An Hân Du, trong đầu Chu Cận Viễn thoáng hiện ra một bóng hình khác trong giây lát.

Anh mỉm cười:

“Rất đẹp, bà xã tương lai của anh.”

“Ghét...”

“An Hân Du, cô không xứng làm vợ Chu Cận Viễn!”

Một giọng nói đanh thép đột ngột vang lên.

Ánh mắt Chu Cận Viễn và An Hân Du dừng lại, nhìn về phía tiếng nói, Tô Đồng quần áo lam lũ, sắc mặt tiêu tụy, đầu bù tóc rối đứng trước cửa tiệm áo cưới, gương mặt nhếch nhác toát lên sự kiên nghị và lòng căm hận.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

“Đồng, Đồng Đồng...”

Đáy mắt An Hân Du thoáng qua chút cay độc và ngờ vực, sau đó liền ân cần bước tới:

“Sao cậu lại trở ra như thế này? Gần đây cậu đã đi đâu? Mình tìm cậu mãi...”

“Đủ rồi, đừng đóng kịch nữa!”

Suốt ba tháng sống trong bóng tối và giày vò, Tô Đồng nhìn thấy cô ta liền mất ói.

“Cận Viễn, đứa con trong bụng cô ta không phải của anh! Em đã nghe thấy hai tên tay chân của cô ta nói cô ta ăn ốc bắt anh đồ vỏ, cũng chính là cô ta đã sắp đặt để anh bắt quả tang em ngoại tình, anh đừng dính hôn với cô ta, cô ta là một kẻ lừa đảo không hơn không kém!”

Tìm An Hân Du đập thình thịch.

Chết tiệt!

Hai tên khốn không được tích sự gì cả!

Đáy mắt lập tức ngân ngấn lệ, cô ta giữ chặt ngực ra vẻ bất ngờ:

“Đồng Đồng, mình biết cậu hận mình cướp mất anh Cận Viễn, nhưng sao cậu có thể thù ghét ra điều bịa đặt này để nói xấu mình? Cậu biết rõ mình yêu anh Cận Viễn tới nhường nào, từ nhỏ tới lớn, suốt mười mấy năm...”

Lời lẽ lên án nhỏ nhẹ, cảm động trái ngược hoàn toàn với thái độ chanh chua hăm dọa của Tô Đồng. Tô Đồng biết lúc này mình không nên nổi nóng nhưng cô không thể nhẫn nhịn.

“An Hân Du, cô còn định vờ vịt tới khi nào? Cả ngày đeo mặt nạ cô không thấy mệt sao? Khí thế ngông cuồng khi sai người bắt cóc tôi lúc trước đi đâu cả rồi?”

“Đồng Đồng, rốt cuộc cậu muốn nói gì, sao mình lại có thể bắt cóc cậu chứ? Cậu là người bạn tốt nhất của mình!”

“Không!”

“Nói hết chưa?”

Huyết thái dương của Chu Cận Viễn liên tục co giật, nhiệt độ quanh người giảm xuống rõ rệt.

Anh liếc nhìn bụng của Tô Đồng, không hề tin tưởng cô, nhếch môi cười nhạt:

“Đứa con tôi đích thân ra lệnh phá thai lại hồi sinh rồi sao?”

“...”

Tô Đồng sững người.

“Mất tích ba tháng, vừa xuất hiện đã giờ khổ nhục kếp? Tô Đồng, cô tưởng rằng tôi sẽ tin những lời nói nhăng nói cuội của cô sao?” Anh thực sự tưởng rằng đứa trẻ đó bị cô phá bỏ!

Tô Đồng lơ mờ nhìn thấy nụ cười nhạt trên môi An Hân Du. Tư thế của kẻ chiến thắng.

“Hôm đó rời khỏi phòng phẫu thuật, em chưa từng thừa nhận đã phá thai, là anh tự nghĩ như vậy, hơn nữa em thực sự đã bị cô ta bắt cóc ba tháng, em có thể dẫn anh tới nơi em bị giam cầm, anh cũng có thể đi tìm hai tên bắt cóc đó để đối chất, anh hãy tin em một lần có được không?”

Chu Cận Viễn không hề động lòng, hỏi ngược lại:

“Ha ha, cô nói Hân Du bắt cóc cô, tôi và cô ấy quen nhau mười mấy năm, cô ấy có lý do gì để bắt cóc cô? Còn nữa, nếu có hai kẻ bắt cóc, giờ cô lại đang mang bầu, làm thế nào cô thoát được? Vớ kịch tự biên tự diễn của cô, nếu đã diễn xong rồi thì rút đi! Đừng buộc tôi phải kéo cô đi phá thai!”

Lời nói của anh giống như hàng loạt lưỡi dao sắc lẹm đâm thẳng vào tim cô. Lưỡi dao có móc câu, xoắn qua xoắn lại liên hồi. Đau đớn tột cùng.

“Chu Cận Viễn!” Hi vọng mong manh cuối cùng của Tô Đồng bị anh đập nát, cô gào lên: “Tại sao anh không chịu tin em? Anh và cô ta quen biết mười mấy năm, em thì không sao? Em không yêu cầu nhiều, chỉ một lần mà thôi! Lẽ nào nhất định bắt em phải chết anh mới chịu bỏ thí cho em một chút lòng tin sao?”

Đôi mắt lạnh lùng của Chu Cận Viễn càng thêm thâm trầm.

Nơi nào đó trong trái tim giống như bị chạm khê.

Ánh mắt mỗi lúc một phức tạp.

Bên tai Chu Cận Viễn như có ai đó đang nói, hãy tin cô ấy!

An Hân Du đứng bên cạnh Chu Cận Viễn, cô cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của Chu Cận Viễn, cô ta âm thầm siết chặt nắm tay sau đó lại buông lỏng, đôi mắt long lanh tỏ vẻ áy náy, sau đó chạy thẳng tới quỳ trước Tô Đồng.

Rầm một tiếng. Quỳ mạnh xuống đất.

Cô ta kéo vạt áo Tô Đồng, cầu xin thăm thiết:

“Đồng Đồng, cậu hận mình, giận mình, sẵn sàng tự làm bị thương bản thân để đổ tội cho mình, mình biết cậu nhất định vẫn rất yêu Cận Viễn, hiểu làm mình phản bội anh ấy mang thai đứa con của người khác nên mới làm vậy, nhưng mình có thể thề với trời rằng, mình chỉ có một mình Cận Viễn...”

Cô ta tỏ ra là một người bị hại.

“Có phải hiểu lầm hay không trong lòng cô rõ nhất!” Tô Đồng nhìn chăm chú An Hân Du, giận dữ muốn giật vạt áo ra khỏi tay cô ta, có điều cô ta giữ quá chặt.

Cô đành phải lấy sức đẩy cô ta ra...

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

An Hân Du sợ hãi khiếp đảm tròn tròn mắt, toàn thân run rẩy, lao đảo ngã ra sau, sắp sửa va vào bức tường sau lưng...

“Hân Du!”

Chu Cận Viễn hoảng hốt, hai chân bước vội lên trước, kịp thời ôm cô ta vào lòng:

“Em sao rồi?”

“Em...” Trán An Hân Du lấm tấm mồ hôi, hai tay ôm lấy bụng: “Đau... Em đau bụng quá, Cận Viễn, con của chúng mình, nhất định phải cứu lấy con của chúng mình...”

Nếu như nói anh mới nảy sinh một chút lòng tin với Tô Đồng, vậy thì lúc này đây tất cả đã tan biến.

Anh lập tức bế bổng An Hân Du lên, an ủi:

“Không sao đâu, hãy tin anh, con của chúng ta nhất định sẽ bình an.”

Chu Cận Viễn ôm lấy cô ta, trước khi rời đi chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tô Đồng:

“Nếu như Hân Du và đứa bé có vấn đề gì, tôi đảm bảo cô, gian phu của cô, bao gồm cả đứa bé trong bụng cô sẽ không có một kết cục tốt đẹp đâu!”

Dứt lời, anh giận dữ bỏ đi.

Một loạt những hành động và lời nói này của anh diễn ra dứt khoát, không chút do dự, Tô Đồng đứng đó, đờ đẫn một hồi, sau đó cô bắt ngờ bắt cười, cười điên dại cười tự chế giễu cười tuyệt vọng.

Quả là... phong cách của Chu Cận Viễn!

Hành động dứt khoát, đối xử với cô như một kẻ xa lạ.

Cô cũng không hề do dự, bắt một chiếc xe đi theo Chu Cận Viễn tới bệnh viện.

- - -

Tại bệnh viện.

An Hân Du được đưa vào phòng khám

Tô Đồng bình tĩnh nhìn về phía phòng khám, nói với Chu Cận Viễn ở bên cạnh:

“Em sẽ chứng minh cho anh thấy, em chưa từng ngoại tình.”

Nói xong cô liền đi bốc số khoa sản, lựa chọn chọc ối.

Cô chỉ nói thân phận của Chu Cận Viễn, bệnh viện lập tức nhanh chóng xử lý yêu cầu của cô.

Chọc ối xong, Tô Đồng nằm trên giường, mở tròn mắt thất thần nhìn lên trần nhà trên đầu, quá trắng quá sạch sẽ, cô khẽ nhắm mắt lại, đếm thời gian đợi kết quả.

Chờ đợi là một việc rất khổ sở.

Tỉ tách, tí tách...

Từng giây từng phút giống như lắng trì.

Căn phòng tĩnh lặng giống như một nắm mồ lạnh lẽo, không chút hơi người, không chút sự sống. Cô chính là một người chưa trên bị chôn vùi trong nắm mồ đó.

Mấy giờ đồng hồ trôi qua.

Rầm...

Cửa phòng đột ngột bị người bên ngoài đập tung.

Tô Đồng giật nảy mình, ngồi bật dậy ở trên giường, cô nhìn thấy Chu Cận Viễn nổi giận đùng đùng xông vào, ánh mắt dữ tợn, ném một tập kết quả xét nghiệm lên đầu cô:

“Tô Đồng, mẹ kiếp, suýt nữa tôi đã tin cô!”

Giấy tờ rào rào rơi xuống từ trên đầu cô.

Tô Đồng không hiểu chuyện gì xảy ra, cô vội vàng nhặt tờ giấy kết quả bên cạnh giường lên xem, chỉ mới liếc qua, máu toàn thân lập tức xộc thẳng lên não bộ.

Cột kết quả cuối cùng hiển thị, con của cô không hề có quan hệ ruột thịt với Chu Cận Viễn!

Cô run rẩy cầm lấy tờ kết quả xét nghiệm, tới tiếng nói cũng lạc giọng, cô giận dữ vứt kết quả đi:

“Không thể nào, không thể nào! Con là của anh, em chỉ có một mình anh, chính là cái đêm ở KTV...”

Nói rồi cô như sợ ra điều gì, chỉ Chu Cận Viễn nói đại:

“Có phải anh cố tình đổi kết quả xét nghiệm không? Tờ kết quả này rõ ràng không phải của em, anh cảm nhầm kết quả có phải không?”

Rõ ràng cô không hề có người đàn ông nào khác.

Đối diện với sự chỉ trích vô cơ của cô, Chu Cận Viễn lạnh lùng nheo mắt, không thể nhẫn nại thêm, hai tay nắm chặt, nóng giận hơn cả lần phát hiện cô ngoại tình, thậm chí chỉ muốn lập tức giết chết cô!

“Đã tới nước này rồi, sự thật mạnh hơn lời nói, không ngờ cô vẫn còn ăn nói gian dối!”

“Em không nói dối, nếu không phải anh thì chính là An Hân Du!”

Ả đàn bà lòng dạ rắn độc!

Tô Đồng hét tung chân bước xuống giường:

“Em không tin tờ kết quả này, em muốn xét nghiệm lại một lần nữa! Em phải tận mắt nhìn bác sỹ thực hiện, anh có dám đánh cược cùng em lần này không, em...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Cộc, cộc, cộc.

Lúc này, có người gõ cửa phòng, là một bác sỹ nam mặc áo blouse trắng.

Anh ta cầm một bản kết quả xét nghiệm khác, cung kính nói:

“Chu tiên sinh, Chu phu nhân trước khi hôn mê đã yêu cầu chúng tôi giúp cô ấy chọc ối so sánh với DNA của anh, kết quả đã có, anh có muốn xem không?”

Kết quả xét nghiệm của An Hân Du?

Tô Đồng không hề nghĩ ngợi, mặc kệ cơ thể đang vô cùng suy nhược của mình, giành trước Chu Cận Viễn, giật lấy bản kết quả xét nghiệm trong tay anh.

Cô lật vội ra trang cuối cùng nhìn thật kĩ...

Chu Cận Viễn cau mày...

Con của Tô Đồng không phải của anh, vậy con của An Hân Du thì sao? Con của An Hân Du là của ai? Anh nóng giận và phẫn nộ nhưng anh nhanh chóng dập tan suy nghĩ hoang đường đó, An Hân Du không phải Tô Đồng!

Cô ấy không thể nào phản bội mình!

Sao anh có thể vì một Tô Đồng bi ối mà phủ nhận An Hân Du lương thiện?

Tô Đồng gần như vò nát bản kết quả, kết quả hiển thị con của cô ta là con ruột của Chu Cận Viễn!

Sao có thể như vậy được?

Con của An Hân Du là con của người khác!

Cô đột nhiên điên cuồng khua tờ kết quả trong tay trước mặt Chu Cận Viễn, tinh thần mỗi lúc một kích động:

“Là giả, những thứ này là giả hết! Chu Cận Viễn, bệnh viện của anh có nội gián, nhất định An Hân Du đã mua chuộc bác sỹ hoán đổi kết quả! Bản kết quả xét nghiệm này là của em mới đúng, cô ta bắt cóc em chính là vì...”

Bốp!

Mọi suy đoán và lời nói của Tô Đồng dừng lại tại đây.

Mắt cô đau rát, xuất hiện vết tát hình năm ngón tay.

Gân xanh trên tay Chu Cận Viễn nổi lên, lòng bàn tay hơi rất, anh phẫn nộ và giận dữ hơn cả cô:

“Cô còn điên khùng tới khi nào nữa? Tôi chưa bao giờ đánh đàn bà, nhưng Tô Đồng cô làm tôi kinh tởm! Hãy mang theo đứa con hoang của cô cút đi!”

Cú tát đó rất mạnh.

Mặt Tô Đồng bị đánh nghiêng sang một bên.

Ánh mắt cô nhìn thấy gạch lát nền màu trắng.

Khoảnh khắc đó, trong đầu cô xuất hiện một suy nghĩ điên cuồng, thậm chí muốn kéo An Hân Du chết chung, nhưng tới phút cuối, cô lại vừa cười vừa khóc.

“Được, Chu Cận Viễn, tôi cút, tôi sẽ cút đi thật xa, không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa! Tôi xin chúc mừng anh bị cấm sùng, chúc mừng đám

cười của anh và An Hân Du, hạnh phúc mỹ mãn, bình an trọn đời!”

Mỗi chữ đều như được cô rút ra từ kẽ răng.

Cô giống như bị vắt kiệt sức lực toàn thân.

Những năm tháng theo dõi, những năm tháng yêu thương tan dần theo thời gian, thế giới của cô tràn ngập bi thương.

Tô Đồng tập tễnh bước ra ngoài.

Ở một phòng bệnh khác, An Hân Du đặc ý nhìn bóng cô khuất dần thông qua cửa kính trong suốt.

Đôi môi mím cười, ánh mắt ngập tràn toan tính.

Cũng may cô biết tương kế tựu kế, dập tan mối nghi ngờ của Chu Cận Viễn, có điều đáng tiếc là Tô Đồng đã phát hiện ra điều gì đó, thời gian này cô không thể đi gặp cô ta và đứa bé...

- - -

Tô Đồng rời khỏi bệnh viện.

Trên đường người qua kẻ lại, sắc mặt đỏ đẫm, không dừng lại vì bất cứ ai bất cứ việc gì, bất giác nước mắt cô tuôn rơi, lăn dài theo gò má.

Cô bắt xe về nhà họ Tô.

Trong kí ức, trước cổng nhà họ Tô luôn có bảo vệ đứng gác, canh gác nghiêm ngặt, lúc này cảnh tượng xung quanh nhà họ Tô lộn bại, hoa tàn lá rụng, trên cửa có dán mấy tờ giấy niêm phong cỡ lớn, sắp sửa bị tòa án bán đấu giá.

Nước sơn đỏ trên cổng chạm hoa bị mưa gió hủy hoại, bong tróc từng mảng.

Có chuyện gì thế này?

Nhà cô... tại sao lại thành ra thế này?

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Tô Đồng đứng trước cổng nhà, tay bịt miệng, không thể chấp nhận việc này.

Xung quanh có người đi qua đi lại.

Cô chặn người đi đường hỏi xem có chuyện gì xảy ra, người đi đường lập tức nổi giận nói:

“Cô nói nhà họ Tô sống ở đây à? Tên gian thương không có lương tâm hối lộ quan chức đã bị vạch trần tống vào tù, công ty hình như phá sản rồi, nói chung đã không còn là nhà họ Tô trước đây nữa, đúng rồi, cô là ai? Hỏi loại người này làm gì? Cô gái à, tôi thấy cô bụng mang dạ chửa, cô tránh xa nơi này ra, đừng để bị nhiễm xui xẻo!”

“...”

Tô Đồng cảm thấy tức ngực vô cùng khó chịu, buồn nôn:

“Đây là nhà tôi, tôi cũng họ Tô.”

Người đi đường lập tức bối rối.

Cô không còn tâm trạng nhìn sắc mặt người đi đường nữa, lặng lẽ đứng trước cổng rất lâu, sau đó quay người bỏ đi, trời đất bao la, trong thời gian ba tháng bị bắt cóc, cô đã... không còn nhà.

Chả phải nói rằng cô ký đơn anh ta sẽ tha cho người nhà cô sao?

Tại sao Chu Cận Viễn lại tàn nhẫn với cô tới vậy?

- - -

Khi Tô Đồng mang thai tháng thứ sáu thì tìm được mẹ mình.

Trước kia, mẹ cô vốn rất biết chăm sóc sắc đẹp giờ đây đã hoàn toàn biến thành một người phụ nữ bình thường, đôi bàn tay mịn màng đã không còn mềm mại, rải rác chai tay.

Tô Đồng nhào tới trước mặt mẹ: “Mẹ...”

Mẹ cô không dám tin vào mắt mình, Tô Đồng biến mất suốt năm tháng nay đã trở về, nhưng sau một giây sửng sò, bà bất ngờ vung tay tát Tô Đồng một cái thật mạnh.

“Cút!”

“Mẹ...”

Tô Đồng bật chặt bên má bị tát, nước mắt giàn giụa:

“Con là Tô Đồng, là con gái của mẹ đây? Mẹ...”

“Tôi không có đứa con như cô!”

Mẹ cô nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt:

“Bạn ba cô nói rằng Chu Cận Viễn đích thân tố cáo ông ấy, là anh ta đích thân hủy hoại nửa đời còn lại của ba cô! Đây chính là người đàn ông mà cô bắt chấp tất cả để lấy đó sao?”

Tô Đồng khóc nghẹn ngào, bất lực, liên tục xin lỗi:

“Con xin lỗi, con thật sự xin lỗi...”

“Xin lỗi có ích gì chứ? Khi nhà xảy ra chuyện cô đã ở đâu, khi ba cô tự sát trong tù cô ở đâu?”

Ánh mắt mẹ nhìn xuống bụng bầu hơi nhô lên của cô, giọng nói lập tức sắc lạnh:

“Đứa bé này cũng là của anh ta sao?”

Tô Đồng gật đầu một cách máy móc.

“Con mất tích năm tháng là có nỗi khổ bất đắc dĩ, mẹ ơi, bây giờ con đã ly hôn với Chu Cận Viễn rồi, đứa bé này không liên quan gì với anh ta nữa!”

“Phá thai!” Mẹ cô bất ngờ cấm hặn trừng mắt nhìn cô:

“Một Chu Cận Viễn đã đủ khiến nhà chúng ta tan tác rồi, lẽ nào cô còn muốn nuôi công không con của anh ta nữa? Phá thai ngay cho tôi!”

“Nhưng đứa bé là vô tội, mẹ, mẹ không biết đâu, con có thể cảm nhận được mỗi lần em bé đạp, đó là mối liên hệ máu mủ, đã sáu tháng rồi, con sao có thể phá bỏ được chứ?”

Mẹ cô thực sự không thể chịu đựng thêm.

Trong một đêm, chồng bị bắt vào tù. Bà từ một quý phụ cao quý biến thành bộ dạng người không ra người ngợm không ra ngợm như hiện nay...

Trong tù, liên tục đưa tin chồng bà tự sát.

Cho dù có kiên cường thế nào đi nữa bà cũng sắp bị áp lực nặng nề hạ gục, còn con gái một mực đòi sinh con cho kẻ thù!

“Nếu như cô muốn sinh đứa bé này vậy thì hãy cút đi cho tôi! Cút khỏi tầm mắt tôi!”

Tô Đồng lao đảo trong gió rét.

Cô lặng yên không nói gì.

Trái tim cô đã tan nát, sau này có lẽ sẽ không thể yêu ai khác, đứa con này giờ đây là thứ duy nhất mà cô muốn có được...

Cô quỳ gối, cúi lạy mẹ mình.

“Mẹ, con biết mẹ hận cha của đứa bé này, con cũng hận anh ta, nhưng nó là một sinh mạng vô tội, là cháu ngoại của mẹ! Con đi đây, đợi sau khi con sinh xong sẽ quay về, khi đó con sẽ lại cầu xin mẹ tha thứ...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Thời gian trôi qua thường sẽ vô tình vùi lấp đi mọi bí mật.

Bốn tháng chả mấy chốc đã qua đi.

Tô Đồng thuê một căn hộ nhỏ cách chỗ mẹ cô ở không xa, cũng may là lúc trước cô có tích cóp được một ít, cho dù không đi làm cũng tạm thời nuôi sống được cô và con...

Trên báo đài, khắp nơi đều đưa tin bản đồ sự nghiệp của Chu Cận Viễn lại mở rộng gấp đôi, công trình tiêu biểu mới của thành phố thuộc về nhà anh, anh và bạn gái ân ái mặn nồng ra sao.

Cô xoa nhẹ lên bụng bầu đã rất lớn, bỏ mặc mọi chuyện chỉ an tâm đợi tới ngày sinh nở.

Cô mời bảo mẫu cô Đồng tới chăm sóc mình.

Buổi tối, cô Đồng rót cho cô một cốc sữa, dặn dò cô đi ngủ sớm.

Cô nằm trên giường, chả bao lâu bụng bắt đầu đau nhói, giống như có thứ gì đó không ngừng kéo cô xuống, cô giữ chặt tay cô Đồng:

“Giúp tôi gọi... gọi xe cứu thương...”

Cô Đồng thấy cô đau vã mồ hôi hột.

“Tô tiểu thư, cô cố chịu đau một chút, tôi lập tức gọi xe cứu thương!”

Tô Đồng vừa định nói gì nhưng bụng càng thêm đau đớn cực độ.

“Không... không xong rồi, tôi sắp sinh rồi...”

Trên trán mồ hôi vã ra như tắm, tí tách rơi xuống đất, Tô Đồng muốn gắng gượng nhưng không thể. Cô Đồng nói rất đúng lúc:

“Sắp sinh sao? Vậy tiểu thư mau nằm xuống, tôi giúp cô xem thế nào.”

Bóng đèn chân không đảo qua đảo lại trước mắt cô.

Cô dặng hai chân ra, hai tay túm chặt ga giường, cửa mình như thể bị xé toang.

“Hãy thả lỏng, thở theo nhịp, hít vào, thở ra... Đúng vậy, cứ làm thế, tiếp tục đi...” Cô Đồng động viên bên cạnh, giúp cô sinh con.

Giương mắt xinh đẹp của Tô Đồng nhăn nhúm, cô thét lên đau đớn.

“Ráng thêm chút nữa! Đã nhìn thấy đầu đứa bé rồi...”

“A...”

Tô Đồng dùng hết sức lực, nghiêng chặt răng, điên cuồng ra sức rặn, cuối cùng trước mắt cô là một vùng hư không mờ ảo, mồ hôi thấm ướt hết mái tóc đen, mí mắt trĩu nặng chỉ trực nhắm lại.

“Oa oa...”

Em bé khóc lên một tiếng vang vọng khắp phòng.

Tô Đồng không còn sức giơ tay lên, cô chỉ về phía đứa bé sau đó kiệt sức nhắm mắt lại. Trong lúc mơ màng, hình như cô nghe thấy có tiếng ai đó đang

trò chuyện không ngớt bên tai mình.

[Mau giao đứa bé cho tôi, An tiểu thư đợi lâu lắm rồi...]

[Nhẹ thôi, em bé vừa mới ra đời...]

[Nhớ kỹ lát phải nói gì chưa?]

[Yên tâm đi!]

- - -

Tô Đồng từ từ mở mắt, cô thấy mình đã được thay một bộ đồ khác, nằm yên trên giường trong phòng ngủ.

Cô đưa tay xoa bụng.

Nơi nhô lên giờ đã phẳng như thuở trước, cô lập tức giật mình, ngồi bật dậy theo phản xạ, ảnh hưởng tới vết thương khiến cô đau điếng.

“Cô Đồng, cô Đồng! Con tôi đâu? Cô bế bé lại đây tôi xem nào...”

Cô Đồng đứng bên mép giường, sắc mặt rất khó coi:

“Tô, Tô tiểu thư, cô hãy coi như chưa từng sinh đứa bé này, bây giờ việc quan trọng nhất là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng...”

“Cô đang nói linh tinh gì vậy?” Tô Đồng không hiểu, giận dữ nói: “Mau bế con cháu qua đây!”

Cô Đồng không nhẫn tâm chỉ biết thờ dài, bước tới chiếc nôi em bé nhỏ nhắn ở bên cạnh, chiếc nôi này Tô Đồng tự tay đặt mua cách đây mấy tháng.

Cô ta bế đứa bé trong tã lót tới trước mặt Tô Đồng.

Ánh mắt Tô Đồng vụt sáng, đây chính là đứa con mà cô mang nặng đẻ đau suốt chín tháng mười ngày đó sao?

“Cám ơn...” Tô Đồng đón lấy em bé, chưa kịp dứt lời liền lập tức muốn nghẹt thở!

Cô nhìn chăm chú đứa bé trong lòng, gương mặt tím tái, đôi môi tím đen, quan trọng hơn cả là cô không còn thấy hơi thở của bé.

Đây là... một đứa bé đã chết!

Tô Đồng lập tức sững người giống như một cái xác không hồn.

“Em bé bị tràng hoa quấn cổ, lúc cô sinh được một nửa thì lại kiệt sức vì thế bé... Aizz, suy cho cùng là bé không có phúc phận.” Cô Đồng ngậm ngùi nói.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Hai mắt Tô Đồng vô hồn.

Trong đầu cô bỗng xuất hiện một vài kí ức mờ mờ, hình như khi cô hôn mê có người nói gì đó, nửa thực nửa mơ.

Không!

Đó không phải là mơ!

Cô lập tức lạnh lùng trừng mắt nhìn cô Đồng: “Là An Hân Du phải cô tới?”

Cô Đồng thót tim, hỏi ngược lại: “An... An Hân Du là ai? Tô tiểu thư, có phải cô quá kiệt sức, đầu óc không được tỉnh táo?”

“Cô đưa con tôi đi đâu rồi?” Tô Đồng hỏi dồn.

“Cô... cô điên rồi sao?” Cô Đồng nhìn thấy sự phẫn nộ và điên cuồng trong mắt Tô Đồng, sợ hãi tột độ, vội vàng nói qua quýt vài câu sau đó ôm đầu bỏ chạy.

“Đứng lại! Trả con lại cho tôi...”

Tô Đồng muốn đuổi theo nhưng cơ thể suy nhược khiến cô ngã nhào xuống đất, lục phủ ngũ tạng như muốn xáo trộn, vô cùng đau đớn!

Căn phòng yên tĩnh trở lại giống như một thành phố chết tĩnh mịch, cô dờ dẫm nhìn đứa bé đã chết sau đó móc điện thoại gọi cho An Hân Du.

Hết lần này tới lần khác!

Cho tới khi đôi phương bắt máy mới thôi!

Cô không biết đã gọi bao nhiêu lần, chỉ biết cuối cùng đầu kia không còn là giọng nữ giới máy móc nữa mà là giọng Chu Cận Viễn quen thuộc và xa vời:

“Ai cho phép cô quấy rầy Hân Du? Cô có biết hôm nay cô ấy mới sinh không?”

Sinh?

Cũng sinh?

Tô Đồng hoàn toàn không tin đứa con mình liều mạng sinh ra là một đứa bé đã chết!

Con của cô chắc chắn đã bị An Hân Du cướp đi!

Cô ta muốn trộm long tráo phượng!

“An Hân Du cướp con của tôi, vứt lại cho tôi một đứa bé đã chết, Chu Cận Viễn, anh hãy bảo cô ta trả lại con cho tôi!” Cô nói từng chữ từng chữ một, giọng nói rít qua kẽ răng như thể muốn ăn tươi nuốt sống đôi câu nam nữ là anh và An Hân Du!

Chu Cận Viễn không hề do dự, bật cười nói:

“Tô Đồng, đầu óc có vấn đề thì hãy đi chữa đi, đừng giống chó dại gặp ai cũng cắn! Đứa con hoang của cô chết rồi sao? Lẽ nào không phải báo ứng?”

“...”

Tô Đồng mấp máy môi, một hồi không nói lên lời:

“Chu Cận Viễn, đó là cốt nhục của anh! Anh có còn là người nữa hay không?”

Tạch!

Trả lời cô là tiếng Chu Cận Viễn ngắt điện thoại.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, ánh mắt Tô Đồng co rút lại, cả người cô như thể rơi xuống địa ngục băng giá, đau tới mức chết đi sống lại! Cô loạng choạng ngồi dậy trên giường, quàng quật mọi thứ mà cô có thể với tới.

Gối, đèn bàn, bàn trà...

Rầm rầm, đỉnh tai như óc.

An Hân Du!

Đột nhiên, ánh mắt cô chững lại, vội vàng bế đứa bé trên giường lên, kiên định đi ra ngoài...

Phía dưới người rách toạc đau đớn, mỗi bước đi giống như có gì đó rớt xuống nhưng cô coi như không có gì, vẫn tiếp tục bước ra ngoài, cô cần phải đi tìm con của mình!

--

Bệnh viện Ngân Càng,

Ánh đèn phòng phẫu thuật tắt đi, bác sĩ đeo khẩu trang bước ra ngoài, trong tay ôm một đứa bé sơ sinh.

“Chúc mừng Chu tiên sinh, Chu phu nhân bình an sinh hạ một bé trai!”

Bác sĩ lên tiếng chúc mừng, ánh mắt hồ hởi, Chu Cận Viễn lần đầu làm cha, nhìn bé trai nhảnh nhúm, bên tai thoáng vụt qua lời chỉ trích của Tô Đồng...

[Chu Cận Viễn,, đó là cốt nhục của anh! Anh có còn là người nữa hay không?]

Cốt nhục của anh sao?

Anh trấn tĩnh tinh thần, không phải đã xác thực rồi sao? Chỉ có đứa con này của Hân Du mới là cốt nhục của anh! Rốt cuộc anh đang nghĩ gì thế này?

Trong lòng không khỏi bức bối, anh hỏi: “Hân Du sao rồi?”

“Đội thuốc gây mê hết tác dụng, Chu phu nhân sẽ tỉnh lại.”

Chu Cận Viễn gật đầu, để bác sỹ bé bé đi còn mình thì muốn vào thăm An Hân Du, vừa bước tới cửa phòng bệnh, cửa phòng không khép chặt.

Thông qua kẽ hở, anh nghe thấy giọng phụ nữ ở bên trong...

“Một trăm lăm mươi triệu sẽ được chuyển vào tài khoản của cô đúng hẹn, cô hãy lập tức cầm tiền và biến mất, đừng để tôi nhìn thấy cô! Cũng đừng để Cận Viễn bắt gặp cô...”

“Nếu như bị tôi phát hiện ra, cô biết hậu quả sẽ như thế nào rồi chứ?”

“Ừ, đúng vậy, tôi ngắt máy đây!”

Bàn tay đặt trên chốt cửa của anh siết lại, một trăm lăm mươi triệu? An Hân Du đưa một trăm lăm mươi triệu cho ai? Lại còn dùng giọng nói lạnh lùng anh chưa từng nghe qua bao giờ để nói chuyện với đối phương?

Thậm chí không cho phép bị anh bắt gặp?

Tít tít tít.

Đúng lúc này chuông điện thoại trong túi đột ngột vang lên.

“Ai vậy?”

An Hân Du hốt hoảng lên tiếng.

“Anh đây.”

Chu Cận Viễn sắc mặt không đổi, đẩy cửa phòng bệnh bước vào, đôi môi mỏng mím chặt, đưa mắt nhìn cô, tay lấy điện thoại đọc tin nhắn.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi nhưng máu huyết toàn thân anh đã hoàn toàn đóng băng...

[Cho hỏi, anh có phải là chồng cũ của Tô Đồng không? Trên đường cô ấy ôm con tới bệnh viện đã gặp tai nạn nghiêm trọng, cấp cứu không thành công và đã qua đời, cho hỏi anh có thời gian tới đồn cảnh sát nhận xác không?]

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Bùm một tiếng, giống như vô số bom mìn nổ bên tai Chu Cận Viễn.

Mảnh vụn bay tứ tung, làm mất anh mờ đi.

Anh nhìn chăm chú dòng tin nhắn không đảo mắt, cho tới khi không còn nhìn rõ những chữ kia nữa.

Tô Đồng.

Cô ta chết rồi sao?

“Sao vậy anh?”

An Hân Du còn đang ngẫm nghĩ xem lát nữa phải giải thích thế nào với anh về số tiền một trăm lăm mươi triệu, không ngờ sắc mặt Chu Cận Viễn lại trở lên kì lạ tới vậy, trong lòng cô ta không khỏi hồ nghi.

Nhiệt độ trong mắt Chu Cận Viễn giảm xuống.

“Anh ra ngoài một lát!”

Anh chỉ nói một câu sau đó bước vội ra ngoài, vừa đi vừa dặn trợ lý lập tức chuẩn bị xe, anh cần tới đồn cảnh sát nhận xác!

Khi trợ lý nghe nói đi nhận xác, miệng há hốc:

“Chu, Chu tiên sinh, ai chết vậy?”

Đôi mắt đen lánh của Chu Cận Viễn sắc lạnh, vẻ mặt cau có, không trả lời trợ lý.

Đồn cảnh sát.

Sĩ quan cảnh sát Vương phụ trách vụ án của Tô Đồng.

Anh ta dẫn Chu Cận Viễn đi nhận xác, vẻ mặt bồn chồn: “Chu tiên sinh, anh hãy chuẩn bị tâm lý trước, khi xảy ra tai nạn, Tô tiểu thư vì muốn bảo vệ đứa bé nên đã cúi gập người, điều này khiến cơ thể cô bị chèn biến dạng, hơn nữa... diện mạo bị hủy hoại.”

Sắc mặt Chu Cận Viễn không hề thay đổi.

Trong lòng anh chất chứa vô vàn tâm trạng... lo lắng, bất an, bức tức, ngò vức, giống như vức sâu sắp sửa nuốt chửng lấy anh, anh không biết những tâm trạng tiêu cực này từ đâu mà có, rõ ràng đó là một người đàn bà đã phản bội anh!

Người đàn bà đẻ ra đứa con hoang!

Trong phòng giữ xác, một xác chết phụ nữ lạnh lẽo nằm yên trên giường xác, cơ thể đã được làm sạch nhưng gương mặt vẫn loang lổ vết máu, ngũ quan biến dạng, cả gương mặt trở lên méo mó, không thể nhận ra diện mạo trước đây.

Chu Cận Viễn dừng chân cách cô nửa mét, anh không thể bước tiếp về phía trước được nữa.

Anh không muốn tin...

Người đàn bà đã bị hủy hoại dung mạo, không còn hơi thở này chính là Tô Đồng!

Một Tô Đồng từng tranh cãi với anh, chứng minh với anh, to tiếng với anh, thậm chí hãm hại nhà họ Chu để ép anh phải cưới cô!

“Chu tiên sinh, đây là di vật của Tô tiểu thư.”

Sĩ quan Vương giao túi di vật cho Chu Cận Viễn.

Chu Cận Viễn nhận lấy, nhìn thoáng qua thì thấy một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, đó là chiếc nhẫn anh sai trợ lý đi mua một ngày trước khi kết hôn, cho dù là vậy Tô Đồng vẫn vui vẻ, ngày thơ ấu đeo nó, khi đi tắm cũng không gỡ tháo ra...

[Cận Viễn, cảm ơn anh đã tặng em nhẫn cưới!]

[Sau này chúng ta là vợ chồng, em sẽ đối xử thật tốt với anh, anh có thể thường xuyên cười với em không? Không cần quá nhiều, chỉ một chút thôi...]

[Cận Viễn, khi nào anh về nhà?]

[Cận Viễn, có sấm, em sợ sấm, tối anh về nhà với em được không?]

[Cận Viễn, Cận Viễn... Tên của anh thật hay.]

[Anh còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?]

[Ai cũng nói yêu từ cái nhìn đầu tiên là giả nhưng em cho rằng là thật, bởi vì ông trời đã cho anh xuất hiện trước mặt em, đời này chỉ cần nhìn anh thấy anh là em không thể rung động trước người đàn ông khác...]

Vô số cảnh tượng đan xen trước mắt, vô số kí ức xuất hiện trong đầu, cuối cùng dừng lại ở một câu...

[Chu Cận Viễn, lẽ nào nhất định bắt em phải chết anh mới chịu bỏ thí cho em một chút lòng tin sao?]

Từng câu từng chữ đánh thép, gay gắt.

Trái tim anh đột nhiên như bị thứ gì đó bóp chặt.

Trong túi di vật còn có điện thoại của cô, quần áo rách, là đồ bầu, vóc dáng của cô khác xa so với kí ức của anh, ngón tay thon dài khẽ vuốt nhẹ lên vạt áo lạnh tanh, mắt anh hơi đỏ.

Khi anh tận mắt nhìn thấy cô cùng người đàn ông khác nằm chung trên giường, gian phu thậm chí còn nói chính xác những đặc điểm riêng tư của cô, thời điểm đó anh nổi giận đùng đùng, chỉ muốn xé xác cô.

Có lẽ...

Không phải vì căm hận, là... đồ ky.

Kết hôn ba năm anh chưa một lần chạm vào cô, vì anh không thể vượt qua rào cản tâm lý, bị một cô gái ép cưới, nhưng cô lại không thể chịu đựng cô đơn trôi nổi giường người đàn ông khác, lại hết lần này tới lần khác lừa dối anh!

Cuối cùng anh cũng thừa nhận, trong lòng anh ngập tràn đồ ky!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

“Đã xét nghiệm DNA chưa?”

Khẽ bóp trán, Chu Cận Viễn trong lòng rầu rĩ.

“Đã xét nghiệm cùng xác đứa bé rồi, xác nhận là quan hệ mẹ con.”

Sỹ quan Vương nhìn ra sự đau buồn của Chu Cận Viễn, nói:

“Phía cảnh sát chúng tôi đã xác nhận vụ tai nạn là ngoài ý muốn, anh xem có cần bổ sung thêm gì không?”

Người chết như ngọn đèn đã tắt.

Anh lắc đầu: “Không cần, khi nào tôi có thể đi nhận xác của cô ấy?”

“Lát nữa làm xong thủ tục là có thể đi.”

“Được.”

Chu Cận Viễn sai trợ lý đi làm thủ tục, sau đó bước ra khỏi đồn cảnh sát sắc mặt không đổi.

Khuyu một cái, chân anh lao đảo, suýt nữa ngã xuống đất.

Trợ lý vội vã bước tới đỡ anh: “Chu tiên sinh, anh không sao chứ?”

“Không sao.” Chu Cận Viễn cố gắng đứng thẳng lưng, bước từng bước về phía trước.

Anh bỗng nhớ lại đêm tân hôn năm đó.

Cô ngượng ngập mặc một bộ đồ ngủ gợi cảm cố tình đi tới đi lui trước mặt anh, kêu gọi ham muốn trong anh, anh đẩy cô xuống giường mắng cô không biết xấu hổ, cô rất thất vọng, rất vô tội.

Cô giải thích với anh rằng cô muốn sinh cho anh một đứa con.

Anh đã trả lời cô thế nào?

Anh nói, anh tuyệt đối không muốn con mình có một người mẹ như vậy!

Từ đó, đêm anh không về nhà, cô sống như một người già cả giữa độ tuổi thanh xuân, hàng ngày mòn mỏi chờ đợi, tới cuối đời cũng vĩnh viễn không đợi được hạnh phúc, chỉ đợi được một tờ đơn ly hôn của anh.

Nếu như giữa họ không có một khởi đầu như thế kia, có khi nào cô sẽ không phải chết?

Anh bóp trán, bỗng cảm thấy thật mệt mỏi.

- - -

Trong bệnh viện.

An Hân Du nằm trên giường, mắt ngân ngấn lệ, toàn thân bao trùm cảm giác bi ai.

Cô cắn môi, đau buồn nói: “Cận Viễn, em biết cả rồi, Đồng Đồng cô ấy...”

“Chết rồi.”

Miệng Chu Cận Viễn thốt ra hai chữ, mọi cảm xúc đã được cất giấu, thái độ không mấy thay đổi.

Ánh mắt An Hân Du vô cùng buồn đau, giờ tay lau qua đôi mắt đỏ hoe:

“Đều là em không tốt, nếu em không đến với anh, nếu không phải vì em anh cũng không ly hôn với cô ấy, Đồng Đồng nhất định sẽ không chết... Đồng Đồng...”

Cô khóc nức nở.

Chu Cận Viễn không tiếp lời.

An Hân Du trong lòng giận dữ, cảm thấy Chu Cận Viễn có điều bất ổn, cô ta không tiếp tục ra về thăm thiết nữa, lời lẽ đột ngột thay đổi, thăm dò nói: “Cận Viễn, bây giờ Đồng Đồng không có người thân thích, tang lễ của cô ấy chúng ta nhất định phải lo toan chu tất, để cô ấy có thể ra đi đường hoàng một chút.”

“Không cần.”

Chu Cận Viễn nắm chặt tay: “Khi còn sống thanh danh đã không ra gì, lạng lẽ lo liệu hậu sự là được.”

“Được, vậy bây giờ em sẽ sai người liên hệ nhà tang lễ, Đồng Đồng là bạn thân nhất của em, em nhất định để cô ấy an tâm ra đi!” An Hân Du ôm ngực, khóc không thành tiếng.

“Em mới sinh xong, những việc này để anh giao cho người khác làm, yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Nghe thấy anh nói lời quan tâm tới mình, An Hân Du mới yên tâm gật đầu.

À tiện nhân Tô Đồng chết thật đúng lúc!

Sau này An Hân Du sẽ không phải lo lắng việc con cái bị bại lộ, cũng không cần lo lắng một ngày nào đó Chu Cận Viễn sẽ tái hợp với cô ta nữa! Vị trí Chu phu nhân xem ra cô đã ngồi vững...

Một tuần sau.

Tô Đồng được chôn cất cùng với con.

Ba của cô vẫn ở trong tù, mẹ không rõ tung tích, tang lễ được tổ chức lạng lẽ, không có mấy ai tham dự.

Ngày tổ chức tang lễ, trợ lý bất ngờ nói bên tai Chu Cận Viễn: “Chu tiên sinh, Tô tiên sinh ở trong nhà giam nghe tin con gái và cháu ngoại qua đời, nghe nói đã nghĩ quần tự sát...”

Chu Cận Viễn nhú mày.

Trợ lý nói tiếp: “Song cũng may cấp cứu kịp thời, bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tâm trạng của ông ta không được tốt.”

Đôi mắt Chu Cận Viễn trầm lắng: “Nói với bên đó để ông ta ngồi tù nốt tháng này, tháng sau hãy thả ra, suy cho cùng tôi cũng khiến ông ta mất đi con gái.”

“Vâng.”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Thời gian thấm thoát trôi đi.

Cuộc sống của Chu Cận Viễn lại quay trở về với quỹ đạo.

An Hân Du cùng con cũng ra viện, dọn tới căn biệt thự từng là tổ ấm hôn nhân của anh và Tô Đồng.

Nhưng ngày anh về nhà... càng ngày càng ít đi.

Không biết tại sao anh luôn cảm thấy có điều gì đó bất ổn.

Cảm giác này mỗi lúc một mãnh liệt từ sau khi Tô Đồng qua đời và An Hân Du dọn về nhà họ Chu.

Buổi tối, anh cùng mấy người bạn uống rượu ở club.

Khi về nhà, An Hân Du vội vàng tươi cười ra đón, đôi tay mềm mại ôm chặt cánh tay anh:

“Cận Viễn, anh về rồi đấy à?”

Hôm nay cô đặc biệt xịt nước hoa, mặc một chiếc đầm trễ cổ, mái tóc dài đen nhánh buông sau vai tôn làn da trắng ngần càng thêm mịn màng, men theo chiếc cằm thon gọn là đường nét xinh đẹp của cổ, kéo xuống bờ ngực đầy đặn mịn màng...

Cô cố ý dùng ngực cọ sát vào cánh tay anh.

Chu Cận Viễn uống quá chén nhưng tâm tư không hề xao động.

Anh gạt An Hân Du ra:

“Anh hơi mệt, đi tắm trước đây, em cũng nghỉ sớm đi.”

Móng tay An Hân Du gần như cắm vào lòng bàn tay.

Anh không đưa mắt nhìn cô!

“Em mặc chiếc đầm này có đẹp không?” Cô mặc kệ vẫn kè sát lưng anh, ôm chặt lấy anh, cầm kè lên hờn vai anh miết qua miết lại:

“Cận Viễn, cơ thể em đã hồi phục, hơn nữa em đã dọn về nhà một tháng rồi, tại sao anh vẫn không gần gũi em?”

Ý nghĩa ám thị trong lời nói rất rõ rệt.

Thực ra từ lần vô tình có quan hệ với An Hân Du ở KTV một năm về trước ra, Chu Cận Viễn không hề gần gũi với cô ta thêm một lần nào nữa, lý do trước đây là vì cô mang thai cơ thể không tiện, bây giờ...

Tô Đồng chết rồi, sau này anh cưới An Hân Du.

Cô sẽ chính thức trở thành Chu phu nhân.

Anh sẽ không có lý do gì để trì hoãn.

Anh quay người lại, đôi mắt thoáng qua một tia sáng khó đoán, bàn tay từ từ đặt xuống lưng cô, nhích lên từng chút một, dưới ánh đèn, trong khoảnh khắc đó, dưới tác dụng của men rượu, dường như anh nhìn thấy bóng dáng một người khác.

“Tô Đồng...” Anh bất giác gọi khẽ.

Khóe miệng chưa kịp mỉm cười của An Hân Du cứng lại.

Anh vừa gọi... Tô Đồng!

“Oa oa...”

Tiếng em bé khóc lạnh lạnh lập tức kéo tâm tư của hai người quay lại.

Chu Cận Viễn nhìn rõ người bên cạnh là An Hân Du, ánh mắt anh trùng xuống.

Anh làm sao thế này?

Rõ ràng đây mới là người tương lai sẽ cùng anh đi hết cuộc đời!

Đáy mắt lóe lên ánh sáng khác lạ, anh nói:

“Duệ Duệ khóc rồi, anh lên xem con thế nào.”

Chu Duệ là tên anh đặt cho con trai.

An Hân Du cố nén giận: “Vâng, em đi cùng anh.”

Tiện nhân, chết rồi cũng không để cô được yên!

Còn cả con trai của cô ta nữa...

- - -

Chu Cận Viễn là một người cuồng công việc.

Ngày hôm sau, trước khi đi làm anh đi qua phòng con nhỏ thì thấy Duệ Duệ cứ khóc miết, bảo mẫu dỗ thế nào cũng không nín, cuối cùng liền dọa nạt: “Cậu chủ, nếu cậu cứ khóc hoài, lát nữa mà đánh thức phu nhân dậy, hãy xem tôi xử lý cậu thế nào!”

“Ai cho phép cô dọa nạt như vậy?”

Giọng nói lạnh lùng của Chu Cận Viễn giống như lưỡi dao sắc bén vang lên, đôi mắt sắc lạnh đầy phẫn nộ.

Anh không ngờ khi anh không có ở nhà, bảo mẫu lại dám dọa dẫm Duệ Duệ như vậy!

“Chu... Chu tiên sinh!” Bảo mẫu quay đầu lại nhìn Chu Cận Viễn, sợ tới nỗi suýt chút nữa làm rơi Duệ Duệ trong tay, cô cúi đầu xin lỗi: “Tôi chỉ là vô ý, cậu chủ còn nhỏ, nghe không hiểu đâu...”

Chu Cận Viễn lạnh lùng liếc nhìn cô ta, đón lấy Duệ Duệ ôm vào lòng!

Duệ Duệ rõ ràng sinh đủ tháng nhưng lại rất yếu, thường xuyên bị bệnh.

Đột nhiên ánh mắt anh nhìn xuống cánh tay nhỏ bé của Duệ Duệ, trên tay có một vết cấu tím bầm, lò mờ có vết móng tay, mặc dù đã đóng vảy nhưng nhìn vẫn rất nổi bật.

Duệ Duệ bị ngược đãi!

“Tôi một đứa bé mới sinh cũng không chăm sóc được, tôi thấy cô cũng không cần tiếp tục làm nghề này nữa.”

Thế này là... muốn cấm cô làm nghề này?

Bảo mẫu run rẩy, quỳ sụp xuống đất:

“Vết thương trên tay cậu chủ không liên quan tới tôi, buổi sáng khi tôi tới, cậu chủ đã như vậy rồi, tôi vừa vén tay áo lên là muốn giúp cậu chủ xử lý vết thương... Chu tiên sinh, xin đừng cấm tôi làm nghề này, nhà tôi còn có...”

“Quản gia!” Chu Cận Viễn không muốn nghe những lời thừa thãi của bảo mẫu ngược đãi trẻ em, trầm giọng nói: “Sau này tôi không muốn nhìn thấy bảo mẫu này nữa!”

“Vâng, Chu tiên sinh.”

Quản gia lập tức dặn dò người giúp việc lôi bảo mẫu ra ngoài.

Bảo mẫu còn muốn nói thêm điều gì nữa nhưng lúc này An Hân Du về mặt ngủ đang đứng trước cửa phòng ngủ, nhúm mày nhìn quản gia:

“Có chuyện gì vậy? Mới sáng ra đã ồn ào gì thế?”

Quản gia đưa mắt ra hiệu cho người giúp việc, người giúp việc lập tức bịt miệng bảo mẫu kéo cô ta ra ngoài.

Chu Cận Viễn đặt Duệ Duệ vào trong nôi, Duệ Duệ vốn đang khóc thảm thiết lập tức nín dần, giờ một bàn chân trắng nõn lên cao, phun bong bóng phi phi, thế rồi không khóc nữa.

Chu Cận Viễn nhìn khuôn mặt đáng yêu của con. Càng lúc càng thấy diện mạo giống với người xưa.

Anh thất thần trong giây lát.

Lòng hận thù thoáng qua đáy mắt An Hân Du, cô giả bộ quan tâm hỏi:

“Sao vậy? Bảo mẫu làm gì khiến anh nổi giận vậy?”

“Em còn nói sao, anh làm mẹ kiểu gì vậy?”

Chu Cận Viễn nghe xong, lạnh lùng nói:

“Duệ Duệ bị cô bảo mẫu đó ngược đãi, trên tay toàn vết bầm tím, lẽ nào em ở nhà cả ngày trông con lại không phát hiện ra sao?”

“Em...” An Hân Du lập tức sững người.

Chu Cận Viễn chưa bao giờ nổi nóng với cô như vậy!

Cô sững sờ đứng đó, một lát lâu sau mới cố nặn ra mấy giọt nước mắt, cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi:

“Em xin lỗi, lần sau em sẽ không để xảy ra việc như thế này nữa...”

Giọng nói nhỏ nhẹ, ngập tràn thương cảm.

Tìm Chu Cận Viễn đập mạnh: “Xin lỗi, gần đây công ty khá nhiều việc, anh hơi nóng nảy, không phải anh cố ý hung dữ với em, sau này hãy thuê một bảo mẫu tốt hơn!”

Đôi lông mày xinh đẹp của An Hân Du khẽ mấp máy.

Lòng bàn tay nắm chặt lại.

Tò Đổng chết rồi, con trai cô ta thì âm hồn bất tán...

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Một năm sau.

Chu Cận Viễn đã trở thành một doanh nhân sáng giá rất được chào đón.

Vợ chưa cưới của anh An Hân Du cũng trở thành một người phụ nữ có tiếng trong giới thượng lưu.

Buổi tối, trợ lý báo với Chu Cận Viễn, gia tộc quyền quý họ Thi sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện quy mô lớn tại khách sạn A.I, người chủ trì là Thi Lâm người mới lặn lội về nước từ mấy tháng trước.

Thi Lâm trạc tuổi Chu Cận Viễn, Chu Cận Viễn rất có hào hứng đi gặp gỡ anh ta.

Tối đến, Chu Cận Viễn mặc một bộ vest màu đen chín chu, dưới ánh đèn sáng rực, gương mặt anh càng thêm góc cạnh sắc nét, thời gian dường như vô cùng ưu ái anh, không hề để lại dấu vết năm tháng trên gương mặt anh.

Vừa bước vào, xung quanh có không ít người lên tiếng chào hỏi và đưa danh thiếp cho Chu Cận Viễn.

Chu Cận Viễn lần lượt nhận danh thiếp, ung dung ứng phó.

“Chu tiên sinh, nghe nói anh và An tiểu thư sắp tổ chức hôn lễ, xin chúc mừng!” Trong đám đông có người lên tiếng nịnh nọt.

Chu Cận Viễn khẽ nhếch miệng cười nhạt: “Ai nói với anh hôn lễ sắp tổ chức?”

Giọng điệu rõ ràng rất bình thường nhưng lại khiến người khác giật thót tim

“Việc này...”

“Chỉ là nói đùa thôi, Trương tổng đừng để bụng, nếu như tôi thực sự kết hôn, tới lúc đó rất mong Trương tổng nể mặt tôi tham gia.” Chu Cận Viễn lập tức thu hết thái độ lạnh lùng lại, mỉm cười cho qua chuyện.

Trương tổng ưỡn bụng, cười trừ: “Chắc chắn rồi.”

Bên ngoài đồn đại Chu Cận Viễn rất cưng chiều vợ chưa cưới An Hân Du của mình, nhưng hôn lễ cứ lùi mãi... Phụt...

Đèn trong sảnh tiệc đột ngột tắt hết!

Tiếp theo đó, đèn chiếu trên sân khấu tập trung vào một chỗ.

Ánh đèn bật sáng, một bóng người cao lớn sải bước lên sân khấu, ngón tay thon dài từ từ cầm lấy micro, đôi mắt hẹp dài của Thi Lâm khẽ nheo lại liếc nhìn mọi nơi trong đại sảnh, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó.

Khóe miệng mỉm cười, anh nói:

“Tôi rất vui khi hôm nay mọi người tới tham gia bữa tiệc từ thiện do Thi gia tổ chức, tôi xin đại diện các em nhỏ vùng núi khó khăn cảm ơn mọi người đã đóng góp tấm lòng thiện nguyện...”

Những cô gái háo sắc xung quanh ghé tai thì thầm to nhỏ.

“A! Thi Lâm đẹp trai quá! Nghe nói anh ấy đã từng xúc tiến giao dịch giữa Thi gia với nước ngoài kiếm được lợi nhuận khổng lồ trên đất Mỹ, nhiều năm qua vẫn chưa có ai phá được kỉ lục, ngờ tưởng anh ấy là một ông già! Trời ơi, nếu có thể gả cho anh ấy thì tốt quá...”

“Phụt, cậu đừng mơ mộng viễn vông nữa, anh ấy đã có đối tượng rồi, kia kìa, hãy nhìn theo ánh mắt anh ấy về phía kia, nhìn thấy chưa? Chính là cô gái mặc đầm màu trắng đó! Không biết có phải Thi Lâm trúng tà hay không, nghe đâu cô gái đó đầu óc có vấn đề!”

“Anh ấy nặng tình tới vậy sao? Cô gái đó đầu óc có vấn đề mà anh ấy vẫn yêu, thật không ngờ, nhìn tình ý trong mắt anh ấy kìa... A, khiến mình ngưỡng mộ quá đi mất...”

“Trời, cậu ghê quá...”

Chu Cận Viễn dùng hai ngón tay kẹp một chiếc ly đế cao, đảo nhẹ, dưới ánh đèn nhấp nháy chói lóa xuất hiện những bóng dáng mờ ảo.

Anh nhìn theo ánh mắt Thi Lâm hoàn toàn không mấy để tâm.

Giống như bị sét đánh, nhịp thở ngưng trệ.

Trái tim anh giống như bị cái gì đó bóp nghẹt.

Gương mặt đó, gương mặt dịu dàng quyến rũ nhìn người đàn ông trên sân khấu, ánh mắt long lánh hàm răng trắng bóng, vô cùng thuần khiết đáng yêu, giống hệt gương mặt anh thường thấy trong những con ác mộng suốt một năm qua!!

Không phải rất giống mà chính là giống hoàn toàn.

Sao thế này?

Rõ ràng năm đó đích thân anh đã mai táng cho cô...

Chu Cận Viễn bất giác bước lại gần cô.

“Chu tổng, anh sao vậy?” Bên cạnh có người bất ngờ lên tiếng hỏi.

Chu Cận Viễn dừng bước.

Không được.

Nơi này là chốn đông người, anh không thể mất bình tĩnh.

Một năm đã qua đi.

Chẳng qua là vài phút ngắn ngủi mà thôi, anh đợi được!

“Không có gì, đứng lâu quá rồi, hoạt động gân cốt một chút.”

Người đứng bên cạnh lập tức phụ họa, nói đùa rằng bình thường anh quá bận rộn.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Thi Lâm giảng giải chi tiết quy tắc của buổi tiệc từ thiện tối nay.

Tô Đồng mỉm cười vỗ tay, đôi mắt long lanh ngập tràn sự tin tưởng và khích lệ, Thi Lâm trên sân khấu cũng không quên để ý tới cô, mỗi câu nói xong đều nhìn cô một lát.

Một nhân viên phục vụ bỗng nhiên đi tới bên cạnh Tô Đồng, thì thầm đôi ba câu bên tai cô.

Tô Đồng mặt biến sắc, sau đó đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Góc sau rèm cửa ở bên hành lang, một bàn tay to bất ngờ thò ra, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ bé của cô kéo vào trong góc, Tô Đồng thờ gáp, cô hoảng hốt quát lên: “Ai vậy?”

Khi cô lên tiếng, máu huyết toàn thân Chu Cận Viễn sục sôi, xộc thẳng lên não bộ, một cảm xúc khó tả lan tỏa khắp người!

Anh dùng một tay bịt chặt miệng cô, tai còn lại dẫn cô tới ban công cửa sổ, cơ thể vạm vỡ ép xuống, anh ôm cô vào lòng, tìm đập thành thịch:

“Tô Đồng! Đúng là em! Em không chết! Không chết...”

Tô Đồng bị bịt miệng, đồng thời cô như thể nhớ ra điều gì, hai vai không ngừng run rẩy.

Chu Cận Viễn cảm nhận rõ rệt hơi ấm cơ thể và nỗi sợ hãi của cô, anh từ từ nới lỏng tay.

Tô Đồng vội lùi lại một bước, cô không hề do dự, giờ tay tát anh thật mạnh, bốp một tiếng giòn tan dứt khoát, Chu Cận Viễn bị đánh rách môi, rom róm máu, khắp miệng tràn ngập mùi vị của máu.

Đôi mắt anh sâu lắng, lạnh lùng như hồ nước lạnh giá.

“Đừng làm phiền tôi!” Tô Đồng lạnh nhạt lên tiếng sau đó quay người định bỏ đi.

Cổ tay cô bị giữ chặt, sau đó lập tức xoay chuyển, đợi khi cô định thần lại, cả người cô đã bị Chu Cận Viễn đè xuống ngưỡng cửa, cơ thể bị ép buộc hoàn thành một đường cong kì quái, môi anh bất ngờ chạm xuống, giống như gió bão, không cho cô có cơ hội phản kháng, điên cuồng tách răng cô ra, mạnh bạo tiến vào, mút chặt môi cô, hút hết hơi thở, giành lấy mọi thứ!

“A...” Tô Đồng nhú chặt mày, không ngừng đẩy anh ra.

Một tay anh túm lấy cổ tay cô giữ chặt trên đỉnh đầu, nụ hôn bá đạo mạnh bạo tiếp tục diễn ra, bàn tay còn lại tảo tợn luồn vào trong đầm, chạm xuống bờ mông cong đầy đặn của cô, vô cùng mềm mại đàn hồi, sau đó bốp một cái thật mạnh.

Tô Đồng mặt đỏ bừng, vừa phẫn nộ vừa xấu hổ!

“Buông ra...”

Nước mắt không thể kiềm chế, lăn chả tuôn trào, rơi xuống sống mũi cao thẳng của Chu Cận Viễn, rõ ràng không có hơi ấm nhưng lại giống như ngọn lửa nóng rực, buộc ý chí của anh trở lên tỉnh táo ngay lập tức.

Hành động cần nghiền môi cô sưng lại.

Anh nhú mày, từ từ buông cô ra, nụ hôn quá kịch liệt, thậm chí xuất hiện một sợi tơ bạc, Tô Đồng mạnh bạo vén tay áo lên lau hết mùi vị của anh, giận dữ trừng mắt nhìn anh: “Chu Cận Viễn, một năm không gặp, anh biến thành dê tiện vậy sao? Tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối tình dục, anh hãy đợi nhận thư của luật sư!”

Tìm Chu Cận Viễn lại như sống dậy.

Thật tốt, có thể nghe thấy cô gọi tên anh.

Anh mỉm cười như đùa: “Ngồi tù ba năm tôi còn không sợ, lại sợ thư luật sư của em?”

Liên tưởng tới thâm ý trong lời nói của anh, sắc mặt Tô Đồng tái nhợt, tiếp theo đó cô giơ tay định tát anh thật mạnh song lần này bị anh dễ dàng chặn lại, đôi môi mấp máy, ánh mắt lạnh dần:

“Em không chết, tại sao không tới tìm tôi? Hay là em tin được gian phu mới nên quên hẳn tôi – người chồng cũ của em rồi? Hử?” Âm cuối kéo dài, nguy hiểm như mọi khi.

“Quên anh thì đã sao? Anh xứng đáng để tôi nhớ sao?” Tô Đồng vô cùng giận dữ, nói không lựa lời.

“Một năm không gặp, em...”

“Ai vậy?”

Chu Cận Viễn chưa dứt lời, một giọng nói chất vât đột ngột vang lên trên hành lang.

- - -

Nhân viên phục vụ khi bê khay đi qua hành lang, nghe thấy tiếng động ở sau rèm cửa phía trong góc, loáng thoáng có tiếng nam nữ trò chuyện, kèm theo đó là tiếng khóc nghẹn ngào, anh ta lập tức cảnh giác hỏi.

Một tay bưng khay, tay còn lại chuẩn bị vén rèm cửa lên...

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Đúng lúc này, rèm cửa bất ngờ được kéo ra.

Chu Cận Viễn sắc mặt giận dữ đứng trước mặt anh ta, nhìn anh ta chăm chăm, trong lòng anh đang ôm chặt một cô gái, bàn tay anh đặt lên mái tóc đen nhánh sau gáy của cô, ấn chặt mặt cô vào trước ngực mình.

Nhân viên phục vụ vô cùng tò mò không biết cô gái kia là ai, nhưng nhìn thế nào cũng không rõ mặt... “Chu, Chu tiên sinh?” không ai nghe nói tới nay Chu phu nhân tương lai cũng tham dự bữa tiệc từ thiện này!

Lẽ nào Chu tiên sinh ngoại tình?

“Cút!”

Chu Cận Viễn lạnh lùng nói một tiếng.

Nhân viên phục vụ giật mình, môi mấp máy nói không lên lời, chỉ đành quay người bước đi.

- - -

Lúc này ở đại sảnh bữa tiệc.

Thi Lâm vừa kết thúc bài phát biểu khẳng khái của mình, mọi người vỗ tay vang dội, nhân lúc kết thúc anh liền đưa mắt nhìn về phía Tô Đồng, Tô Đồng đã không còn ở đó.

Ánh mắt anh lộ rõ vẻ lo lắng, anh vội bước xuống nhân lúc mọi người vỗ tay, để lại sân khấu cho người dẫn chương trình.

Anh tìm khắp nơi cuối cùng đã nhìn thấy bóng dáng của cô nhưng đang bị Chu Cận Viễn giữ chặt! Mắt cô đỏ hoe, hình như mới khóc... “Hãy nói cho tôi biết, một năm trước rốt cuộc là thế nào?” Chu Cận Viễn giữ chặt Tô Đồng ở trong góc, nóng lòng muốn biết đáp án: “Em và Thi Lâm có quan hệ gì? Hai người đã lên giường chưa? Có phải hẳn ta cố tình tạo hiện trường giả em tai nạn qua đời một năm trước không?”

Một năm trước...

Qua đời...

Đầu óc Tô Đồng lập tức ong ong giống như có thứ gì đó sắp nổ tung.

Cô bịt chặt tai, cơ thể mất đi điểm tựa, từ từ ngã xuống. Chu Cận Viễn nheo mắt, đang định đưa tay ôm lấy eo cô thì có một bàn tay khác nhanh hơn anh, ôm Tô Đồng vào lòng.

Một tay Thi Lâm ôm chặt Tô Đồng, tay còn lại bịt chặt tai cô, xoa nhẹ.

Hành động này dường như an ủi được tâm trạng bất an, hoảng hốt của cô, ánh mắt dần dần tập trung trở lại, cô nhắm mắt, dựa lên vai Thi Lâm:

“Em không muốn nhìn thấy anh ta, đưa em về nhà có được không?”

Thi Lâm chăm chú nhìn cô: “Được!”

Nói xong anh ngẩng đầu nhìn Chu Cận Viễn bằng ánh mắt lạnh lùng tới tận xương tủy, lạnh nhạt chế giễu: “Chu tiên sinh, anh muốn biết điều gì hỏi tôi là được rồi, phiền anh đừng tới quấy rầy vợ chưa cưới của tôi!”

“Vợ chưa cưới của anh?” Kết hợp với những điều mấy cô gái ban nãy nói, Chu Cận Viễn loáng thoáng có thể đoán được tinh thần của Tô Đồng không bình thường, nhưng anh vẫn không thể chấp nhận, cô chết đi sống lại lại biến thành vợ chưa cưới của Thi Lâm!

Thậm chí, sự ỷ lại vốn dành cho anh bây giờ cũng dành hết cho Thi Lâm!

Anh điên cuồng đồ kị!

Anh lạnh lùng chế nhạo: “Đừng nói vợ chưa cưới, tới vợ cưới rồi cũng có thể ly hôn, tôi nói với cô ấy vài câu thì đã sao chứ? Thi tiên sinh thật có khí phách, tới phụ thân anh cũng chưa bao giờ dùng ngữ khí đó nói với tôi!”

Bên tai Tô Đồng có tiếng ong vo ve, hàng lông mày cong dài của cô khẽ chớp mấy, cô giơ tay kéo tay áo Thi Lâm.

Thi Lâm định nói gì đó song lại thôi, anh bế bổng Tô Đồng lên, bước nhanh ra ngoài, dọc đường có người hỏi xảy ra chuyện gì, anh đều không đáp lời! Chu Cận Viễn đưa mắt nhìn theo, cho tới khi bóng dáng của họ đi xa... cuối cùng biến mất.

Lúc này trợ lý của anh cũng tới, vô cùng kinh ngạc:

“Đó... đó không phải Tô tiểu thư sao? Không phải, nếu như cô ấy là Tô Đồng, vậy thì người phụ nữ hóa táng một năm trước là ai?”

Khi nhận xác ở đồn cảnh sát, mọi đặc điểm trên người người phụ nữ ấy đều trùng khớp với Tô Đồng.

Bao gồm quần áo, trang sức.

Không ai nghi ngờ cô ta không phải Tô Đồng, cho dù Chu Cận Viễn muốn cố gắng thuyết phục bản thân nhưng anh vẫn không thể kháng cự lại được sự thật.

Bờ môi mỏng của Chu Cận Viễn mím chặt thành một đường cong nguy hiểm, sau vài giây anh mới hạ giọng lên tiếng:

“Điều tra! Điều tra giúp tôi quan hệ giữa Thi Lâm và Tô Đồng một năm trở lại đây! Nhớ kỹ, tôi muốn biết chi tiết tất cả mọi việc!”

-- Hết --

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Màn đêm buông xuống, không khí tĩnh lặng.

Chu Cận Viễn họp xong không về nhà.

Anh lặng lẽ ngồi ở ghế sau của ô tô, đợi trợ lý gửi tài liệu điều tra được vào trong email của mình, đợi mãi đợi mãi, anh ngả lưng dựa ghế chợp mắt, trong mơ hồ, anh dường như quay về thời điểm cách đây rất nhiều năm.

Tô Đồng trong mơ chừng mười bảy mười tám tuổi.

Cô đứng dưới gốc đào thấp thoáng hoa rơi, gạt nhẹ những lọn tóc bị gió thổi tung bay dính lên má, cô e ấp nói với anh:

“Em chào anh Chu, em là Tô Đồng, Tô trong Tô Đồng Pha, sinh ra vào mùa ngô đồng nở hoa nên đặt tên là Đồng.”

Giấc mơ đột ngột thay đổi, tới năm Tô Đồng hai tư hai lăm tuổi.

Trong đôi mắt hồ hững của cô là vẻ thâm trầm không phù hợp với lứa tuổi, ngón tay gầy gò vuốt nhẹ lên khuôn mặt kiên nghị của anh, nói: “Cận Viễn, anh nhắm mắt lại đếm tới mười, em sẽ tặng cho anh một niềm vui bất ngờ.”

Anh trong giấc mơ không hề phản bác mà ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ có điều anh mới đếm tới năm liền mở mắt ra, anh nhìn thấy một Tô Đồng vỡ vụn, gương mặt nát tan, thương tích đầy mình, nơi trái tim cô dường như trong suốt, anh thậm chí có thể nhìn thấy trái tim cô đang dần ngừng đập...

Nụ cười trên mặt cô vô cùng ngây thơ, chỉ có điều giọng nói có phần tiếc nuối: “Tiếc quá, em không muốn tiếp tục cùng anh đi tới hết cuộc đời nữa.”

Dứt lời, cô ngã ngửa ra sau.

Anh mở tròn mắt, nhìn thấy sau lưng cô là vực sâu thăm thẳm! Anh điên cuồng giơ tay ra kéo cô nhưng chỉ nắm được một nắm không khí trống trơn, chỉ có giá rét và hiu quạnh, ngoài ra không còn gì hết!

Cô cho rằng niềm vui bất ngờ cô dành cho anh chính là biến mất hoàn toàn sao?

Không!

Tại sao cô không hỏi anh xem anh có muốn vậy hay không!

Chu Cận Viễn đau khổ, hốt hoảng...

“Chu tiên sinh, Chu tiên sinh, anh mau tỉnh lại đi!”

Cơ thể bất ngờ bị đẩy một cái, Chu Cận Viễn choàng tỉnh dậy.

Giấc mơ chấm dứt, mồ hôi vã ra ướt đầm, anh vuốt nhẹ tóc mái bết mồ hôi, ngẩng đầu thấy lái xe đang cầm Ipad đưa cho anh, vẻ mặt lo lắng, sợ rằng anh sẽ trách cứ: “Chu tiên sinh, trợ lý Tôn đã gửi email tới rồi, anh dặn phải báo cho anh biết liền, anh có muốn xem không?”

Chu Cận Viễn không nói gì, chỉ cầm lấy Ipad.

Ngón tay anh vuốt nhẹ màn hình, mắt nhìn chăm chú, gương mặt không chút biểu cảm giữ nguyên tư thế, nếu như không phải ngón tay vẫn đang tiếp tục vuốt màn hình người khác sẽ tưởng rằng đó là một pho tượng.

Tút tut tut.

Màn hình chưa kéo tới hết, điện thoại của anh đã vang lên.

Nhìn số điện thoại nhấp nháy trên màn hình.

Sắc mặt anh sa sầm khó đoán.

- -

Hội sở Giang Nam

Thi Lâm và Chu Cận Viễn ngồi đối diện trong một căn phòng riêng yên tĩnh.

Chu Cận Viễn không ngờ Thi Lâm lại chủ động hẹn mình gặp mặt.

Thi Lâm ném một tệp tài liệu lên bàn, dòng chữ in đậm cỡ lớn bên trên lập tức thu hút sự chú ý của Chu Cận Viễn, anh nhướn mày: “Anh có ý gì?”

“Tôi biết anh đang điều tra về việc của Đồng Đồng, rất tiếc, bác sỹ tôi thuê ở Mỹ đã báo cho tôi biết.” Thi Lâm sớm đã dự liệu sẽ có kết quả này, anh nói: “Đây là kế hoạch phát triển khu đô thị của thành phố, bao gồm cả giả sần kêu gọi đầu thầu các công trình, Thi gia có thể rút lui, dự án với lợi nhuận hàng ngàn tỷ này sẽ thuộc về anh.”

Chu Cận Viễn nheo mắt: “Hãy nói điều kiện của anh.”

“Không bao giờ gặp Đồng Đồng nữa!”

Ánh mắt Thi Lâm có phần mơ hồ, giống như hồi tưởng lại điều gì đó: “Một năm trước, là tôi đã cô tình sắp đặt một xác chết giả để đánh lừa anh, cũng chính là tôi dựa vào các mối quan hệ để dẫn Đồng Đồng đi, nhưng việc cô ấy gặp tai nạn là sự thật.”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

“Anh điều tra bác sỹ cá nhân của tôi ở Mỹ chắc cũng biết, sau khi Đồng Đồng bị tai nạn đã phải nằm tĩnh dưỡng suốt mấy tháng, sau khi tỉnh lại bị rối loạn tâm thần, mắc chứng hoang tưởng, giai đoạn đầu cô ấy thường xuyên gây thương tích cho bản thân, sống trong ảo tưởng của chính mình, cô ấy luôn cho rằng con của mình chưa chết, cô ấy còn nói đứa bé mà mình sinh ra đã bị anh đánh tráo mang đi, cô ấy xem tôi là người xấu, tố cáo tôi bắt cóc, hàng ngày đều tìm mọi cách để bỏ trốn...”

“Anh có biết cảm giác tuyệt vọng đó là như thế nào không? Không, anh có vợ yêu bên cạnh, còn có một đứa con trai khỏe mạnh, anh không bao giờ cảm nhận được nỗi tuyệt vọng mà cơ thể yếu ớt mong manh của cô ấy biểu hiện, nỗi tuyệt vọng đó có thể khiến người ta phát điên!”

“Sau này, cô ấy gặp ác mộng suốt đêm, tôi và bác sỹ tâm lý đã dành ra rất nhiều thời gian mới có thể giúp cô ấy bình ổn tư tưởng, bước ra khỏi khoảng tối đó, mới có thể khiến cô ấy chôn vùi mọi việc liên quan tới con của cô ấy, bây giờ cô ấy chỉ nhớ được việc bị người khác hãm hại bị anh bắt quả tang ngoại tình, sau đó lại bị anh buộc phải phá thai... Nếu như không phải ba tôi yêu cầu tôi phải về nước, tôi sẽ không dẫn cô ấy về lại đây, vì thế, Chu tiên sinh, lợi nhuận hàng ngàn tỷ tôi sẽ nhượng lại cho anh, sự xuất hiện của anh sẽ khiến tinh thần cô ấy thêm suy sụp, tôi chỉ muốn cô ấy được bình an!”

“Nếu đồng ý, anh hãy giữ lấy bản kế hoạch này, Thi gia hợp tác cùng anh, nếu không đồng ý, vậy thì sau này chúng ta sẽ là kẻ thù!”

Rõ ràng trước khi tới đây anh đã biết về những việc này thông qua email trợ lý gửi tới. Có điều khi chính tai nghe được từ miệng Thi Lâm nói ra anh lại có một cảm giác khác!

Thi Lâm là người ở bên Tô Đồng giúp cô trải qua những ngày tháng tuyệt vọng!

Anh không ngờ rằng, cô gái tươi tắn rạng rỡ thuở nào vì anh mà tinh thần trở lên rối loạn như hiện nay, hai ngón tay anh chà siết vào nhau, anh nhìn bản kế hoạch một hồi lâu, rất lâu.

“Thi tiên sinh, trong mắt anh, tôi là người thế nào?” Anh bỗng nhiên trở lên bốc đồng, hỏi Thi Lâm.

Sắc mặt Thi Lâm không hề thay đổi: “Máu lạnh, vì lợi ích không từ thủ đoạn.”

“Nhưng tôi hôm nay, đột nhiên muốn thay đổi.” Chu Cận Viễn đẩy bản kế hoạch trả về cho Thi Lâm, ung dung thản nhiên: “Xin lỗi, tôi thực sự không thiếu tiền, vì thế, điều kiện của anh, tôi từ chối.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra ngoài, không dừng bước.

Tinh thần suy sụp sao?

Cô ấy dám cầm súng anh, quyết sinh đứa con hoang đó? Sao có thể bị rối loạn tâm thần? Là do làm quá nhiều việc trái với lương tâm? Hay là...

Tại sao Thi Lâm dám nói cô ấy bị hãm hại?

Thi Lâm ngồi đó, chậm rãi hâm cho mình một tách trà, trong lòng ngẫm nghĩ.

Anh và Tô Đồng là bạn cùng trường, lớn hơn cô hai khóa.

Năm đó, trước khi ra nước ngoài anh có tỏ tình với cô nhưng cô nói với anh rằng, cô đã yêu một người đàn ông khác, cô muốn ở bên anh ta, vì thế anh lựa chọn buông tay, sau đó ra đi không hề do dự.

Vài năm sau bắt ngó về nước thì nghe nói nhà họ Tô tan tác chỉ trong một đêm.

Điều anh có thể làm là dẫn cô thoát khỏi vòng xoáy đó.

Quay đi quay lại cuối cùng lại trở về vạch xuất phát.

- - -

Sau khi chia tay với Thi Lâm, Chu Cận Viễn về thẳng công ty.

Trợ lý âm thầm quan sát Chu Cận Viễn một hồi, cảm thấy vô cùng kì lạ, thực ra một năm trước sau khi Tô Đồng qua đời, nhân viên công ty đều đoán rằng An Hân Du nhất định sẽ nhanh chóng trở thành bà chủ.

Nào ngờ, một năm qua đi, Chu Cận Viễn không hề nhắc tới việc kết hôn cùng An Hân Du.

Vừa tới công ty đã tới mười một giờ đêm.

“Tổng giám đốc, anh về rồi sao? Phu nhân đợi anh lâu lắm rồi!” Thư kí nhìn thấy anh về tới nơi lập tức mỉm cười nói: “Phu nhân tốt thật, cứ cách vài ngày thấy anh làm việc khuya lại mang canh gà, canh chim bồ câu tới cho anh...”

“Nói đủ chưa?” Chu Cận Viễn nhướn mày, lạnh lùng nhìn cô ta: “Cô nhận lợi lộc gì từ cô ấy? Tại sao lại giúp nói tốt cho cô ấy?”

Sắc mặt thư ký lập tức tái nhợt.

“Chu, Chu...”

Chu Cận Viễn không nhìn cô ta, đẩy cửa văn phòng bước vào.

Suốt một năm nay, hôn lễ trì hoãn hết lần này tới lần khác, nguyên nhân quan trọng trong đó là vì Chu Cận Viễn phát hiện ra An Hân Du không hoàn toàn giống như những gì cô ta biểu hiện ra.

Trong công ty, cô ta mua chuộc rất nhiều người.

Thậm chí có lúc, anh đi đâu, có kế hoạch gì, quy trình làm việc mỗi ngày ra sao cô ta đều nắm rất rõ!

Thậm chí, cô ta còn dùng đủ mọi lý do để ám thị giám đốc nhân sự đuổi việc những nữ nhân viên xinh đẹp!

Ở nhà họ Chu, quản gia thường xuyên nói với anh rằng, phu nhân tính tình nóng nảy, người làm chỉ cần sơ sẩy một chút là cô ấy sẽ nổi trận lôi đình...

Tuy nhiên những việc này đều là việc vặt vãnh, Chu Cận Viễn tuy bất mãn nhưng cũng không vì thế mà tranh cãi với cô, dù sao thì cô cũng là mẹ của con trai anh.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

An Hân Du mặc một bộ đồ đơn giản thanh lịch, trang điểm tươi tắn xinh đẹp, tay xách hộp giữ nhiệt, mỉm cười bước tới:

“Cận Viễn, anh về rồi sao?”

“Chẳng phải anh đã bảo em sau này không phải tới nữa, ở nhà chăm sóc cho Duệ Duệ sao?”

“Anh thức đêm làm việc, em lo lắng cho sức khỏe của anh!” An Hân Du gượng cười.

Suốt một năm nay anh thường xuyên đi công tác, dường như có tới nửa năm anh đều ở nước ngoài!

Cho dù không đi công tác thì cũng thường xuyên tăng ca, về tới nhà thường là sau hai giờ sáng, cô đợi vài lần, sau khi anh về đều lấy lí do mệt mỏi không gần gũi cô, buổi sáng anh lại đi làm từ rất sớm, nhìn mặt con xong là đi.

Dần dần, họ trở thành hai người xa lạ đồng sàng dị mộng!

Cô không hiểu, tại sao khi Tô Đồng còn sống họ hạnh phúc là vậy? Sau khi cô ta chết đi, anh ngược lại lại mất hết hứng thú với cô? Nếu không phải biết chắc rằng xung quanh anh không có người đàn bà nào khác, cô tuyệt đối đã không thể nhẫn nhịn thế này.

Cô mở hộp giữ nhiệt ra, mùi canh gà thơm phức lập tức lan tỏa khắp văn phòng, cô hăm hở đưa tới trước mặt anh:

“Anh ăn một chút đi rồi hãy làm tiếp!”

“Bối tối anh đã ăn rồi, em để đó đi, lát nữa anh ăn.”

“Không được, nếu anh quá bận quên mất thì sao?”

An Hân Du tiến sát lại, kéo tay áo anh, giọng điệu nũng nịu, bỗng nhiên cô nhìn thấy trên cổ áo anh có một sợi tóc dài, ánh mắt lập tức sắc lạnh!

Tóc của đàn bà!

Bình thường Chu Cận Viễn không để cho nữ giới lại gần...

“Nghe lời, đừng ồn ào nữa, anh còn bận việc.” Nhân lúc cô ta đang sững sờ, Chu Cận Viễn lặng lẽ kéo cô ra xa một chút.

“VẬY anh nhớ phải ăn đấy.”

An Hân Du không tiếp tục khuyên nhủ nữa, nét mặt có phần nhăn nhó.

Cô phải điều tra rõ xem con hồ ly tinh nào dám quyến rũ người đàn ông của mình.

“Ừ.” Chu Cận Viễn cũng nhận ra công việc của mình quá bận rộn liền bổ sung thêm “Lâu lắm rồi anh chưa dẫn con đi chơi, sắp tới anh thương lượng xong dự án hợp tác này sẽ dẫn em và con đi!”

“Được.”

An Hân Du mỉm cười rạng rỡ.

Trong lòng càng thêm giận dữ: Anh rất hiếm khi chủ động nói sẽ dẫn cô và con đi chơi, chắc chắn là đã làm việc trái với lương tâm, muốn bù đắp!

Xem ra, từ mai trở đi cô phải giám sát anh chặt hơn nữa!

Khó khăn lắm mới đuổi được Tô Đồng đi, không thể để cho con hồ ly tinh khác hưởng lợi.

- - -

Ngày hôm sau.

Chu Cận Viễn hi vọng có thể nhanh chóng hoàn tất dự án hợp tác, dành thời gian ở bên An Hân Du và Duệ Duệ.

Trợ lý bất ngờ hốt hải xông vào, quên cả việc gõ cửa phòng, Chu Cận Viễn nhíu mày không vui: “Xảy ra chuyện gì mà hốt hoảng vậy?”

“Xin lỗi Chu tiên sinh, lần sau tôi sẽ chú ý!” Trợ lý cúi đầu, vội vàng nói: “Vừa rồi phu nhân gọi điện nói cô ấy và Duệ Duệ xảy ra tai nạn, Duệ Duệ cứ khóc hoài...”

“Sao cơ?”

Chu Cận Viễn mặt biến sắc, vứt vội giấy bút trong tay, túm lấy áo khoác ở bên cạnh mặc lên người sau đó bước vội ra ngoài.

“Bây giờ họ đang ở đâu?”

“Phu nhân đang bắt xe đưa Duệ Duệ tới bệnh viện, chảy khá nhiều máu...”

Chu Cận Viễn nhíu mày, trái tim co thắt lại, nhịp tim lúc nhanh lúc chậm, anh tin rằng tim mình đã dừng lại ở một thời khắc nào đó, sau vài giây liền trở thành những con đau thắt.

Anh giữ chặt ngực trái, sắc mặt không đổi, bước ra ngoài.

“Nếu Duệ Duệ xảy ra chuyện, tôi nhất định sẽ khiến kẻ gây tai nạn tan cửa nát nhà!” Giây phút đó, anh giận dữ chỉ vì anh là một người cha, một người cha lo cho con trai của mình.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Tới bệnh viện, An Hân Du đang đứng ở hành lang bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, lo lắng bước tới bước lui.

Bên cạnh cô ta là cô Đồng bảo mẫu, đây là người mà sau này An Hân Du lựa chọn, một năm qua chăm sóc Duệ Duệ tương đối cẩn thận, anh bước vội lên:

“Duệ Duệ sao rồi?”

“Duệ Duệ, con nó...” An Hân Du rung rung nước mắt: “Xe phía sau tông vào đuôi xe em, khi đó cửa xe mở rộng, Duệ Duệ không ngồi vững nên rơi từ trong ra ngoài, bị đụng vào đầu, bây giờ bác sĩ đang kiểm tra.”

Chu Cận Viễn đưa mắt nhìn lên, một con giận dữ không tên bộc phát, ánh mắt lạnh lùng: “Không ngồi vững? Lẽ nào con nó không có ghế dành cho em bé sao?”

An Hân Du cắn môi, yết hầu lặn lên lặn xuống: “Có, nhưng Duệ Duệ không thích ngồi ghế em bé, ngồi vào là khóc ầm ỹ, em... em không có cách nào khác nên mới...”

“Con khóc là em không cho con ngồi nữa?” Chu Cận Viễn nhú mày nổi giận đùng đùng: “Ngay cả chút kiến thức thông thường này mà em cũng không hiểu sao?”

An Hân Du giật mình, sau đó tủi thân mím chặt môi, cúi đầu chực khóc.

Bình thường cô ta chê ghế em bé lỉnh kỉnh, thường thì cứ đặt đại Duệ Duệ ở bên cạnh cho xong chuyện, hơn một năm qua vẫn ổn, nào ngờ lần này lại gặp sự cố.

Cô lo sợ sẽ xảy ra chuyện nên vội vã đưa Duệ Duệ tới viện trước, người gây tai nạn và tài xế của cô ta một lát nữa mới tới.

Mắt cô ta ánh lên vẻ oan ức.

Gần đây số lần Chu Cận Viễn trách móc cô dường như đang tăng dần...

Cô Đồng cảm nhận được tâm trạng của An Hân Du, vừa đỡ cô ta vừa lên tiếng giải thích: “Chu tiên sinh, anh trách oan phụ nhân rồi! Cô ấy là mẹ đẻ của bé, anh thường xuyên đi công tác hoặc tăng ca, mọi việc ở nhà đều do một mình cô ấy lo liệu, Duệ Duệ cũng lớn rồi, không chịu ngồi yên như hồi nhỏ nữa, ngồi vào ghế em bé là sẽ khóc lóc ầm ỹ, khóc đến khàn tiếng, phụ nhân cũng vì thương con nên mới đặt bé ngồi trên ghế chơi một lúc, ai ngờ...”

Cô dừng lại, thấy Chu Cận Viễn động lòng liền bổ sung thêm: “Đều trách người gây ra tai nạn! Nói không chừng, cô ta biết là người nhà của anh nên cố tình lái xe đâm lên!”

Cô Đồng quả quyết chuyển hướng trọng tâm vấn đề.

Chu Cận Viễn cúi đầu liếc nhìn An Hân Du, một năm nay đúng là anh thường xuyên không ở nhà, anh nén giận, an ủi: “Vừa rồi anh đã hơi nặng lời.”

“Không, anh mắng rất đúng.”

Hai người vừa dứt lời, tài xế dẫn người tông đuôi xe tới.

An Hân Du ngẩng đầu lên nhìn, mặt lập tức biến sắc...

Cô gái mặt váy dài thanh nhã, mắt sáng môi hồng, có trang điểm nhẹ nhàng, gương mặt thanh tú, đây chẳng phải là... Tô Đồng sao?

Sao lại là cô ta?

Cô ta là người hay là ma?

An Hân Du không thể kìm nén cảm xúc: “Cô... cô là Tô Đồng? Cô chưa chết sao?”

Trong những kỷ ức hỗn loạn của Tô Đồng, mình vác bụng bầu tới bệnh viện thì gặp tai nạn ô tô bị say thai, vì thế bây giờ nhìn thấy An Hân Du cô chỉ nhớ tới việc bị hãm hại và bắt cóc.

Trong đầu có một dòng máu nóng đang sôi sục.

Mặc dù cô từng mắc chứng bệnh tâm thần nhưng những việc người đàn bà này gây ra cho cô, cô vẫn nhớ rõ mồn một! Trong đầu cô thậm chí còn có tiếng nói đang gào thét: Giết cô ta!

Nghĩ kỹ lại, tới bản thân cô cũng không biết mỗi hận ngục trời này từ đâu mà có!

“Cô rất muốn tôi chết sao?”

Buổi trưa Tô Đồng hẹn Thi Lâm đi ăn trưa, khi tới ngã tư đèn xanh đèn đỏ thì bất ngờ tông vào đuôi xe An Hân Du.

Đầu cô đập vào vô lăng, đầu óc choáng váng, cô vốn định lên xin lỗi nhưng không ngờ An Hân Du đã bế Duệ Duệ đi mất rồi, chỉ có tài xế ở lại trông chừng cô.

“Cô...” An Hân Du nghẹn lời, nhưng cũng có thể xác nhận rằng cô ta chưa chết.

Một năm qua, cô là Chu phu nhân tương lai, cũng không cần phải cố tỏ ra dịu dàng nữa, vì thế cô lập tức khiển trách: “Cô nói xem, có phải cô cố tình tông lên không? Mục đích của cô không phải Duệ Duệ mà là tôi? Cô muốn đâm chết tôi để báo thù có phải không?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Hành động nhanh hơn suy nghĩ, Tô Đồng giờ tay đẩy An Hân Du ra, ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta: “Không phải cô tự xưng là bạn thân nhất của tôi à? Cô từng làm gì tôi sao, khiến tôi vì báo thù không ngại đâm chết cô?”

Một loạt câu hỏi, đường cong khóe môi An Hân Du hơi chững lại.

Cô ta thẹn quá hóa giận, giờ cao tay, xông lên định tát mạnh vào mặt Tô Đồng...

“Đủ rồi!” Chu Cận Viễn không biết đã bước lên từ khi nào, kịp thời giữ chặt cổ tay cô ta, thái độ phức tạp nhìn hai người: “Duệ Duệ còn đang cấp cứu ở bên trong, hai người tranh cãi xong rồi thì hãy yên lặng!”

Duệ Duệ...

Tô Đồng hoảng hốt chú ý tới Chu Cận Viễn ở bên!

Thì ra đứa bé mà cô vô tình tông xe gây thương tích tên là Duệ Duệ! Là con trai của Chu Cận Viễn và An Hân Du! Chả trách cô ta lo lắng tới vậy...

Nghe nói họ vẫn chưa kết hôn, đây là con út chủ bài!

Hiện giờ Tô Đồng không biết mình có cảm giác gì, việc xảy ra một năm về trước cô cứ nghĩ tới đầu liền lập tức đau như búa bổ, Thi Lâm cũng không muốn cô nghĩ ngợi nhiều, quý trọng cuộc sống hiện tại là được.

An Hân Du không thể chấp nhận được.

Lạnh nhạt suốt một năm qua, cô cứ ngỡ rằng đó là thời kỳ để anh thích ứng, song tiền đề là Tô Đồng đã chết!

Nhưng bây giờ...

Sợi tóc dài tối qua nhất định là của cô ta!

“Cận Viễn!” An Hân Du chỉ vào trái tim mình nói: “Tại sao? Rốt cuộc em làm sai điều gì, sao anh lại đối xử với em như vậy? Em vất vả mang nặng đẻ đau sinh Duệ Duệ cho anh, không danh không phận chạy theo anh hết năm này qua năm khác, bên ngoài có biết bao người đang chờ cười nhạo em? Nhưng anh thì sao? Tô Đồng chả phải đã ngoại tình cảm sùng anh sao? Thậm chí cô ta còn sinh ra đứa con hoang của kẻ khác, bây giờ anh vì cô ta mà quay lưng lại với mẹ con em? Đó là cốt nhục ruột thịt của anh mà, Cận Viễn...”

[Đó là cốt nhục ruột thịt của anh...]

Mấy từ đơn giản này giống như một giọng nói mà quái cứ luẩn quẩn bên tai Tô Đồng.

Câu nói này quen thuộc quá.

Nhưng cô không nhớ đã nghe thấy hay từng nói ở đâu, đầu óc cô bỗng trở lên nặng trĩu.

Chu Cận Viễn sa sầm sắc mặt.

Không phải anh không hiểu thâm ý bên trong lời nói của An Hân Du, nhưng cô ấy hết lần này tới lần khác giục cười khiến anh rất phản cảm, anh nhủ mày: “Anh đâu nói sẽ bỏ mặc Duệ Duệ? Điều quan trọng nhất bây giờ là bệnh tình của Duệ Duệ, không phải là lúc truy cứu trách nhiệm!

Tô Đồng mỉm môi nói: “Tiền sửa xe và tiền viện phí của Duệ Duệ tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Dù sao đó cũng chỉ là một đứa bé, Tô Đồng không muốn tranh cãi với họ, An Hân Du thì cố ý giọng tay: “Tôi thiếu mấy đồng tiền đó sao? Nếu Duệ Duệ có mệnh hệ gì tôi nhất định không tha cho cô!”

“Tôi rất muốn biết, Chu phu nhân sẽ không tha cho cô ấy như thế nào?”

Một giọng nói sắc lạnh đột ngột vang lên.

Thi Lâm mặc một chiếc áo khoác rộng màu đen, đi ngược sáng, bước vào trong ánh sáng rực rỡ.

“Thi Lâm...” Tô Đồng giống như nhìn thấy người đáng tin cậy, quay đầu chạy về phía anh.

Thi Lâm ôm cô vào lòng, ánh mắt lạnh dần khi nhìn thấy Chu Cận Viễn, anh cởi áo khoác choàng lên người Tô Đồng, nói khẽ: “Yên tâm, mọi việc anh đã biết cả rồi, sẽ không để em phải chịu uất ức.”

Nói xong anh liền đưa một đoạn video cho Chu Cận Viễn.

“Chu tiên sinh, anh muốn bảo vệ bà xã tương lai của mình nhưng cũng xin anh hãy làm rõ sự tình trước, là cô An Hân Du đây vi phạm luật giao thông, tùy tiện dừng xe ở giữa đường, anh nên mừng là không xảy ra tai nạn liên hoàn!”

An Hân Du nhìn đoạn video, sắc mặt tái nhợt.

“Khi đó em chỉ nghĩ là dừng lại một lát sẽ không có chuyện gì, Duệ Duệ nhìn thấy tiệm đồ chơi ở ngoài cửa sổ nên rất thích thú, em mới định dừng xe đi mua, em thật sự không cố ý...” Trong lúc lo lắng, lời nói lộn xộn, cô ta tiếp tục chỉ trích: “Ai mà biết được các người có phải đã nhìn thấy tôi dừng xe, nên cố tình đâm lên hay không?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

“Nực cười!” Thi Lâm cười nhạt một tiếng, ánh mắt sắc bén: “Nếu như Đồng Đồng cố ý, người nằm trong phòng theo dõi bây giờ là cô chứ không phải Duệ Duệ! Ai đúng ai sai, cô còn muốn xảo biện nữa sao?”

Thi Lâm không phải Tô Đồng, từng lời nói đều đánh trúng tử huyệt của An Hân Du.

An Hân Du đứng như trời trồng ở đó, lúng túng há miệng nhưng không biết phản bác ra sao.

Chu Cận Viễn nhướng mày.

Anh không ngờ người tông xe là Tô Đồng, càng không ngờ nguyên nhân gây ra tai nạn lại chính là An Hân Du, tình thế đảo ngược, nhưng dù sao đó cũng là mẹ ruột của con trai anh, anh không thể nào làm mất mặt cô ta và đồng tình với Thi Lâm trước đám đông.

“Nhà họ Chu không thiếu chút tiền bồi thường và trách nhiệm của các người.”

Vừa dứt lời, cửa phòng theo dõi mở ra.

Duệ Duệ nằm trên giường bệnh, gương mặt nhỏ bé nhăn nhó, mắt nhắm chặt, hàng lông mày dài in bóng dưới ánh đèn, bác sỹ nói: “Chu tiên sinh, Duệ Duệ có khả năng bị chấn động não, cần nằm viện theo dõi một thời gian.”

“Duệ Duệ, con của tôi...” An Hân Du khóc lóc lao lên, cầm tay Duệ Duệ: “Nếu con có mệnh hệ gì thì mẹ biết phải làm sao?”

Bác sỹ và y tá lũ lượt an ủi: “Chu phu nhân xin hãy bình tĩnh.”

Tô Đồng dựa vào ngực Thi Lâm, cũng ngẩng đầu đưa mắt nhìn đứa bé bị cô vô tình đâm bị thương, đứa bé nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, chỉ nhìn thoáng qua nhưng không hiểu sao tim cô như thể bị thứ gì đó đập mạnh!

Đau nhói, lan ra khắp toàn thân.

Trái tim cô như bị bóp nghẹt, toàn thân bỗng kiệt sức, Thi Lâm đỡ lấy cô: “Đồng Đồng, em không sao chứ? Chết tiệt! Có phải bọn họ bao vây chỉ trích em từ nãy tới giờ không, em chưa đi khám sao?”

Ánh mắt Tô Đồng nhìn miết Duệ Duệ không rời.

Cô lắc đầu: “Em không sao.”

“Không được, để anh dẫn em đi khám!”

“Thực sự...”

“Anh đi đi!” Chu Cận Viễn lạnh lùng nhìn Thi Lâm, đôi môi mấp máy, sau đó hạ giọng nói với Tô Đồng: “Em không cần ở lại đây!”

Anh nhận ra cô rất tin tưởng Thi Lâm.

Hiện giờ anh đã có vợ sắp cưới và con trai, cả hai trở thành hai đường thẳng song song của nhau, có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lời anh nói lọt vào tai An Hân Du lại thành ra một ý nghĩa khác.

Chu Cận Viễn quan tâm sức khỏe an nguy của Tô Đồng nên mới bảo cô ta đi khám!

Cô Đồng đứng ở một góc lén lút ẩn nấp, cô ta chăm sóc Tô Đồng hai tháng, sau đó lại vì Tô Đồng đã chết nên tới bên An Hân Du chăm sóc Duệ Duệ, không ẩn nấp trốn tránh cô ta mới có thể cùng hội cùng thuyền với An Hân Du, nhưng giờ đây...

Tô Đồng không những không chết, người đàn ông bên cạnh hình như cũng rất có địa vị.

- - -

An Hân Du lo lắng cho con khóc lóc vật vã.

Chu Cận Viễn bảo cô Đồng đỡ cô ta vào phòng chờ nghỉ ngơi.

Cô Đồng e dè thân phận hiện nay của Tô Đồng nên chỉ biết ôm chặt cây đại thụ An Hân Du, khuyên nhủ: “Phu nhân, tình cảm của Chu tiên sinh vẫn hướng về cô, sau này cô đừng lo là, thiếu quan tâm tới Duệ Duệ như vậy nữa.”

Xung quanh không còn ai, gương mặt An Hân Du liền trở lên dữ dằn.

“Bây giờ cứ nghĩ tới việc Tô Đồng chưa chết, tôi chỉ muốn bóp chết nghiệt chủng đó để xả giận!”

“Tuyệt đối không được, bây giờ cô và Chu tiên sinh chưa có con, Duệ Duệ chính là con át chủ bài của cô, chỉ cần có đứa bé này trong tay, Chu tiên sinh sao có thể không lo cho cô? Chỉ cần lợi dụng hợp lý...”

“Nhưng cứ nghĩ tới đó là con của Tô Đồng, tôi lại...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

“Chính vì đó là con trai của Tô Đồng, cũng chính là cốt nhục ruột thịt của Chu tiên sinh, cô nghĩ mà xem, sau này cô ngồi vững vị trí Chu phu nhân, một mặt dạy cho Duệ Duệ cảm hận Tô Đồng, để hai mẹ con họ cả đời không nhận mặt nhau, mặt khác chả phải cô muốn đối xử với nó thế nào chả được?”

An Hân Du nhướng mày, nghe cô Đồng khuyên nhủ một hồi trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Tô Đồng khiến cô ta đau khổ, cô ta sẽ khiến Duệ Duệ đau khổ!

An Hân Du chất vấn: “Việc khi đó cô sắp xếp ổn thỏa cả rồi chứ, Duệ Duệ bị thương lần này sẽ không kiểm tra ra điều gì chứ?”

“Cô yên tâm đi, nhóm máu của cô và Tô Đồng giống nhau, trừ khi làm xét nghiệm DNA, nếu không sẽ không thể phát hiện ra sơ hở...”

Hai người hào hứng trò chuyện, không phát hiện ra trên sàn nhà ngoài phòng có một bóng người cao lớn đang động đậy, dường như rất kinh ngạc, anh ta từ từ hạ tay đặt trên cửa xuống, nín thở, quay đầu nhanh chóng dời đi.

Chu Cận Viễn đứng trong phòng làm việc của bác sỹ điều trị.

Anh đang xem phim chụp đầu của Duệ Duệ, anh đứng gần cửa sổ, ngón tay thon dài kẹp một điếu thuốc, hút từ từ, khói thuốc vờn quanh gương mặt tuấn tú của anh.

Bất ngờ, trợ lý vội vàng hoảng hốt đẩy cửa bước vào: “Chu tiên sinh!”

Dáng vẻ lo lắng, thậm chí trên trán lấm tấm mồ hôi.

Chu Cận Viễn hơi cau mày: “Có chuyện gì vậy?”

Trợ lý đưa mắt nhìn bác sỹ điều trị, bác sỹ điều trị lập tức biết điều đi ra khỏi phòng làm việc. Trong phòng, trợ lý liền thuật lại toàn bộ những điều ban nãy nghe được trong phòng chờ cho Chu Cận Viễn nghe.

Gân xanh trên mu bàn tay Chu Cận Viễn nổi lên, huyết thái dương co giật, dường như sắp nổ tung.

“Những điều cậu nói... là thật chứ?”

“Em theo anh đã gần mười năm rồi, tuyệt đối không dám nói dối!” Trợ lý cúi đầu, biểu thị lòng trung thành.

Đầu óc Chu Cận Viễn trở lên rối bời, đột nhiên anh nhớ tới cảnh một năm trước, khi đồn cảnh sát thông báo cho anh tới nhận xác, anh cũng nghe được An Hân Du nói chuyện điện thoại, nói gì mà một trăm năm mươi triệu.

Có điều khi đó anh chuyên tâm lo liệu việc hậu sự cho Tô Đồng, kèm thêm về sau công việc bận rộn, cô ta giải thích đại rằng có một nhân viên cũ đòi hỏi nói rằng nếu không cho tiền sẽ tiết lộ bê bối giữa Chu Cận Viễn với Tô Đồng và An Hân Du.

An Hân Du không biết phải làm sao nên mới dùng một trăm năm mươi triệu để bịt miệng.

Việc này vì vậy mà được cho qua.

Anh không truy cứu, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, từ ngày hôm đó, trong bệnh viện của anh có một bác sỹ điều trị xin nghỉ việc, vừa hay chính là vị bác sỹ mà Tô Đồng một mực nói rằng anh ta bị mua chuộc!

Giọng điệu độc ác, nham hiểm của An Hân Du khi đó, chỉ nghĩ lại thôi cũng khiến người ta rùng mình!

“Điều tra!” Sắc mặt Chu Cận Viễn lập tức xuất hiện hung dữ: “DNA của Tô Đồng tôi sẽ nhanh chóng giao cho cậu, hãy xét nghiệm DNA của tôi, An Hân Du và Duệ Duệ trước, lần này cậu hãy đích thân theo dõi, nhất thiết phải bí mật thực hiện!”

“Xin anh yên tâm, em nhất định sẽ không để người khác thừa cơ!”

Trợ lý bồn chồn, nhận lệnh xong liền quay người bước đi, Chu Cận Viễn gờ tay dụi thuốc, khi đầu thuốc đã tắt hai ngón tay vẫn kẹp chặt, cho tới khi đầu thuốc biến dạng, tàn thuốc rơi xuống.

Anh ngồi lặng lẽ trên ghế làm việc của bác sỹ, đôi mắt đen nhánh sâu hun hút.

Toàn bộ sự việc một năm về trước dần hiện lên trong đầu...

Trước khi cô bị tai nạn, anh nhận được điện thoại của cô, cô nói An Hân Du cướp con của cô! Còn nữa, cô nói An Hân Du bắt cóc cô, mục đích và vì đứa bé...

Thậm chí, tới việc bệnh viện chọn ối xét nghiệm DNA...

Không đúng, nếu đứa trẻ không phải con anh, làm sao cô có dũng khí kéo anh tới xem.

Khi có kết quả, cô một mực khẳng định bệnh viện có người bị mua chuộc đổi kết quả xét nghiệm!

Một năm nay, Chu Cận Viễn cố tình không nghĩ tới những chuyện cũ, lúc này ngẫm kỹ mới phát hiện ra vô vàn sơ hở!

Anh khi đó... sao lại dễ dàng tin tưởng vào “chân tướng” mà mắt mình nhìn thấy tới vậy?

- - -

Đã rất lâu rồi Tô Đồng không còn gặp ác mộng.

Nhưng tối nay, cô liên tục mơ thấy Duệ Duệ nằm trong bệnh viện và cảnh tượng sản phụ sinh con...

Cô cố gắng vén hết tầng tầng lớp lớp mây mù, muốn nhìn rõ gương mặt sản phụ, trước đây cô thường chưa kịp vén hết, thì mọi việc kết thúc.

Lần này, cùng với tiếng khóc vang dội của đứa bé, đúng khoảnh khắc đó, cô nhìn thấy gương mặt sản phụ!

Chính là cô!

Giống hệt cô!

- - Hết -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Cô giật choàng tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng, tóc mái đen nhánh đã ướt đầm mồ hôi.

“Đồng Đồng?” Thi Lâm nghe thấy tiếng động trong phòng, lập tức chạy tới.

Anh đẩy cửa bước vào thì thấy Tô Đồng đang co ro, run rẩy dưới chân giường, hai tay cô ôm chặt lấy đầu, vùi đầu giữa hai đầu gối, dường như đang bị kích động mạnh, anh đã quá quen với việc này, liền vội vã về an ủi: “Không sao rồi, anh ở đây...”

Tô Đồng bất ngờ túm lấy cổ áo anh: “Không phải hoang tưởng, là thật!”

“...” Thi Lâm ngừng thở một lát.

“Mọi người đều nói em bị tâm thần, cảnh tượng em nhìn thấy là giả, em bị sảy thai trong vụ tai nạn, nhưng em nằm mơ thấy, em mơ thấy đêm đó con em bị người ta bế đi, Thi Lâm, anh hãy tin em một lần có được không? Lần này em thực sự không hoang tưởng, đứa bé đó...” Tô Đồng sưng người, muốn nói rất giống Duệ Duệ, nhưng đang định nói lại thôi!

Thi Lâm thoáng nhìn đi chỗ khác: “Được rồi, chắc do hôm nay em làm bị thương đứa bé kia, trong lòng bất an, đừng nghĩ ngợi nhiều, đứa bé đã không sao rồi, em không cần phải tự trách mình...”

Đầu Tô Đồng nặng trĩu.

Cô muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

- -

Một tuần sau đó, An Hán Du cảm nhận rõ ràng sự thay đổi thái độ của Chu Cận Viễn.

Anh gần như không nghe điện thoại của cô, cho dù có nghe cũng chỉ nói vài câu, đâu có trông Duệ Duệ anh cũng muốn tránh mặt mình.

Sáng sớm.

Chu Cận Viễn ở lại bệnh viện chăm Duệ Duệ.

Duệ Duệ còn nhỏ, nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, lòng này khẽ nhú lại, không biết là do không quen với nơi này hay khó chịu ở đâu. Anh thay cho bé một bộ đồ khác, sạch sẽ, thoáng mát.

Duệ Duệ không giống với những đứa trẻ bình thường, từ nhỏ bé đã rất yếu, trừ lúc mới sinh, hiện nay bé đều rất lặng lẽ không thích khóc lóc.

Chu Cận Viễn bỗng vô cùng áy náy và ân hận.

Không biết vì lý do gì, Chu Cận Viễn mặc dù gần gũi với Duệ Duệ nhưng không quá thân mật, sau khi làm cha, anh thường xuyên nhìn thấy bên đường có ba mẹ ôm con, hôn lên trán chúng, vuốt ve má chúng, dịu dàng gọi chúng là con yêu.

Anh không làm được, anh có cảm giác không quen.

Không phải anh không nhìn thấy mỗi khi anh về nhà, Duệ Duệ sẽ ôm chặt lấy cổ anh không buông tay, ánh mắt chứa mong chờ thơ ngây, muốn được chơi đùa cùng anh nhiều hơn, nhưng anh không hề đi chậm lại vì Duệ Duệ.

Nghĩ tới đây, anh dịu dàng nhắc bàn tay nhỏ bé trắng trẻo của Duệ Duệ đặt lên cạnh môi, thì thầm: “Con yêu, con yên tâm, ba đã sai một lần, sau này sẽ không phạm sai lầm nữa, đợi con khỏe hẳn, ba sẽ dẫn con đi tìm mẹ có được không?”

“Con vẫn chưa biết nói, đừng lo, ba sẽ dạy con, sau này ba sẽ không tăng ca nữa, sẽ cố dành thời gian để chơi với con, để tiếng con gọi đầu tiên là mẹ, người mẹ thực sự thuộc về con.”

Ngón tay có phần thô ráp của anh chà nhẹ lên mu bàn tay nhỏ bé của con: “Ba sẽ dẫn con đi đánh bóng, dạy con cưỡi ngựa, cho con chơi những trò chơi thú vị nhất thế giới, trải nghiệm mọi điều mà một đứa bé nên trải nghiệm...”

Là do lúc trước anh tin lời gièm pha.

Cũng là do anh nghe lời nói từ một phía.

Không sao.

Anh sẽ bù đắp mọi chuyện.

Mất anh bỗng cay sè, anh thừa nhận anh là một người cha thiếu trách nhiệm, cũng là một người chồng thiếu trách nhiệm, trước đây anh cũng không suy nghĩ về những việc này. Nếu như Tô Đồng biết, những hoang tưởng của cô lúc trước đều là sự thật, cô ấy thực sự đã sinh một đứa con trai còn sống...

Chắc sẽ vui lắm?

“Cận Viễn.” Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, An Hân Du mặc một chiếc đầm dài màu trắng, đôi môi đỏ thắm mấp máy: “Tại sao anh không nghe điện thoại của em, không chịu gặp em? Rốt cuộc em đã làm sai điều gì? Anh đừng thờ ơ với em như vậy có được không?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

“Sao em lại tới đây?” Thái độ của Chu Cận Viễn rất lạnh nhạt.

Nghe vậy, An Hân Du vô cùng bất mãn.

“Duệ Duệ là con ruột của em, tại sao em không thể đến?” An Hân Du bất ngờ gây khó dễ: “Hôn lễ của chúng ta trì hoãn hết lần này tới lần khác, có phải anh sớm đã biết Tô Đồng chưa chết? Anh muốn nói lại duyên xưa với cô ta? Lẽ nào anh đã quên cô ta phản bội anh như thế nào, cô ta đã sinh đứa con hoang đó ra sao...”

“Câm miệng!” Chu Cận Viễn đứng bật dậy, nghiêm giọng ngắt lời cô ta.

“A...”

Duệ Duệ trên giường bị tiếng cãi vã của hai người đánh thức, miệng ú ớ.

Chu Cận Viễn đưa mắt nhìn, giữ chặt tay An Hân Du, kéo cô ta ra ngoài, sau đó đẩy mạnh vào tường, ánh mắt sắc lạnh: “Khi xưa Tô Đồng thực sự đã phản bội tôi sao?”

“Anh... anh nói vậy là có ý gì?” An Hân Du thót tim.

Ánh mắt lạnh lùng của Chu Cận Viễn nhìn thẳng vào mắt cô ta hai giây, sau đó mới buông tha.

“Không có gì, Duệ Duệ không được khỏe, anh đã mời hộ lý chăm sóc con rồi, anh nghe cô Đồng nói gần đây em bị cảm, để tránh truyền bệnh sang cho con, anh thấy em tạm thời đừng vào thăm con nữa!”

Chu Cận Viễn không có ý thương lượng, là trực tiếp ra lệnh.

An Hân Du sững sờ.

Nhưng cô ta không kịp lên tiếng, Chu Cận Viễn đã quay người bỏ đi và dặn cô không cho cô ta lại gần Duệ Duệ, An Hân Du đứng chết lặng ở đó, suy nghĩ một hồi, lẽ nào Chu Cận Viễn đã biết việc gì rồi?

Anh đang điều tra chân tướng sự việc năm đó sao?

Nhưng những người biết sự thật đều đã bị cô đuổi đi hết rồi... Không, vẫn còn người cuối cùng!

Cô Đồng!

Lẽ nào là cô ta tiết lộ?

Buổi chiều, sau khi Chu Cận Viễn tan làm liền lái xe đi dạo.

Bất ngờ anh nhìn thấy một cặp tình nhân đang dắt tay nhau đi bên đường.

Nhìn từ sau lưng, cô gái đang dựa đầu lên vai chàng trai, từng cử chỉ hành động đều toát lên thái độ tin tưởng, ý lại, anh dừng xe bên lề đường, ngón tay chà sát vào nhau, muốn cho móc khóa thuốc trong túi.

Lần tìm, không có gì.

Gần đây anh hình thành thói quen hút thuốc

Hai người nói nói cười cười dường như rất vui vẻ, họ cùng nhau vào siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt, sau đó lại tới tiệm cơm gần đó ăn cơm, chàng trai ân cần giúp cô gái bóc vỏ tôm, đưa thịt tôm tới tận miệng cô gái.

Cô gái vừa nói điều gì đó vừa ăn.

Cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, nhìn từ rất xa anh cũng có thể cảm nhận được.

Chu Cận Viễn bỗng nheo mắt, anh cảm thấy cảnh tượng này thật gai mắt.

Không lâu sau, chân trời bỗng nhiên dậy sấm, tiếp theo đó là mưa giông ập tới, Chu Cận Viễn vẫn ngồi trong xe không lái đi, rất lâu sau anh mới nhìn thấy một chiếc xe tới đón họ.

Chu Cận Viễn lái xe đi theo sau.

Lái xe về căn chung cư cao cấp của Thi Lâm, anh đột nhiên nhớ ra Tô Đồng từng nói với anh, cô không muốn sống trong biệt thự, cô muốn sống ở nơi có không khí cuộc sống nhộn nhịp một chút... Chu Cận Viễn thực ra rất muốn gần cô thêm một chút nữa, nhưng anh chỉ dám dừng lại nhìn theo.

Anh đã làm tổn thương cô, có tư cách gì lại gần cô?

Trong cửa hàng bán đồ tạp hóa có người bật một bản tình ca của Lương Tĩnh Như “Đường như vẫn là hôm qua. Chỉ có điều hôm qua đã vô cùng xa vời. Nhưng cứ nhắm mắt lại em vẫn nhìn thấy. Chỉ có điều không phải là anh, ở bên em tới tận sau cùng. Từng chung bước nhưng lại lạc mất nhau nơi giao lộ...”

Bản tình ca vẫn vang lên, quá khứ và hiện tại không ngừng đan xen, luẩn quất trong đầu Chu Cận Viễn.

Anh thấy Thi Lâm mở ô, ôm eo Tô Đồng biến mất ở cửa tòa nhà... Tô Đồng đang chuẩn bị lên lầu, bỗng nhiên cô cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng cứ bám riết lấy mình.

Cô dừng bước, quay đầu nhìn ra sau.

Sau lưng trống trơn, không có một bóng người.

Thi Lâm hồ nghi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Có lẽ do cô quá nhạy cảm chăng?

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76

Thi Lâm ôm cô lên lầu.

Anh dặn dò bảo mẫu nấu cho cô một bát canh gừng, lo cô sẽ bị cảm.

Tô Đồng có thể cảm nhận được sự quan tâm bảo vệ của Thi Lâm đối với mình.

Trước đây họ là bạn cùng trường, nhưng sau này từng có lần tỏ tình khó xử, một năm trước, anh cứu mạng cô, luôn ở bên che chở cho cô, nói không có tình cảm là giả.

Vì thế, khi cô tỉnh táo trở lại, cô đồng ý ở bên anh.

Uống xong bát canh gừng, Thi Lâm hôn nhẹ lên trán cô: “Tối nhớ nghỉ sớm.”

Nói xong anh quay lưng đi về phòng mình.

Anh mua hai căn ở đây, ở giữa có một lối đi, họ cũng coi như đã ở cùng nhau một năm, nhưng chưa bao giờ đi quá giới hạn.

Tô Đồng bất ngờ lên tiếng gọi anh: “Thi Lâm!”

Thi Lâm quay người lại, mỉm cười: “Sao vậy?”

“Em...” Cô do dự, chậm rãi nói: “Em nợ anh một lời xin lỗi, vì anh không ngừng giúp em, suy nghĩ cho em, em chỉ biết đón nhận từ một phía, chưa bao giờ báo đáp anh...”

Thi Lâm không tiếp lời.

Tô Đồng hít một hơi thật sâu, tay cô chậm rãi đặt lên cúc áo.

Cô lấy hết dũng khí, nói:

“Nếu như anh muốn, em chắc là...”

“Không.” Bàn tay đàn ông ấm áp đặt lên ta cô, rất ấm, anh cười: “Em từng nói tạm thời chưa có ý định kết hôn, chỉ cần anh chưa kết hôn, anh sẽ không làm những việc không nên làm, anh sẽ đợi tới khi em thật sự đồng ý làm cô dâu của anh.”

Anh không cho rằng mình là một chính nhân quân tử.

Nhưng anh thừa nhận, đối với Tô Đồng, anh rất kiên nhẫn.

Lông mày Tô Đồng khẽ run lên.

Cô thực sự chưa chuẩn bị tâm lý đón nhận một cuộc hôn nhân khác...

Tắm xong bước ra, trời mưa sắp tạnh, chuyển thành mưa nhỏ rả rích.

Tô Đồng vén rèm đứng trước cửa sổ nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài, không ngờ, nhìn qua cửa kính trong suốt, cô nhìn thấy ở vệ đường bên dưới tòa nhà đối diện có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ, một người đàn ông quen thuộc đang đứng dựa vào xe!

Là Chu Cận Viễn!

Anh cầm một chiếc ô màu đen, cứ lặng lẽ đứng dựa ở đó, không biết đã đứng bao lâu, đôi chân hơi trùng xuống, tay kẹp một điếu thuốc, đầu thuốc lúc cháy lúc tàn, thông qua màn mưa dày đặc, cô nhìn không rõ mặt anh, nhưng có thể thấy thi thoảng anh lại ngẩng đầu nhìn tầng lầu cô đang ở.

Cô vội vàng nép vào trong, sau đó kéo rèm cửa lại, ngăn cách tuyệt đối tầm nhìn của anh.

Chu Cận Viễn, sao anh ta lại đột ngột xuất hiện ở đây?

Buổi chiều, ánh mặt trời nóng bỏng đó là của anh ta sao?

Lần này anh ta lại muốn làm gì đây?

Nhớ lại khi xưa anh chỉ dựa vào lời nói một phía mà phán đoán cô ngoại tình, thậm chí điên cuồng tin tưởng ả đàn bà An Hân Du, cô vô cùng phẫn nộ, kéo chân, chui vào trong, giả vờ không biết gì hết, trùm kín nằm ngủ!

Cho dù tâm trạng rối bời nhưng cũng cố ngủ...

Nghe nói sức khỏe của Duệ Duệ đã tốt hơn.

Nhận được tin từ bệnh viện, An Hân Du vẫn kiên quyết khởi tố Tô Đồng, cho dù luật sư nói với cô ta rằng khả năng thắng kiện là rất nhỏ, cô ta vẫn không buông tha, Thi Lâm nói anh sẽ giải quyết việc này, Tô Đồng cũng không hề lo lắng.

Sau ngày hôm đó, cuộc sống của Tô Đồng lại trở về như cũ.

Đi làm, đi về nhà.

Tuy nhiên có một điều khác biệt duy nhất là mỗi tối cô đều nhìn thấy Chu Cận Viễn đứng ở bên dưới tòa nhà đối diện.

Có lẽ anh tưởng rằng cô không biết, vì anh có đôi xe, phần lớn đều là những chiếc xe bình thường, thi thoảng mới lái xe sang, chỉ là Tô Đồng yêu Chu Cận Viễn đậm sâu suốt bao năm, nơi anh xuất hiện cô đều cảm nhận được.

Dần dần, trước khi đi ngủ cô sẽ tới bên cửa sổ nhìn một lát.

Điều này gần như đã biến thành một thói quen.

Lâu dần, từ phần nộ hoài nghi ban đầu biến thành mặc kệ.

Sáng ngày hôm sau, bầu trời mây đen vẫn vũ.

Dự báo thời tiết thông báo cảnh báo cấp độ cam, nhắc nhở người dân không nên ra ngoài nếu không thực sự cần thiết.

Trận mưa lớn này kéo dài tới tận đêm khuya.

Trước khi đi ngủ, cô đã quen nhìn ra ngoài vệ đường, nơi đó không có gì cả.

Hôm nay Chu Cận Viễn không tới.

Bên ngoài đang mưa lớn, chắc anh ấy sẽ không tới đâu?

Khẽ nín thở, cô cũng không biết mình có tâm trạng gì, rõ ràng anh mới chỉ tới chưa đến mười ngày.

Vậy mà cô đã bắt đầu quen dần...

Cô là kẻ thích bị ngược đãi sao?

Đây đúng là một điều đáng sợ!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Bên kia, tại biệt thự nhà họ Chu.

An Hân Du đang bất ngờ đón nhận một hộp nhẫn đẹp đẽ, tinh tế.

Cô bị chặt miệng, kinh ngạc hỏi: “Cận Viễn... anh, anh muốn...?”

Trên gương mặt Chu Cận Viễn không có quá nhiều biểu cảm: “Không phải em nói rằng anh đối xử hờ hững với em sao? Thời gian này Duệ Duệ bị thương nên anh hơi nóng nảy, có một số lời nói em đừng để bụng. Duệ Duệ cũng đang lớn dần, sau này còn phải đi học, con nỏ cần được lớn lên trong một gia đình hoàn chỉnh.”

“Vì thế anh đồng ý cưới em?” An Hân Du vô cùng xúc động, gương mặt tươi cười rạng rỡ.

“Đây không phải điều em vẫn hằng mong muốn sao?”

Chu Cận Viễn trầm giọng hỏi ngược lại, An Hân Du quá vui mừng nên không chú ý tới sự mỉa mai trong lời nói của anh.

Cô mỉm cười mở nắp hộp ra, tham lam ngắm nhìn chiếc nhẫn kim cương hồng, vội vàng đeo nó lên ngón áp út, xòe những ngón tay thon dài ra, cô thậm chí còn nói với tất cả người làm: “Từ hôm nay trở đi, tôi chính là Chu phu nhân danh ngôn chính thuận...”

Cô nhào vào lòng Chu Cận Viễn: “Cận Viễn, anh tốt với em quá!”

“Sau này bận rộn chuẩn bị hôn lễ, em hãy gác lại vụ việc kiện cáo Tô Đồng đi, luật sư Vương nói rằng khả năng thắng kiện không lớn!” Chu Cận Viễn lẳng lặng kéo cô ta ra, mí mắt hơi nâng lên: “Buổi tối anh còn chút việc, em không cần đợi anh đâu, ngủ sớm đi.”

An Hân Du: “...”

Cô bắt đầu nghi ngờ tại sao Chu Cận Viễn lại đột ngột đồng ý cưới cô?

Nhưng dù thế nào đi nữa, trở thành Chu phu nhân chính là mục tiêu của cô!

Thư phòng.

Chu Cận Viễn cởi áo khoác treo lên móc áo, sau đó gọi điện cho trợ lý.

Giọng nói thấp trầm, lạnh lùng giống như gió rét giữa đông, lạnh thấu xương thấu tủy.

“Sự việc sao rồi?”

Giọng trợ lý nhanh chóng vang lên trong điện thoại, thấp thoáng kìm nén hào hứng: “Chu tiên sinh yên tâm, em đã tìm được người cần tìm rồi, mọi việc đều tiến triển theo dự kiến.”

Chu Cận Viễn ngắt máy, người dựa vào chiếc ghế đọc.

Bên ngoài sấm vang chớp giật, gió thổi ào ào, cây cối nghiêng ngả đập vào cửa kính rầm rầm, bóng dáng như thể đang nhe nanh múa vuốt.

- - -

Ngày hôm sau.

Tầm khoảng năm giờ, Tô Đồng bừng tỉnh khỏi cơn mơ.

Bên ngoài trời vẫn mưa giông.

Cô xoay người nhưng không thể nào ngủ tiếp được, cô dứt khoát đi đánh răng rửa mặt, thu dọn rác trong thùng, xuống lầu vứt rác, vừa bước xuống lầu, lập tức ánh mắt cô chững lại!

Cách đây không xa, một bóng người cao lớn ướt sũng đứng đó bất động như một pho tượng, thi thoảng có lao công đi qua, hình như có hỏi thăm anh nhưng anh chỉ mím chặt môi không nói lời nào.

Lặng yên giống như không có hơi thở.

Tô Đồng nín thở!

Chu Cận Viễn?

Chẳng phải tối qua anh không tới sao?

Giả vờ không nhìn thấy anh, Tô Đồng tiếp tục bước xuống lầu vứt rác, khi quay người định đi lên, Chu Cận Viễn đột nhiên giống như phát hiện ra cô, sau khi cô xoay người liền chạy theo, giữ chặt cô tay cô.

Cơ thể anh lạnh như băng.

“Anh làm gì vậy?” Tô Đồng giật dứ đẩy anh ra.

Anh kéo quá mạnh khiến chiếc ô màu cam rơi xuống đất, một luồng khí lạnh ập tới.

Anh không biết đứng đây bao lâu, hai mắt không thể tập trung, ánh mắt đờ đẫn, ôm cô rất chặt.

“Tô Đồng...” Anh ghé sát tai cô thì thầm gọi, giọng khàn khàn.

Tô Đồng chống tay, chắn trước ngực anh:

“Chu Cận Viễn, anh điên rồi sao? Buông tôi ra...”

“Anh xin lỗi.”

Ba tiếng bất ngờ vang lên, đột ngột truyền vào tai Tô Đồng.

Khoảnh khắc đó cô đứng sững sờ.

Bên tai giống như có vô số pháo hoa đang nổ tung.

“Là lỗi của anh, anh không bảo vệ được em, anh đã nghe theo lời giả dối của người khác, anh không nên không tin em, anh không xứng đáng để em yêu bao năm như vậy...”

Anh nói: Anh xin lỗi.

Anh nói: Là lỗi của anh.

Anh nói: Anh không nên không tin em.

Lời nói hay biết bao, nhưng mọi việc đã rồi cô mới được nghe, trên thế gian này mọi thứ đâu thể dừng lại để chờ đợi? Cô đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, cô vẫn đẩy anh ra: “Chu Cận Viễn, nếu anh không buông ra tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Anh yêu Thi Lâm rồi sao?” Đột nhiên anh lại bất ngờ hỏi một câu.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Tô Đồng mím chặt môi, không nói gì.

Gương mặt nhợt nhạt của anh ngẩng lên, nhìn cô: “Có phải anh đã không còn cơ hội rồi không?”

“Đủ rồi!” Bốn mắt nhìn nhau, Tô Đồng buông lời nặng nề: “Chu Cận Viễn, trên thế gian này còn có người đàn ông nào khổ nạn như anh không? Khi tôi yêu anh anh khinh tôi như rác rưởi, kết hôn ba năm anh có biết tôi thích gì, ghét gì không?”

“Anh thậm chí đã về nhà mấy lần, ăn cùng tôi mấy bữa cơm, đi dạo cùng tôi mấy lần?”

“An Hân Du làm gì khiến anh phát hiện ra tôi bị oan uổng? Lúc trước chẳng phải anh nói tôi làm anh kinh tởm sao? Không phải đã nói tôi ngoại tình sao? Bây giờ anh lại sao nữa đây?”

Mưa xối xả tạt vào mặt anh.

Đầu tóc đọng những hạt mưa lớn, lũ lượt rơi xuống.

Chu Cận Viễn lặng yên rất lâu không nói gì.

Hai người cứ thế đứng trong mưa, anh nhìn em, em nhìn anh, không ai lên tiếng phá vỡ cục diện căng thẳng này.

Người anh toát lên một nỗi tuyệt vọng, hỏi nhỏ: “Nếu như bây giờ anh chia tay với An Hân Du, em có chia tay với Thi Lâm không?”

Tô Đồng kháng cự câu nói này theo bản năng, nhưng lời nói ra lại trở thành: “Khi anh giáng cho tôi một đòn chí mạng là anh ấy đã ở bên cạnh tôi, từng bước giúp tôi thoát khỏi con ác mộng, cũng chỉ là anh ấy không để bụng sự thê thảm của tôi, cho tôi một nơi để chữa trị, tại sao tôi lại chia tay với anh ấy chỉ vì anh chia tay với An Hân Du? Lẽ nào anh đã quên anh đối xử ra sao với tôi, đối xử ra sao với nhà họ Tô? Chúng ta còn có cơ hội không? Ha ha, thật nực cười!”

Lời cô nói ra khá mập mờ, nhưng tới tai Chu Cận Viễn lại biến thành: Anh làm cô tổn thương sâu sắc, vì thế sau khi Thi Lâm xuất hiện, cô đương nhiên sẽ phát triển một mối tình mới... Anh thừa nhận, anh là một gã đàn ông khổ nạn.

Ánh mắt Chu Cận Viễn ánh lên nỗi thất vọng!

“Chu Cận Viễn, anh đi đi...”

Vừa dứt lời, eo Tô Đồng bất ngờ bị ôm thật chặt, lập tức cả người cô ngã vào lòng anh, Chu Cận Viễn cũng không biết mình đang nghĩ gì, lúc này anh chỉ có duy nhất một mong muốn!

Độc chiếm vẻ đẹp của cô thêm một lần nữa.

“A... Anh...” Mọi lời nói của cô đều bị nhấn chìm trong nụ hôn cháy bỏng của anh, có điều Tô Đồng phát hiện ra người anh rất nóng!

Giống như sắp nổ tung.

Chu Cận Viễn đang sốt cao!

Hai tay anh chống trước ngực anh, muốn đẩy anh ra xa, lúc này tốt nhất nên đi khám bác sỹ nhưng anh vẫn mạnh bạo giữ chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, không nói lời nào, chỉ điên cuồng dùng môi lưỡi của mình để tách răng cô ra.

Mút cắn, kéo xé.

Anh đang bằng mọi cách để chiếm lấy toàn bộ hương thơm của cô!

Cơ thể mảnh mai của cô bị ép xuống thành một đường cong kì quái.

Trời vẫn mưa xối xả, người cô cũng bị ướt mưa, hai mắt đỏ hoe, anh làm vậy là sao?

Trong lòng tức giận, cô bị ép tới đỉnh điểm, mắt đỏ hoe giống như một con thú giận dữ, một tay túm lấy cổ anh kéo anh tới trước mặt mình, nhón chân cắn lấy lưỡi anh, sau đó là cắn.

Cắn thật mạnh không chịu buông ra.

Chu Cận Viễn đau đớn nhíu mày, khoang miệng lan tỏa mùi của máu nhưng anh cũng vẫn không dừng lại, vẫn mạnh bạo hôn cô cho tới khi cảm thấy hải lòng mới thở dốc buông tha cho cô.

Anh cố chấp như một đứa trẻ, ôm cô thật chặt: “Tô Đồng, đừng đẩy anh ra, hãy cho anh ôm thêm một lát, cho anh hôn em thêm một lát!”

Một năm trước, anh bị lòng thù hận và ý chí chống đối che mờ hai mắt!

Nếu như anh tin tưởng cô thì cho dù An Hân Du có làm gì đi nữa cũng chỉ là vô ích!

Nói cho cùng, đều tại anh không ra gì!

Nghĩ tới việc sau này anh chỉ có thể nhìn cô mà không thể chạm vào cô, thậm chí cô sẽ khóc lóc, run rẩy trong vòng tay người đàn ông khác, mọi niềm vui nỗi buồn của cô đều không liên quan gì tới anh, trong lòng Chu Cận Viễn lại có một ngọn lửa điên cuồng lan tỏa... Mắt Tô Đồng bị nước mưa tạt vào khiến cô không nhìn rõ, cô cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực, đẩy anh ra: “Chu Cận Viễn! Anh còn muốn khôn nạn thế nào nữa? Đừng quên, anh đã có con rồi!”

Có An Hân Du, có con trai.

Cho dù cô không thể hận anh nhưng cũng không thể bỏ qua khúc mắc mà quay lại với anh!

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Chu Cận Viễn định nói rằng Duệ Duệ là con của cô!

Tuy nhiên anh không dám chắc hiện nay cô có thể chịu đựng được hay không, hoặc có lẽ là, anh muốn đợi một cơ hội khác rồi mới nói với cô!

Chu Cận Viễn không nói thêm nữa, Tô Đồng nhặt chiếc ô rơi trên mặt đất lên, quay người bước đi, trước khi đi, nghĩ tới anh đang bị sốt cao liền bổ sung thêm một câu: “Anh bị sốt rồi, sau này đừng đợi ở dưới lầu nhà tôi nữa, Thi Lâm nhìn thấy sẽ không vui!”

Thi Lâm, Thi Lâm...

Rõ ràng sớm đã biết họ sống chung với nhau nhưng nghe từ chính miệng cô nói ra, anh vẫn thấy rất chối tai.

“Nếu như anh và An Hân Du kết hôn, em có tới không?” Khi cô bước đi, đột nhiên Chu Cận Viễn hỏi một câu.

Tô Đồng sững sờ, trái tim thất lại, cảm giác máu toàn thân đang dần lạnh đi, “Chu Cận Viễn, tình yêu của anh dành cho An Hân Du sâu đậm nhường nào? Khiến anh không ngại dùng khổ nhục kế ép tôi tham gia hôn lễ của các người, ngày kết hôn các người còn chuẩn bị tiết mục gì? Sĩ nhục tôi sao?”

Chồng cũ kết hôn, mời vợ cũ?

Tô Đồng tự nhận thấy cô không rộng lượng tới vậy.

“Trong lòng em anh không đáng tin cậy tới vậy sao? Nếu như anh muốn sĩ nhục em có cần phải đợi tới hôn lễ không?” Chu Cận Viễn nói: “Lúc em vô tình tông bị thương Duệ Duệ anh đã có thể làm to chuyện rồi! Tô Đồng, anh chân thành mời em tới tham dự, dựa vào mối quan hệ giữa nhà họ Thi và họ Châu, anh ta nhất định sẽ tới, khi đó Thi Lâm sẽ tham gia, em có thể làm bạn gái đi cùng...”

Đây là lý do tốt nhất anh có thể nghĩ ra.

Tô Đồng nhú mày, nhìn gương mặt cương nghị của anh, dường như không quá lâu, anh gầy hơn hẳn so với lúc ở trong viện, cô mĩa mai: “Chu Cận Viễn, tôi không tin anh là một người tử tế, anh không có ý đồ gì tốt đẹp cả.”

“Vị vậy, em tới chứ?” Anh chỉ quan tâm tới kết quả cuối cùng.

Tô Đồng không trả lời, cô che ô quay người bước vội đi.

--

Tô Đồng đi lên lầu, vừa bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Thi Lâm đứng ở bên cửa sổ cuối hành lang, một tay cho vào túi.

Ánh mắt nhìn về phía cô.

“Anh...” Tô Đồng bất giác chột dạ: “Anh dậy rồi sao?”

“Anh nghe thấy tiếng em mở cửa.”

Tô Đồng đi vào như thể không có chuyện gì xảy ra, áo trên người cô đã ướt sũng, cô vội vàng đi tắm thay quần áo, Thi Lâm bất ngờ kéo tay cô, ánh mắt anh sâu thẳm: “Đồng Đồng, em vẫn còn yêu anh ta sao?”

“Không!” Tô Đồng phản bác rất nhanh: “Em không muốn tiếp tục yêu anh ta nữa...”

Nghĩ tới hôn lễ của Chu Cận Viễn và An Hân Du, anh ta mời cô tham dự, ánh mắt Tô Đồng ánh lên một tia sáng khác lạ, Thi Lâm nhìn cô một lát sau đó buông tay cô ra, đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô.

“Ừ, em nói không yêu tức là không yêu, mau đi tắm đi, đừng để cảm lạnh.”

Tô Đồng định nói gì lại thôi.

Cô muốn nói là họ cũng kết hôn đi, nhưng lời ra tới môi cô lại nén lại, khó lòng lên tiếng.

--

Hôn lễ của Chu Cận Viễn và An Hân Du định vào tháng sau.

Tuy hôn lễ chưa diễn ra nhưng khí thế khá vang dội, Chu Cận Viễn cùng An Hân Du liên tục bị bắt gặp hẹn hò, mọi hành động ân ái của cặp tình nhân như kề vai, khoát tay, ôm ấp đều được phóng đại lên, trở thành một cặp đôi tiểu thư danh giá và thương nhân giàu có khiến người khác ngưỡng mộ.

Trên các mạng xã hội hàng ngày cũng đều nhìn thấy hàng loạt bài viết nói về tình yêu của hai người.

Điều khiến Tô Đồng ngạc nhiên là, trong mọi bài viết và bình luận không có dòng nào chỉ trích cô, phải biết rằng cô là vợ cũ của Chu Cận Viễn, Chu Cận Viễn tái hôn, cô sẽ là đối tượng để bàn dân thiên hạ thảo luận.

Nhưng trong những lời bình luận này đều không hề có bóng dáng của cô.

--- Hết ---

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Cuối cùng hôn lễ cũng được diễn ra dưới sự chứng kiến của hàng vạn người.

Thi Lâm tới tham dự theo lời mời.

Tô Đồng vốn không muốn đi nhưng cô cũng muốn khiến mình cắt đứt hoàn toàn với quá khứ nên quyết tâm đồng ý tới tham dự.

Ngày hôm đó là một ngày nắng rực rỡ.

Chu Cận Viễn đã mời hầu như toàn bộ các đơn vị truyền thông cũng như các nhân vật tầm cỡ có vai vế của thành phố, bao gồm bạn bè thân hữu của hai nhà Chu, An. An Hân Du ngồi đợi trong phòng dành cho cô dâu, cười tươi như hoa, nụ cười hạnh phúc.

An Hân Du nhìn mình trong gương, cảm thấy mình là cô dâu hạnh phúc nhất... Chu Cận Viễn có vẻ cũng ăn vận khá chau chuốt, anh mặc một bộ comple Italy được đặt may thủ công, cắt rất vừa người, đóng kín tới chiếc cúc cuối cùng, đôi mắt sâu thẳm, khí chất lạnh lùng cao quý.

Tô Đồng mặc một chiếc váy dài màu trắng, xung quanh có quần ren, đuôi váy bồng bênh như sóng biển làm tôn lên dáng người yêu kiều của cô, Thi Lâm mặc một bộ comple màu đen, trên môi luôn nở nụ cười ấm áp.

“Thi tiên sinh!” Trong đám đông có người bước tới bắt chuyện, cười nói: “Tô tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp, tôi thấy tới cô dâu cũng không sánh bằng!”

Vốn dĩ chỉ là một lời khen ngợi khách sáo nhưng vừa hay Chu Cận Viễn nghe được, anh đứng cách đó không quá xa.

Anh nhìn thấy cô xinh đẹp rạng rỡ.

Tô Đồng ngượng ngập khi được khen: “Ngài nói đùa rồi, nhân vật chính hôm nay là Chu tiên sinh và vợ chưa cưới của anh ấy, tôi đâu dám qua mặt?”

“Tô tiểu thư không cần khách sáo vậy!” Người đó tiếp tục cười nói, bỗng nhiên nhú mày, hồ nghi hỏi: “Có điều tôi thấy Tô tiểu thư trông rất quen, nhất thời không nhớ ra đã gặp cô ở đâu...”

Tô Đồng cố gương cười: “Chắc Trương tiên sinh đã gặp qua rất nhiều nữ tử, người có gương mặt đại chúng như tôi, đứng trước mặt Trương tiên sinh sẽ trở thành quen mặt...”

“Trương tiên sinh!” Tô Đồng chưa dứt lời, một giọng nói mạnh mẽ bất ngờ vang lên, nhìn về phía giọng nói, Chu Cận Viễn tay cầm một ly rượu vang chậm rãi bước tới: “Lâu lắm không gặp, rất vui khi anh tới tham gia hôn lễ của tôi và An Hân Du.”

“A, Chu tiên sinh nói gì vậy chứ? Hôn lễ của anh và An tiểu thư chấn động cả thành phố...” Trương tiên sinh phản kích nói, sau đó lại chuyển hướng: “Có điều tôi rất hiếu kỳ, vợ cũ của anh đi đâu rồi? Từ khi hai người ly hôn cách đây một năm, hình như tôi không nghe được tin gì về cô ấy...”

Tô Đồng sững người.

Thi Lâm khéo léo tiếp lời Trương tiên sinh: “Trương tiên sinh, anh như vậy không phải là tới tham gia hôn lễ, giống như tới điều tra hộ khẩu?”

“Việc này...”

Trương tiên sinh vẻ mặt bối rối, vội vàng xua tay, không hỏi thêm gì nữa.

Thi Lâm nâng ly hướng về phía Chu Cận Viễn, tay thản nhiên đặt lên vai Tô Đồng.

Chu Cận Viễn nhìn thấy ý khiêu khích trong ánh mắt đó!

Anh ta dẫn Tô Đồng tới tham dự hôn lễ của mình là muốn để cô ấy hoàn toàn thất vọng về mình sao? Chu Cận Viễn không hề nóng, anh cũng nâng ly lên đáp lễ.

Không vội, hãy xem ai có thể cười tới phút chót!

--

Hôn lễ chính thức bắt đầu.

Tiếng nhạc vang lên.

Cô dâu không dám thờ ơ, cô mặc một chiếc áo cưới đuôi dài màu trắng, được bố đặt tới đầu thăm dò, vô vàn ánh đèn flash máy ảnh lóe lên, đây là

tin tức trọng điểm của ngày mai, họ nhất định phải chụp bằng được những tấm hình đẹp nhất.

An Hân Du mỉm cười dịu dàng.

Người dẫn chương trình đứng ở giữa lễ đường, Chu Cận Viễn đứng cạnh anh ta, trong tay đang giữ chặt một cái gì đó, miệng mỉm cười, chỉ có điều nụ cười đó quá lạnh lùng, không bộc lộ trong ánh mắt.

Người dẫn chương trình tuyên bố cô dâu tiến vào lễ đường.

Xung quanh, tiếng vỗ tay vang lên.

Trong làn sóng vỗ tay đó, Tô Đồng đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước, cô cũng từng mặc áo cưới màu trắng, đi trên thảm đỏ trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người tới bên Chu Cận Viễn, cùng anh tuyên bố lời thề nguyên tình yêu trước báo giới.

Thì ra lời thề cũng dễ dàng bị phá vỡ tới vậy, giống như bong bóng xà phòng.

Mắt cô bỗng cay sè, không còn nhìn rõ nữa.

Cô vội vàng lau mắt không cho phép mình thất lễ, cảnh vẫn thế nhưng người xưa còn đâu, Tô Đồng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm, giải thoát, những quá khứ đó hãy để gió cuốn bay.

Cô sẽ không so đo chuyện quá khứ nữa. Sau này, ai nấy cũng đều sẽ có một tương lai mới.

Ánh mắt Chu Cận Viễn sâu thẳm, nhìn chăm chú An Hân Dung đang từng bước tiến lại gần mình... Bỗng nhiên, một bóng người lụ khụ lao ra từ trong đám đông, đáng vẻ là một bà già lớn tuổi, bà ta xách một chiếc xô nhỏ, khi đám đông còn chưa kịp phản ứng gì thì đã xông tới trước mặt An Hân Du.

Rào...

An Hân Du bị hất hủn một xô chất thải màu vàng cam lẫn lộn!

-- Hết --

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

An Hân Du không ngờ lại có người bất ngờ hất chất thải vào mình, cô ta kinh hoàng sợ hãi, cả đại sảnh nồng nặc mùi hôi thối, người đứng hai bên thảm đỏ đều tự giác lùi ra sau.

Các cơ quan truyền thông sững sốt giây lát, sau đó lập tức có phản ứng trước tiên.

“Tách, tách...”

Ánh đèn flash nhấp nháy liên tục, An Hân Du mặt mày tái mét, vội che mặt: “Không được chụp! Tôi là Chu phu nhân, tôi ra lệnh cho các người dừng lại! Không được chụp! Còn chụp tiếp tôi sẽ không tha cho các người đâu...”

“A, không tha cho họ thế nào? Giống tôi sao? Tìm người truy sát tôi?” Cô Đồng hai tay chống nạnh, một tay kéo chiếc mũ cho người già xuống để lộ ra gương mặt Chu Cận Viễn quen thuộc.

Cô Đồng lớn tiếng chửi rủa: “Các phóng viên, tôi nói cho các người biết, à An Hân Du này là một con quỷ độc ác! Một năm trước, cô ta ăn nằm với gã đàn ông khác có bầu, sau đó nhân lúc Chu tiên sinh say rượu đã vu vạ đứa con đó là của anh...”

“Không chỉ có vậy, cô ta còn cố tình sai khiến một gã ăn mày đi cưỡng hiếp vợ cũ của Chu tiên sinh, tạo hiện trường giả Chu phu nhân ngoại tình, Chu tiên sinh đáng thương bị lừa dối, cứ tưởng rằng mình bị vợ cắm sừng...”

Phóng viên xôn xao...

“Trời ơi! An Hân Du rất cao sang đài các, sao có thể làm ra việc như vậy?”

“Nhìn bộ dạng yếu đuối của cô ta, tôi cũng sắp bị lừa! Đúng là có thể giành quán quân của giải thưởng kẻ giả tạo lợi hại nhất...”

Toàn thân hôi thối, An Hân Du còn phải đối mặt với những lời chỉ trích của đám đông, cô ta không thể tiếp tục duy trì mọi lễ nghi thông thường, xong

thăng tới trước mặt cô Đồng, khóc lóc chất vấn: “Cô ăn nói linh tinh gì vậy? Cô Đồng, hôm nay là hôn lễ của tôi, sao có có thể...”

Cô tay giờ tay định kéo cô Đồng.

Cô Đồng giống như bị ai đó đẩy một cái, ngã rầm xuống đất, giờ bốn vó lên trời, cô ta gào khóc: “Giết người rồi! Các phóng viên ơi, mau chụp hình lại, à đàn bà này muốn giết tôi...”

An Hân Du không ngờ cô Đồng lại đánh đá, chanh chua tới vậy.

Cô ta giận dữ nghiêng răng!

“Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Một giọng nói đánh thép đột ngột vang lên, không lớn tiếng nhưng lạnh lùng, đầy uy hiếp khiến mọi người trong lễ đường đều sững người.

Đám đông bất giác nhường ra một lối đi.

Chu Cận Viễn bước theo lối đi đó tiến tới trước mặt An Hân Du, anh không tiến quá gần cô ta, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chặp cô Đồng: “Cô Đồng, ai cho cô tôi gây rối hôn lễ hôm nay? Nề tình chúng ta từng là chủ tớ, cô hãy nói ra kẻ chủ mưu tôi sẽ không so đo với cô.”

Tôi giờ phút này anh vẫn bảo vệ An Hân Du.

Ánh đèn flash lại tiếp tục lóe sáng.

Đây đúng là một người đàn ông tốt nhất thế gian.

Chỉ có đáng tiếc...

Tô Đồng đứng ở một góc, hai vai run rẩy.

Những lời cô Đồng nói, trong mắt người ngoài chẳng qua chỉ là một câu chuyện quá khứ, nhưng trong mắt cô đó là một con ác mộng thật sự, vì Chu Cận Viễn cô đã đánh mất tình yêu, tình thân, tình bạn, gần như đã mất tất cả.

Quãng thời gian tăm tối đó, cứ nghĩ tới thôi cũng đau đớn tới tận xương tủy.

“Anh ở đây, anh ở đây.” Thi Lâm lập tức ôm lấy cô, an ủi cô.

Anh nheo mắt lại nhìn cảnh tượng đang diễn ra, anh cũng không rõ chuyện xảy ra hôm nay rốt cuộc là vô tình hay cố ý?

Nếu là cố ý thì cái giá phải trả quá lớn.

Vụ bê bối này có thể chấn động toàn thành phố, giáng một đòn đả kích cực mạnh lên nhà họ Chu... Tô Đồng giữ chặt lấy cánh tay Thi Lâm, sau đó ngoảnh đầu nhìn anh ra hiệu mình muốn đi về, cứ theo tình thế này, lát nữa có lẽ lửa sẽ lan cả sang cô... Chu Cận Viễn vừa ngước mắt nhìn lên là thấy hành động đó của Tô Đồng.

Cô Đồng khóc lóc nước mắt nước mũi giàn dụa.

An Hân Du lo lắng như kiến trên chảo lửa, không ngừng giải thích: “Cận Viễn, anh hãy tin em! Cô Đồng đang vu khống em, thời gian trước cô ta chăm sóc Duệ Duệ không kĩ càng, lại có thói quen trộm cắp vặt, nên em mới đuổi việc cô ta, hôm nay cô ta tới đây để báo thù, bảo vệ đầu! Bảo vệ...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Một lời nói làm dấy lên ngàn con sóng.

Tô Đồng quay người toan bước đi lập tức dừng lại, cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn cô Đồng.

Cô Đồng...

Gương mặt này sao trông quen quá.

Đầu cô bỗng đau như búa bổ, tựa như có vô số cây kim nhỏ không ngừng đâm vào.

Cô ôm đầu, cơ thể mất đi điểm tựa từ từ khuyu xuống. Thi Lâm giật mình hoảng hốt: “Đồng Đồng! Em sao vậy? Anh lập tức đưa em ra khỏi đây, tới gặp bác sỹ...”

“Không! Em không đi!” Tô Đồng đẩy anh ra, trán cô ướt đầm mồ hôi nhưng vẫn nghiêng răng găng gượng, cô cố gắng nhớ lại mọi việc một năm trước, nhớ lại những cảnh tượng mà cô không phân biệt rõ là hoang tưởng hay hiện thực.

Mơ và hiện thực cứ đan xen vào nhau.

Trong đầu cô giống như đang chiếu một bộ phim dài, vô số hình ảnh lướt qua, nhanh tới mức cô không tài nào nắm bắt được.

Phóng viên ghé tai thì thầm to nhỏ...

“Cái gì? Con trai nhà họ Chu là do An Hân Du cướp về?”

“Sao lại có người đàn bà độc ác tới vậy chứ?”

“Màn kịch đảo ngược hay nhất năm nay!”

Cô Đồng khóc suốt mướt, bộ dạng một phụ nữ cao tuổi yếu đuối: “Chu tiên sinh, các phóng viên, An Hân Du bề ngoài là đuổi việc tôi nhưng trên thực tế là dùng tiền để mua tính mạng của tôi, hơn một tháng nay, hàng ngày tôi phải trốn chui trốn lủi, ân hận về tội nghiệt khi xưa, nếu như không phải vì muốn vạch trần bộ mặt giả tạo của cô ta tôi đã tới đồn cảnh sát tự thú rồi.”

“Nói linh tinh! Cô ăn nói linh tinh!” An Hân Du bị ép tới phát điên, cô ta bỏ mặc những chất thải trên người muốn túm lấy Chu Cận Viễn.

Chu Cận Viễn lùi lại một bước như thể theo bản năng.

Anh thất vọng, hồ nghi nhìn về phía An Hân Du: “Em... Em cướp con trai của Tô Đồng giả làm con trai của em? Em... Em còn hãm hại cô ấy ngoại tình, để anh ly hôn với cô ấy? Thậm chí đồ vạ em mang thai con của anh? Sao em có thể như vậy, em làm anh thất vọng quá...”

“Không phải vậy đâu!” An Hân Du cuối cùng cũng biết thế nào là hết đường chối cãi.

“Không phải gì chứ, cô xen vào hôn nhân của người khác, là kẻ thứ ba, thậm chí còn gây tai nạn mưu sát Tô tiểu thư...”

“Cô im ngay!”

“Hân Du, Hân Du!” An Hân Du vừa dứt lời, đột nhiên cửa đại sảnh khách sạn có một người đàn ông đang xông vào, là một người trẻ tuổi tướng mạo thanh tú, hai mắt ướt lệ nhìn An Hân Du, lời nói chân tình: “Hôm nay em thực sự muốn kết hôn với Chu Cận Viễn sao? Vậy con gái của chúng ta đâu? Em bỏ con gái của chúng ta đi đâu rồi?”

Đây là người đàn ông khi xưa ăn nằm với cô ta và giúp cô ta ngụy tạo Tô Đồng mang thai con hoang!

An Hân Du không ngờ hôm nay họ đều xuất hiện ở đây, cô ta giận tới mức muốn giết người: “Tôi không quen biết anh, con gái gì chứ, anh đừng ăn nói linh tinh! Bảo vệ đâu, khách sạn các người làm ăn kiểu gì vậy? Sao lại để cho loại người này có thể vào đây, mau đuổi ra ngoài!”

“Đợi chút!” Sắc mặt Chu Cận Viễn sa sầm, phẫn nộ bước tới trước mặt người đàn ông kia: “Anh vừa nói gì, hãy nói lại một lần nữa, con gái của ai? Con gái của anh và ai?”

“Việc này...” Người đàn ông dường như đã bị Chu Cận Viễn làm cho khiếp sợ, toàn thân run rẩy nói: “Tôi, tôi... Khi đó anh say rượu ở KTV, tôi vừa hay đi qua nhìn thấy liền nhắn tin cho An Hân Du, kết quả là sau khi tôi lại thấy Chu phu nhân bước ra khỏi phòng của anh, vì thế Hân Du mới nghĩ ra kế thay mặt đổi đào...”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

>“Sau đó, em bỏ ra một trăm năm mươi triệu để anh tìm người bắt cóc Tô Đồng, kết quả để cô ta chạy trốn! Em liền tương kế tựu kế, kêu anh làm kết quả giả khi kiểm tra DNA, khiến Chu tiên sinh hiểu nhầm đưa con trong bụng Chu phu nhân là con hoang! Thực ra Duệ Duệ chính là con ruột của Chu

tiên sinh và Tô tiểu thư!”

Bùm!

Cả lễ đường im phăng phắc, yên tĩnh như một thành phố chết.

Chu Cận Viễn lạnh lùng lùi lại hai bước, nhìn An Hân Du bằng ánh mắt sắc lạnh giống như tóe từ địa ngục: “Tô Đồng ngoại tình là giả, cô mang thai đứa con của tôi của là giả, giờ đây tôi bắt đầu nghi ngờ, Duệ Duệ bị tai lại lúc trước lẽ nào cũng là do một tay cô sắp đặt? An Hân Du, sao cô có thể độc ác tới vậy?”

“Không...”

“Tô Đồng? Tô Đồng nào?” Có phóng viên hỏi thăm lẫn nhau, bất ngờ có người tình mắt nhìn thấy Tô Đồng trong lòng Thi Lâm liền lớn tiếng nói: “Là bạn gái của Thi Lâm nhà họ Thi!”

Chu Cận Viễn tháo nhẫn đính hôn ra, vung tay vứt vào thùng rác.

Ánh mắt ánh giống như tấm độc.

“Tôi, Chu Cận Viễn xin tuyên bố hủy bỏ hôn ước với An Hân Du, mọi tội ác mà An Hân Du phạm phải đã gây ra cho tôi, người nhà tôi, con trai tôi và vợ cũ của tôi tổn thương tinh thần không thể nào bù đắp, sắp tới tôi sẽ chính thức đưa cô ta ra tòa.”

Chu Cận Viễn nói xong liền dừng lại giây lát, đưa mắt nhìn về phía Tô Đồng.

Hai bàn tay cô siết chặt lại. Run rẩy.

Đôi mắt trong veo đó ánh lên nỗi kinh hoàng và hoang mang, đan xen một chút rối bời, giống như đang nghĩ gì đó, lại giống như đang hận gì đó.

Khoảnh khắc đó, anh hồi hộp thót tim.

“Không được, Chu Cận Viễn, anh hãy tin em, nhưng điều đó đều là bịa đặt...”

“Hân Du, em hãy đi cùng anh, anh yêu em, cho dù anh không thể cho em một cuộc sống sa hoa, nhưng anh có trái tim yêu em, em hãy nhìn xem, đoạn ghi âm em bảo anh giúp em làm giả và kết quả xét nghiệm gốc đều ở đây...”

Vừa nói vừa khóc, người đàn ông móc trong túi ra một chiếc bút ghi âm và một xấp giấy kết quả xét nghiệm, các tình tiết ghép thành một màn kịch đặc sắc.

Anh ấn nút ghi âm.

[Lát nữa cô ta chắc sẽ đi xét nghiệm DNA để chứng minh sự trong sạch của mình, anh biết nên làm thế nào rồi chứ?], [Em yên tâm đi, anh sẽ lo liệu ổn thỏa!]

[Còn nữa, hãy sửa kết quả của cô ta thành tên em, chỉ có như vậy Chu Cận Viễn mới càng tin tưởng, thông cảm cho em hơn. Lần này, em sẽ khiến ả Tô Đồng đó không thể ngóc đầu dậy!] Trong ghi âm chính là giọng nói của An Hân Du.

Lúc này đã thực sự trở thành bằng chứng thép.

An Hân Du trở lên điên cuồng, khắp người hơi thối lao về phía Tô Đồng: “Con khốn! Tất cả đều là do mày! Rõ ràng tao mới là Chu phu nhân, Duệ Duệ không phải con của mày, nó là đứa con hoang!”

Giọng nói của Chu Cận Viễn lạnh lùng tàn nhẫn: “Bảo vệ, An tiểu thư tinh thần không được ổn, các người không nhìn thấy sao?”

Bảo vệ lập tức bước tới giữ chặt An Hân Du lại.

Phóng viên không ngừng chụp hình, An Hân Du coi như đã hoàn toàn bị hủy hoại.

Chu Cận Viễn điềm nhiên như không, tiếp tục nói: “Ngoài ra, tôi xin chân trọng xin lỗi vợ cũ của mình cô Tô Đồng! Là tôi có lỗi với cô ấy, là tôi bị lòng đố kỵ và lửa giận bịt mắt, khiến cô ấy phải chịu uất ức, tôi nợ cô ấy một lời xin lỗi đường đường chính chính!”

Lúc này, trợ lý của Chu Cận Viễn bế Duệ Duệ mới hơn một tuổi bước tới trước mặt Chu Cận Viễn.

“Chu tiên sinh.”

Chu Cận Viễn dịu dàng đón lấy Duệ Duệ, chăm chú nhìn Tô Đồng, nói với mọi người trong lễ đường: “Đây là con trai tôi Chu Duệ, một năm qua, bé bị ép buộc ở bên An Hân Du, thường xuyên bị va vấp chảy sứt, tôi tưởng rằng bé trai hiếu động bị thương khó tránh, thì ra đều là do An Hân Du cố tình ngược đãi!”

“Duệ Duệ từ nhỏ đã không có được tình yêu của mẹ, tôi cũng nợ bé một lời xin lỗi!”

Một tay bế Duệ Duệ, Chu Cận Viễn bước từng bước tới trước mặt Tô Đồng, ánh mắt nhìn cô nóng bỏng, đầu Tô Đồng như muốn nổ tung, sau đó cô nhìn thấy Chu Cận Viễn đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt mình.

“Tô Đồng, đời này việc anh hối hận nhất là li hôn với em, làm tổn thương em, em có thể vì con mà cho anh thêm một cơ hội không?”

Nói xong, Chu Cận Viễn cúi đầu dỗ dành Duệ Duệ: “Đây là mẹ con, gọi mẹ đi!”

“...”

“Con yêu, gọi mẹ một tiếng có được không?” Chu Cận Viễn trong lòng hồi hộp, lo lắng, anh chỉ sợ sẽ làm bệnh tình Tô Đồng tái phát, nhưng hôm nay là thời cơ tốt nhất, anh muốn đánh cược một phen.

Bùm, bùm... Bên tai Tô Đồng như có vô vàn pháo hoa đang nổ tung.

Anh quỳ gối trước mặt cô.

Ở trước mặt tất cả mọi người.

Phóng viên điên cuồng chụp ảnh, Thi Lâm muốn bảo vệ cô nhưng khi ánh mắt anh nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của cô, anh liền dừng bước.

Chu Cận Viễn chắc chắn đã chuẩn bị từ trước, bác sỹ gì chứ, cô Đồng gì chứ, toàn bộ đều là do anh ta tìm tới, cố tình diễn màn kịch này!

Chết tiệt, đã vậy anh lại còn ngoan ngoãn dẫn Tô Đồng tới.

Con trai...

Đã vô số lần cô choàng tỉnh dậy khỏi cơn mơ đòi con của mình.

Thi Lâm nắm chặt tay, chờ đợi câu trả lời của cô.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Phóng viên chụp hình xong liền phóng vùn tới tập...

“Tô tiểu thư, cho hỏi hôm nay những hành động độc ác của An Hân Du bị phơi bày, cô có suy nghĩ gì không?”

“Tô tiểu thư, Duệ Duệ, con trai của cô và Chu tiên sinh đã hơn một tuổi, hiện anh ấy đã xin lỗi và mong cô hãy cho anh ấy một cơ hội, nhưng nghe nói hiện tại giữa cô và Thi tiên sinh có rất nhiều tin đồn, Chu tiên sinh đã hỏi cái, cô sẽ lựa chọn ra sao?”

“Tô tiểu thư, một năm trước cô bị hãm hại đến mức phải ly hôn, nghe nói vì việc này cô mắc phải chứng bệnh tâm thần...”

Chu Cận Viễn khép hai gối quỳ dưới đất, sắc mặt càng lúc càng giận dữ.

Trợ lý đứng bên cạnh cảm nhận được ám thị của anh, lập tức chỉ vào người phóng viên đặt câu hỏi gây khó dễ: “Cám ơn toàn thể bạn bè báo giới đã quan tâm tới Chu tiên sinh và Tô tiểu thư, nhưng mong mọi người hãy suy nghĩ kỹ trước khi lên tiếng! Họa từ miệng mà ra, tin rằng mọi người đều hiểu đạo lý này...”

Đối diện với ánh đèn flash sáng chói, đối diện với gương mặt ân hận của Chu Cận Viễn, còn cả Duệ Duệ đáng yêu đang chớp mắt nằm trong lòng anh, đầu Tô Đồng như muốn nổ tung!

Thi ra cô chưa bao giờ bị hoang tưởng.

Cô thực sự đã có một đứa con, bị An Hân Du trộm mất...

Một tháng trước, thậm chí cô còn tông xe làm Duệ Duệ bị thương!

Cô lập tức hiểu ra tại sao Chu Cận Viễn nhất định muốn cô tới tham dự hôn lễ!

Dưới sự chú ý của mọi người, Tô Đồng khẽ mỉm cười, khoe môi khẽ cong lên yêu kiều, cô chậm rãi quỳ xuống, ngón tay thon dài từ từ đưa lên.

Cả lễ đường yên phăng phắc nhìn theo bàn tay nhỏ bé của cô.

Ngón tay Tô Đồng đặt phía trên mái tóc ngắn được chải gọn của Chu Cận Viễn, dần dần di chuyển xuống dưới, mọi người đều nhận thấy sự dịu dàng và thấu hiểu trong mắt cô, như thể giây phút tiếp theo đó họ sẽ có thể gương vỡ lại lành.

Trái tim Chu Cận Viễn đập thình thịch, Thi Lâm cũng hồi hộp thót tim.

Tuy nhiên, một giây sau đó...

“Bốp!”

Một chiếc bạt tai rất kêu vang vọng đại sảnh.

Hành động bất ngờ của Tô Đồng khiến mọi người giật mình.

Cái tát này rất mạnh, Chu Cận Viễn bị đánh tới mức mặt nghiêng sang một bên.

Sự thờ ơ trong mắt Tô Đồng tan biến chỉ còn lại sự lạnh nhạt và giận dữ: “Chu Cận Viễn, anh đã biết trước những việc An Hân Du làm đúng không? Anh cố tình không nói là để đợi tới hôm nay đúng không?”

“Đợi xin lỗi tôi trước mặt mọi người, dám chắc tôi sẽ phải chấp nhận lời xin lỗi của anh sao? Đừng hòng! Đừng hòng! Lúc trước anh sỉ nhục tôi ra sao, khi tôi cầu xin anh hãy tin tôi, anh đã làm gì nói gì? Chỉ một câu nói là có thể xóa bỏ mọi thứ sao?”

“Duệ Duệ là con trai của tôi! Trước đây anh nói nó là con hoang, không tin vào tình cảm tôi dành cho anh, bây giờ hà tất phải thừa nhận nó? Tôi sẽ kiện anh để giành quyền nuôi con, anh hãy đợi đấy!”

Khỏe miệng Chu Cận Viễn bị toạc ra, Duệ Duệ đang chơi đùa với ngón tay cũng cảm nhận được sức gió của cú tát và tiếng thét của Tô Đồng, dường như nó rất sợ hãi, bắt đầu gào khóc thảm thiết.

Nước mắt Duệ Duệ không nhiều nhưng cứ khóc mãi không nín.

Trái tim Tô Đồng vỡ tan thành vô vàn mảnh vụn cùng theo nước mắt của Duệ Duệ.

Cuối cùng cô đã nhớ ra mọi chuyện!

Tại nạn xảy thai chẳng qua đều là giả!

Cô từng có thai, bình an sinh con nhưng sau khi sinh bị cô Đồng ôm mất con giao cho An Hân Du!

Sau khi cô bị tai nạn, tinh thần không được tốt, một lòng muốn tìm lại con, kết quả bị cho là kẻ điên mắc bệnh hoang tưởng, sau cùng tới cô cùng nghi ngờ những điều này đều là ảo giác!

Nực cười!

Nực cười biết bao!

Cô ngoảnh đầu lại trừng mắt nhìn cô Đồng: “Lúc đó cô cho tôi uống thuốc giục sinh, Duệ Duệ vừa ra đời liền cướp đi, hại mẹ con tôi xa cách biết bao ngày tháng, cô Đồng, lương tâm của cô có yên ổn không?”

“Còn anh, bệnh viện Ngân Căng trả lương cao cho anh để anh làm gì kết quả xét nghiệm của người bệnh, phá vỡ hạnh phúc gia đình nhà người khác sao?”

“Oa oa...”

Duệ Duệ càng lúc càng khóc lớn, nước mắt giàn dụa rơi xuống.

Tô Đồng bất chấp tất cả, khi Chu Cận Viễn còn chưa định thần trở lại, bất ngờ giằng lấy Duệ Duệ trong tay anh, bỏ mặc mọi người xung quanh, sau đó quay đầu bỏ chạy ra ngoài... Mỗi hành động của cô đều giống như bộc phát nhưng lại rất hợp tình hợp lý.

Tô Đồng ôm chặt Duệ Duệ, niềm vui mừng xúc động khi tìm lại được con khiến cô mừng vui cực độ!

Duệ Duệ áp người lên vai cô, nhìn Chu Cận Viễn vẫn đang giữ tư thế quỳ một gối ở phía sau, môi bé mấp máy, đột nhiên khẽ gọi hai tiếng: “Ba... ba...”

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Duệ Duệ đang khóc nức nở nên tiếng gọi không lớn.

Song, Tô Đồng nghe thấy.

Chu Cận Viễn cũng nghe thấy.

Thi Lâm ở gần Tô Đồng cũng nghe rõ mồn một!

Duệ Duệ... gọi ba?

“Ba...”

Tô Đồng ngỡ rằng mình nghe lộn, nhưng Duệ Duệ đang áp sát bên tai cô, tiếp tục gọi một tiếng, cả người Tô Đồng sững lại, song cũng chỉ trong giây lát, cô càng ôm con chặt hơn, chạy vội ra ngoài.

“Tôi tiểu thư, Duệ Duệ...” Trợ lý của Chu Cận Viễn rất lo lắng.

Bảo vệ ở bên cạnh thấy anh ra hiệu liền lùi lượt xông tới cản Tô Đồng, Duệ Duệ và Thi Lâm lại.

“Tránh ra!” Ánh mắt Tô Đồng sắc bén, thái độ cương quyết.

Xung quanh cô bao trùm lửa giận.

Chu Cận Viễn nghe thấy Duệ Duệ gọi mình, khê động lòng, rõ ràng là mấy ngày nay anh dạy con gọi mẹ nhiều hơn, vậy mà tiếng con gọi đầu tiên lại là ba... Trợ lý cảm thấy vô cùng khó xử, nhìn Chu Cận Viễn.

“Đề họ đi.” Giọng Chu Cận Viễn hơi khàn, đôi mắt hơi đỏ, Tô Đồng cũng không quay lại nhìn anh, cô ôm Duệ Duệ, vội vàng bỏ đi, Thi Lâm đưa mắt nhìn Chu Cận Viễn sau đó mới chạy theo.

- - -

Ra khỏi khách sạn.

Tô Đồng ngồi vào trong xe, Duệ Duệ trong lòng khóc không thành lời, cô không biết chăm con nhỏ, sợ con khó chịu trong người, lại sợ con không quen với môi trường mới, vừa giúp con lau nước mắt vừa dỗ dành, bận rộn cuống cuồng.

Thi Lâm ngồi bên cạnh cô, giúp cô cầm khăn ướt mềm mại để lau mặt cho Duệ Duệ.

“Xin lỗi.” Anh bất ngờ lên tiếng: “Trước đây, sau khi cứu em ra khỏi vụ tai nạn, đầu em có máu tụ, làm phẫu thuật xong em thường xuyên gặp ác mộng, khó khăn lắm mới tỉnh lại, rồi cứ nhắc tới con, bác sỹ điều trị cho rằng em mắc bệnh về tâm lý, hơn một năm qua, anh cũng không biết Duệ Duệ là con trai của em, nếu không anh sớm đã dẫn em về rồi...”

Tô Đồng mím chặt môi không nói gì.

Cô chú tâm ôm Duệ Duệ, lắc con mô phỏng theo động tác đi đi lại lại, thi thoảng lại làm một vài động tác kì quái để chọc bé vui, nhưng cho tới khi xuống xe Duệ Duệ vẫn không cười, khóc một hồi liền ngủ thiếp đi.

Khi gần xuống xe, Tô Đồng mới trả lời: “Thời gian đó trạng thái tinh thần của em đúng là có vấn đề, kí ức hỗn loạn, sống trong thế giới của mình, những việc này không thể trách anh được, hơn nữa nếu không có anh, có lẽ bây giờ em cũng không thể đứng ở đây, đừng nói tới việc có cơ hội đoàn tụ với Duệ Duệ, nói chung em vẫn rất cảm ơn anh!”

Thi Lâm mỉm cười: “Vậy... Em từ chối Chu Cận Viễn, có phải vẫn nên tìm cho Duệ Duệ một người cha không?”

Nếu ra tòa giành quyền nuôi con, Duệ Duệ còn nhỏ, Tô Đồng có công việc và thu nhập ổn định, chỉ cần Chu Cận Viễn không gỡ thủ đoạn thì tòa án không có lí do trả lại con cho Chu Cận Viễn.

Nụ cười trên môi Tô Đồng sững lại: “Anh cũng thấy đó, Duệ Duệ là em đoạt từ tay Chu Cận Viễn, con không hề thân với em, em muốn gần gũi với con để bồi đắp tình cảm, vì thế...”

“Anh hiểu, yên tâm, anh đã cho em đủ thời gian và kiên nhẫn, anh không để tâm điểm này thực ra anh cũng hi vọng có thêm thời gian để bồi dưỡng tình cảm với Duệ Duệ.” Lời nói của Thi Lâm tiến thoái hợp lý khiến Tô Đồng không quá khó xử, chỉ có điều cô rất áy náy.

“Hay là, Thi Lâm, nếu như gặp được người con gái thích hợp anh hãy...”

“Em không cần phải nói nữa, anh đã đợi nhiều năm như vậy, không có lý do gì bỏ dở giữa chừng!” Khi xưa, nếu như không phải cô nói rằng mình yêu Chu Cận Viễn và muốn gả cho anh ta, có lẽ bây giờ cô đã là vợ anh.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Sau hôn lễ của Chu Cận Viễn, tin nóng suốt ba ngày đều xoay quanh Chu Cận Viễn và An Hân Du.

[Tình yêu cổ tích của Chu Cận Viễn và An Hân Du tan vỡ, hôn lễ tan thành mây khói!]; [An Hân Du lòng dạ rắn độc, bộ mặt giả tạo đã bị vạch trần...]; [An Hân Du bị hắt phẫn trong hôn lễ, nguyên nhân là vì...]

Ngày thứ hai, An Hân Du ngâm mình trong bồn tắm suốt một ngày, da toàn thân nhẵn nhúm nhưng dường như vẫn ngửi thấy mùi hôi thối!

Người giúp việc mua báo về, An Hân Du mở ra đọc, cô ta đã trở thành đề tài thảo luận sôi nổi của cả thành phố, không thua kém gì những ngôi sao nổi tiếng, An Hân Du cũng nhận được thư luật sư của Chu Cận Viễn nói sẽ khởi tố cô ta!

Sau hôn lễ ồn ào của Chu Cận Viễn, mọi người đều ca ngợi anh là một người đàn ông tốt, ngược lại An Hân Du biến thành chuột qua đường, lại khiến Tô Đồng khôi phục trí nhớ, mẹ con nhận nhau, khiến mọi người đều tưởng rằng họ đã chứng kiến... một mối tên trùng N đích!

Cô ta giận dữ xét vụn tờ báo và thư luật sư.

An Hân Du cầm điện thoại lên gọi cho Chu Cận Viễn, anh không nhắc máy, gọi cho trợ lý thì trợ lý chỉ vòng vo, nói thẳng hôn ước giữa cô ta và Chu Cận Viễn hủy bỏ, sau này không liên quan gì tới nhau!

Cô vứt điện thoại trong tay vỡ vụn, trong đôi mắt đen láy ánh lên ánh sáng lạnh lùng cay độc.

Tô Đồng!

Tất cả những điều này bắt đầu từ khi Tô Đồng trở về...

Ả đàn bà này, cho dù cô ta có phải chết cũng quyết kéo Tô Đồng chết theo!

Sau hôn lễ.

Chu Cận Viễn thường ở lại phòng của con suốt đêm.

Anh nhìn chiếc nôi em bé trống trơn. Trong đầu không ngừng hồi tưởng những việc gần đây xảy ra với Tô Đồng, từ ngày đứng dưới lầu nhà cô tới cái tát tại hôn lễ...

Cô căm hận và đau khổ.

Cô bất lực và bàng hoàng.

Mỗi lần nghĩ lại anh lại cảm thấy hơi thở của mình thêm nặng nề hơn.

[Em yêu Thi Lâm rồi sao?]

[Anh còn có cơ hội nữa không?]

[Đừng hòng! Đừng hòng! Lúc trước anh sỉ nhục tôi ra sao, khi tôi cầu xin anh hãy tin tôi, anh đã làm gì nói gì? Chỉ một câu nói là có thể xóa bỏ mọi thứ sao? Duệ Duệ là con trai của tôi! Trước đây anh nói nó là con hoang, không tin vào tình cảm tôi dành cho anh, bây giờ hà tất phải thừa nhận nó? Tôi sẽ kiện anh để giành quyền nuôi con, anh hãy đợi đấy!]

Cô từ chối mình, chắc sẽ ở bên Thi Lâm?

Mấy ngày sau...

Cuối cùng Duệ Duệ cũng không kháng cự và sợ hãi Tô Đồng nữa, thậm chí bé còn gần gũi với cả Thi Lâm, thi thoảng còn chu miệng phun mửa.

Tô Đồng vẫn có ý dạy bé gọi mẹ nhưng Duệ Duệ hễ mở miệng là lại gọi ba.

Tô Đồng không hề nản chí, tiếp tục cố gắng, sau khi có con cô mới phát hiện ra mình đã bỏ qua quá nhiều thứ, hai ba giờ sáng Duệ Duệ sẽ khóc, cô phải dậy hòa sữa cho con, có hôm ban ngày ngủ nhiều, buổi tối sẽ chơi tới ba bốn giờ sáng, dù phải thức đêm như vậy như Tô Đồng rất hạnh phúc.

Trong nhà có thêm một đứa trẻ, niềm vui tăng thêm gấp bội.

Thi Lâm cũng rất thích nô đùa với bé.

Buổi chiều.

Tô Đồng hẹn thợ chụp hình cho mình và Duệ Duệ để cô treo trong phòng ngủ.

Thi Lâm đòi công việc lại để đi cùng cô, Tô Đồng rất ái ngại: “Anh cứ đi làm đi, dù sao cũng không xa, em đi bộ mười phút là tới.”

Tô Đồng khuyên anh quay về đi làm.

Thi Lâm lắc đầu, nở nụ cười tuần tú: “Cuộc họp không quan trọng, đi với em và con anh sẽ cảm thấy rất ấm áp.”

Tô Đồng không thuyết phục được anh nên cả hai cùng đi.

Vừa hay anh và Duệ Duệ cũng khá hợp nhau, có thể để anh đỡ Duệ Duệ tạo dáng, Tô Đồng nghĩ tới cảnh đó lại thấy rất hạnh phúc, càng nghĩ cô càng hào hứng, lập tức lấy máy ảnh ra.

“Chúng ta chụp chung một tấm trước, lát nữa để thợ ảnh chụp.”

Thi Lâm tay dài, anh phụ trách chụp, Tô Đồng yên tâm ôm Duệ Duệ, đầu cô ghé sát mặt Thi Lâm, cười vô cùng rạng rỡ: “Một, hai, ba... Cười!”

Tách.

Đèn flash lóe lên, hình ảnh được lưu lại.

Tô Đồng nhìn điện thoại, cô và Thi Lâm trong hình đều cười rất tươi, quan trọng hơn cả là... Duệ Duệ cũng cười!

“A a a...” Tô Đồng lập tức ôm mặt con hôn một cái: “Duệ Duệ cười rồi, Thi Lâm, anh nhìn thấy không? Duệ Duệ vừa cười đấy!”

“Nhìn thấy rồi, thằng bé này lớn lên nhất định sẽ là một anh chàng đẹp trai...” Thi Lâm cười nói.

Hai người nô đùa rất vui vẻ, không hề nhìn thấy ở một góc phía xa có hai ánh mắt một sáng một tối đang nhìn họ chằm chặp.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87

Chụp hình suốt ba tiếng đồng hồ, khiến Duệ Duệ mệt nhoài, không ngừng chớp mắt, cuối cùng gục đầu xuống vai Tô Đồng ngủ ngon lành, Tô Đồng không hề bỏ qua hình ảnh này, vẫn đề nhiếp ảnh gia chụp lại, thậm chí còn ghi lại một đoạn video.

Sau khi chụp hình xong, Tô Đồng và Thi Lâm người trước người sau đi bộ bên vệ đường.

Duệ Duệ nằm trong xe đẩy ngủ say sưa.

Tôi Đồng mãi nguyện xòe năm ngón tay ra, đặt dưới ánh nắng mặt trời, khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy cả thế giới đều vô cùng ấm áp.

...

Ở góc đường, Chu Cận Viễn lặng lẽ đứng nhìn.

Anh nhìn thấy cô cười.

Hay ngón tay kẹp chặt điều thuốc, hút một hơi thật sâu.

Đôi giày sáng bóng dưới chân anh vắt đầy đầu thuốc.

Họ chụp hình bao lâu, anh hút thuốc bấy lâu.

Anh nhếch miệng cười tự chế giễu, buồn bã quay người đi, đột nhiên, một luồng ánh sáng bạc vụt qua đôi mắt sâu thẳm của anh, Tô Cận Viễn kinh hãi phát hiện ra ở đầu đường có một chiếc xe con màu đen điên cuồng tông về phía Tô Đồng.

Ngồi trên ghế lái là một người phụ nữ đội mũ lưỡi chai.

Nửa gương mặt lộ ra, nghiêm nhiên là... An Hân Du!

Cô ta điên rồi!

“Cẩn thận!” Anh điên cuồng lao tới.

Nhưng anh vẫn chậm một bước.

Có một bóng người cũng nhanh như anh, trong khoảnh khắc sống còn đó đã đẩy cô và Duệ Duệ ra, tiếp theo đó bóng người đó bị tông lên kính chắn gió, người bay lên không và rơi mạnh xuống đất.

Miệng lập tức ộc máu.

Một mảng máu đỏ tươi lan dần ra, biến thành một đóa hoa rực rỡ nhất.

Tô Đồng bị đẩy ra, sau khi đứng vững quay đầu lại thì nhìn thấy cảnh này, cô chết lặng ở đó, ánh mắt chỉ thấy một màu đỏ tươi, cô như kẻ mất hồn, không thể nào định thần lại được.

Ánh mắt dò dẫm của cô liếc nhìn thấy An Hân Du vẫn không định từ bỏ, vẫn muốn tông thêm lần nữa, xe đã chạy qua rồi lại còn muốn quay ngược trở lại.

Chu Cận Viễn vừa gọi điện thoại báo cảnh sát vừa nói với cô: “Mau! Đưa Duệ Duệ lên bậc thềm!”

Tô Đồng nhìn máu đỏ, đầu trống rỗng.

Nghe thấy tiếng quát của Chu Cận Viễn cô mới giật mình bừng tỉnh, nước mắt tuôn xuống như mưa, nhưng cô không thể khóc, cô còn phải bảo vệ Duệ Duệ, cô cắn chặt răng, ôm Duệ Duệ chạy về phía cửa hàng ở gần đó.

Chu Cận Viễn báo cảnh sát xong liền chạy theo sau.

...

Khi tiếng còi xe cảnh sát vang lên, An Hân Du mất đi cơ hội cuối cùng, đành vội vàng bỏ chạy.

Tô Đồng ôm Duệ Duệ, bước từng bước tới trước mặt ‘người máu’, cô quỳ xuống đất: “Thi Lâm... Thi Lâm, anh tỉnh lại đi! Không phải anh đã nói muốn kết hôn với em sao? Anh mau đứng dậy...”

Máu trong miệng vẫn chảy ra, thậm chí chảy xuống cả cổ anh.

Người ta sẽ không thể nào nhận ra anh vốn là một chàng trai vô cùng tuấn tú.

Thi Lâm yếu ớt nhắm mắt, dường như nhìn thấy bầu trời trong xanh trên đỉnh đầu, anh cố gắng ngoảnh đầu lại, nhìn đôi mắt đăm lệ của Tô Đồng, anh ngẩng đầu, nói không thành tiếng: “Đừng khóc, anh không sao...”

Nước mắt giàn dụa rơi xuống đất.

“Em không khóc, anh nhất định không được chết, anh đừng chết...” Cô cố gắng không để anh ngủ nhưng không hiệu quả cho lắm, cô lại nói, lớn tiếng tuyên bố với thế giới: “Chúng ta kết hôn, chúng ta lập tức kết hôn, kết hôn ngay...”

[Khi nào em mới đồng ý cưới anh?]

[Đội em quên anh ta!]

[Em thật sự có thể quên anh ta sao?]

[Có thể!]

[Được, vậy anh hi vọng ngày đó nhanh tới, anh muốn em trở thành cô dâu đẹp nhất thế giới...]

Cuộc trò chuyện ở Mỹ trước đây bắt gặp lại vang lên bên tai.

Cô không ngừng lục tìm trong túi của mình, mong rằng có thể lấy được một chiếc nhẫn cầu hôn ở trong đó, nhưng cô tìm khắp lượt đều không tìm thấy, cô không có nhẫn, không có tình cảm, không có gì cả.

Cứ như thể mọi thứ cô quan tâm đều bị ông trời âm thầm đoạt mất... “Đội anh khỏe lại chúng ta sẽ chính thức ở bên nhau...” Cô cầm chặt lấy bàn tay bê bết máu của anh, nước mắt giàn dụa, nói không lên lời.

Chu Cận Viễn lặng lẽ đứng ở đó, đợi xe cứu thương tới, trái tim anh giống như bị đâm một nhát dao, anh tình nguyện người cứu cô bị xe tông là mình, có phải như vậy anh cũng có thể chuộc hết toàn bộ những tội lỗi kia hay không?

Có phải như thế mọi chuyện có thể bắt đầu lại từ đầu?

Xe cứu thương hú còi chạy tới.

Từ xa tới gần rồi lại từ gần ra xa...

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Một tháng sau.

Bệnh viện Ngân Cảng.

Tô Đồng giúp Thi Lâm thu dọn hành lý xuất viện, anh ngồi trên xe lăn, trợ lý đỡ sau lưng anh, nói: “Thi tiên sinh, tôi đã liên hệ chuyên gia bên Mỹ rồi, họ rất có kinh nghiệm về chứng liệt loại này, tôi tin rằng người tốt sẽ được báo đáp, anh nhất định sẽ bình an vô sự!”

Liệt...

Chữ này lọt vào tai Thi Lâm vô cùng chói tai.

Anh liếc nhìn trợ lý, thái độ lạnh lùng.

Sau tai nạn hôm đó, anh giữ lại được tính mạng nhưng vì tủy sống bị tổn thương nên nửa đời còn lại phải ngồi trên xe lăn.

Bệnh viện Ngân Cảng đã thành lập tổ chuyên gia điều trị cho anh trong một tháng, kết quả nhận được đều là thất bại, anh càng ngày càng dễ cáu gắt, trợ lý thấy vậy vô cùng lo lắng nên đã liên hệ bệnh viện ở nước ngoài cho anh.

Tô Đồng thu dọn hành lý xong, bước tới mỉm cười nói: “Đừng giận, trợ lý Quách cũng chỉ muốn tốt cho anh, vị chuyên gia mà anh ấy nói em cũng đã nghiên cứu rồi, tỉ lệ phẫu thuật thành công rất cao, anh yên tâm, sau này em sẽ luôn ở bên anh! Cho dù anh không thể đứng dậy em cũng sẽ làm chiếc nạng suốt nửa đời còn lại cho anh...”

Thi Lâm dựa vào xe lăn, một tay đặt lên đùi.

“Đồng Đồng, em suy nghĩ kĩ nhé, cùng anh qua Mỹ là một hành trình dài, em cần phải gác lại rất nhiều người và việc.” Thi Lâm chăm chú nhìn cô, một lát sau lại hỏi: “Em thật sự có thể bỏ lại Chu Cận Viễn? Có thể bỏ lại Duệ Duệ sao?”

Chuyến này đi, nếu anh không thể đứng lên được nữa, có lẽ không không quay trở lại.

Còn cô, hiện nay vẫn chưa giành được quyền nuôi dưỡng Duệ Duệ... nụ cười trên môi Tô Đồng vẫn không đổi.

Cô nâng tay anh lên, đặt lên má mình: “Thi Lâm, anh nghe cho rõ đây, anh, bây giờ là người đàn ông duy nhất em muốn cùng đi tới trọn đời! Còn về Duệ Duệ, đợi khi nào anh khỏe hơn một chút em sẽ về khỏi viện, được rồi, anh đừng nghĩ ngợi nhiều, mai còn có một chuyến đi dài...”

Thi Lâm chớp mắt, không nói nữa.

- - -

Ngày hôm sau, nắng vàng rực rỡ.

Sân bay.

Thi Lâm và trợ lý Quách đứng ở đại sảnh sân bay, chuẩn bị kiểm tra an ninh, Tô Đồng móc túi, ngạc nhiên khi không tìm thấy hộ chiếu của mình!

“Hộ chiếu của em đâu?” Cô sừng sốt: “Rõ ràng tôi qua đã bỏ vào đây rồi!”

Lúc này, phòng phát thanh vang lên thông báo...

[Bây giờ xin thông báo về việc lĩnh đồ thất lạc, có người nhặt được một cuốn hộ chiếu Trung Quốc, chủ nhân là cô Tô Đồng quốc tịch Trung Quốc, xin người bị mất hãy mang theo giấy tờ chứng minh thân phận tới phòng phát thanh để nhận...]

Thi Lâm cười đùa: “Chắc là lúc xuống xe không cẩn thận làm rơi.”

“Xem em gần đây trí nhớ càng ngày càng kém...” Tô Đồng gõ lên đầu mình, may mà có người nhặt được, đi nhận xong vẫn kịp lên máy bay! “Anh đợi em một lát, em đi nhận rồi quay lại.”

Cô quay người định bước đi.

Bỗng Thi Lâm kéo tay cô lại, lưu luyến nhìn cô: “Hôn anh trước đã!”

Tô Đồng lườm anh.

“Đợi anh khỏe lại, anh muốn hôn thế nào cũng được...”

Anh nắm chặt tay cô không chịu buông ra.

“Được rồi, em hôn.” Tô Đồng chu môi, cúi đầu hôn nhẹ lên má anh, sau đó quay người bước đi, để tránh mất thời gian, cô thậm chí còn chạy đi.

Thi Lâm ngồi trên xe lăn, ánh mắt hun hút nhìn theo bóng cô.

Anh thấy cô đi qua đám đông, bước qua hành lý trên đường, mọi thứ xung quanh trong khoảnh khắc đó dường như đều trở thành bối cảnh cho cô, giữa đất trời chỉ còn lại một mình cô.

Anh cứ nhìn mãi, ánh mắt ấy trở thành vĩnh hằng.

Trợ lý Quách đứng bên cạnh thở dài: “Thi tiên sinh, nếu đã không lỡ, sao lại không dẫn cô ấy đi cùng?”

“...” Thi Lâm không trả lời anh, đợi tới khi bóng Tô Đồng biến mất mới thu lại ánh mắt, mặt không chút biểu cảm, nói: “Đi thôi.”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Tới phòng phát thanh.

“Chào anh, tôi là Tô Đồng, vừa rồi nghe tin thông báo nói là hộ chiếu của tôi rơi ở đây.”

Nhân viên chỉ vào một căn phòng nhỏ bên trong, Tô Đồng gật đầu cảm ơn, tưởng là đi vào trong để lấy đồ.

Nhưng cô vừa đẩy cửa vào, đột nhiên một đôi tay ôm chặt lấy eo cô.

“Cứu với...”

“Suýt...” Cô lên tiếng kêu cứu, nhưng gương mặt Chu Cận Viễn dần dần xuất hiện trong tầm mắt cô, râu ria xồm xoàm, hai mắt thâm quầng, cả người tiều tụy đến mức không thể che giấu.

Tô Đồng hoàn toàn sững sờ, túi xách trong tay rơi xuống đất!

Chu Cận Viễn...

Sao anh lại ở đây?

Anh ôm cô, lực trong tay lúc lỏng lúc chặt.

“Là anh?” Tô Đồng giận dữ muốn đẩy anh ra: “Anh trả lại hộ chiếu cho tôi! Chu Cận Viễn, sao anh lại trơ tráo tới vậy? Buông tôi ra...”

Chu Cận Viễn cắn nhẹ tai cô, rầu rĩ nói: “Tô Đồng, suýt nữa anh đã bị em lừa!”

“Cái... cái gì?”

“Anh có một bữa thư, là Thi Lâm tới qua nhờ người giao cho anh.” Chu Cận Viễn móc trong túi ra một bao thư trắng đưa tới trước mặt Tô Đồng trước khi cô nổi giận: “Anh đã đọc rồi, anh nghĩ em cũng nên đọc.”

Thư?

Thư của Thi Lâm?

Tô Đồng sững sờ.

Chẳng phải họ đã hẹn nhau cùng đi Mỹ sao?

Cô bán tin bán nghi nhận lấy bức thư, bên trên là chữ viết mạnh mẽ của Thi Lâm [Chu Cận Viễn, tôi đã thấy sự ân hận và bù đắp của anh, nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến tôi rời xa Đồng Đồng, tận sâu trái tim cô ấy, cô ấy vẫn yêu anh, có lẽ chính cô ấy cũng không nhận ra.

Khi tôi cầu hôn cô ấy hết lần này tới lần khác, cô ấy luôn luôn do dự, khiến tôi nhìn thấy trong mắt cô ấy toàn là hình bóng của anh.

Thực ra, khi tôi cứu cô ấy trong vụ tai nạn trước kia, việc Duệ Duệ bị An Hân Du đánh tráo, tôi luôn tin đó là sự thật, nhưng những tổn thương anh gây ra cho cô ấy khiến tôi không muốn nói ra việc này.

Đồng Đồng là một cô gái rất tốt, giống như cô ấy ngây thơ muốn trở thành chiếc nạng của tôi tới hết đời, nhưng đó không phải là tình yêu, mà là tình bạn, tình thân hoặc là sự cảm thông, bây giờ tôi không thể khiến cô ấy hạnh phúc, tôi cũng không thể vì sự ích kỉ cá nhân mà khiến cô ấy mất đi tất cả.

Đúng vậy, tôi thừa nhận tôi yêu cô ấy, yêu lâu hơn anh, sâu đậm hơn anh, thời gian dài hơn anh, nhưng yêu tới bây giờ, buông tay là cách duy nhất của tôi... Vì thế tôi hi vọng anh có thể trân trọng cơ hội cuối cùng tôi trao cho anh, nếu không cho dù nửa đời còn lại có phải nằm liệt giường tôi cũng nhất định không tha cho anh!] Gửi cho tình địch bức thư như vậy, Tô Đồng đọc xong đã không biết nên dùng lời nào để biểu đạt.

Khi cô đau khổ, anh đau khổ cùng cô.

Khi cô hận, anh hận cùng cô.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, tí tách rơi xuống bức thư, Tô Đồng loạn choạng lùi lại sau, vẻ mặt buồn bã: “Sao anh ấy lại ngốc vậy chứ? Thực ra em sớm đã biết anh ấy gạt em... Chả trách, cũng chả trách anh ấy bảo em hôn anh ấy, vì anh ấy biết đây đã là lần cuối cùng, nhưng em không biết... Em hôn vô cùng qua quýt, vô cùng không để tâm... Không được, em phải đi tìm anh ấy! Thi Lâm, anh đợi em với, em không thể để anh...]

“Anh ấy lên máy bay rồi!” Chu Cận Viễn kéo lại cô vào lòng, anh đặt cằm lên hóm vai cô, dè dặt nói: “Hộ chiếu của em và bức thư này là anh ấy giao cả cho anh, trang thời hạn của hộ chiếu đã bị anh ấy xé đi rồi, em không đi được đâu...”

“Hãy nghĩ tới Duệ Duệ, em đừng đi, đừng đi có được không? Anh biết em không yêu anh ấy.”

Nghe giọng điệu trẻ con của anh, Tô Đồng không khỏi run rẩy, cười nhạt một tiếng: “Anh nghĩ anh là ai chứ? Dựa vào đâu mà anh có thể thay tôi quyết định? Nếu như tôi nhất định đi thì sao?”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90

Chu Cận Viễn ánh mắt hoảng hốt: “Đứng, anh vẫn chưa trả nợ hết cho em, còn em thì nợ Thi Lâm nên em có lý do, có căn cứ để đi! Vì thế anh sẽ trả hết cho em những gì anh nợ trong những năm qua!”

Tô Đồng sững người: “Anh, anh muốn làm gì?”

Chu Cận Viễn bắt ngờ buông eo cô ra, lùi lại sau một bước dài, anh chỉ vào tim mình: “Khi anh tưởng em đã chết, chỗ này rất đau đớn, anh cố gắng để không nghĩ về em, nhưng càng kìm nén anh càng thêm đau khổ!”

“Hàng ngày anh đều gặp ác mộng, mơ thấy em biến mất trước mặt anh, anh không muốn thừa nhận anh có tình cảm với em! Anh không muốn thừa nhận mình có tình cảm với người đàn bà từng phản bội mình mà mình ghét bỏ.”

“Nhưng Tô Đồng, anh không thể khống chế được, cho dù An Hân Du ở bên cạnh anh, cho dù cô ta bé Duệ Duệ xuất hiện trước mặt anh, trái tim anh vẫn không hề rung động!”

“Anh tưởng rằng quãng đời còn lại anh sẽ cứ thế kết hôn, sống đại qua ngày, nhưng em không chết! Em thậm chí còn không hoàn toàn quên anh! Em nói đi, làm sao anh có thể để em đi được?”

“Để em đi, anh sẽ ân hận suốt cuộc đời! Vì thế... anh thà sẽ trả nợ một lần cho bằng hết!”

Tô Đồng kinh ngạc.

Sao anh lại điên cuồng tới mức độ này?

Không.

Đây chẳng qua là một lời nói dối giả tạo!

Cô sẽ không bao giờ tin anh nữa!

Những tổn thương kia, những quá khứ kia sao có thể nói xí xóa là có thể xí xóa?

Thấy Tô Đồng không tin mình, Chu Cận Viễn ngoảnh đầu nhìn về hướng bên kia căn phòng.

Tô Đồng không biết anh muốn làm gì, cũng không bỏ đi ngay.

Cô biết nơi này toàn là người của Chu Cận Viễn.

Chỉ cần anh ta không đồng ý, cô sẽ không thể đi xa được.

Nhưng cô không thể ngờ rằng, Chu Cận Viễn lại lấy ra một con dao rất sắc bén.

Đại khái trong căn phòng này có cất giữ rất nhiều dao kéo vì phạm thu được.

Anh cầm cán dao, nhét cán dao vào tay Tô Đồng, nói từng chữ một: “Giết anh đi! Em muốn đi, hãy bước qua xác anh, như vậy anh sẽ được giải thoát!”

Nếu như cô đi, anh thà chết còn hơn!

Tô Đồng cố từ chối con dao trong tay.

“Giết người làm phạm pháp! Chu Cận viễn, tôi không điên như anh, anh bỏ tay ra!”

Phụt...

Trước mắt cô là một màu đỏ tươi.

Tay cô đang cầm cán dao mà Chu Cận Viễn nhét vào, lưỡi dao sắc nhọn đã đâm vào da thịt anh, máu chảy ra đỏ thẫm, Tô Đồng sững người.

“Là anh đã từng bước dồn em vào đường cùng, là anh đã sai lầm tin tưởng An Hân Du, tất cả đều là lỗi của anh!” Ánh mắt Chu Cận Viễn kiên định, anh kéo tay cô không chịu buông ra:

“Duệ Duệ mang trong mình dòng máu của hai chúng ta, khi anh tới sân bay đã nói với con, anh sẽ dẫn mẹ về cho con! Nếu em đi rồi, anh ăn nói thế nào với con đây?”

Tô Đồng bàng hoàng ngẩn người, khi cô bừng tỉnh lập tức ra sức rút dao ra, có điều Chu Cận Viễn giữ rất chắc, cô không những không kéo ra được mà ngược lại khi hai người giằng co lưỡi dao nhọn càng đâm sâu vào da thịt nhanh hơn.

Máu chảy ra mỗi lúc một nhiều, màu đỏ tươi khiến mắt cô đau nhói!

“Chu Cận Viễn, anh mau buông tay ra, anh làm vậy sẽ chết đó!”

“Cách trả nợ thế này em có hài lòng không?”

Trán Chu Cận Viễn bắt đầu vã mồ hôi hột, gương mặt vốn đã nhợt nhạt càng trở lên yếu ớt, cả người như sắp ngã gục.

Tô Đồng muốn tìm người kéo Chu Cận Viễn ra nhưng cô vừa mới cử động, Chu Cận Viễn lại đâm lưỡi dao vào sâu hơn.

Máu chạy ướt đầm

Chu Cận Viễn hỏi cô: “Em từng nói, có phải em chết rồi anh mới chịu bỏ thí cho em một chút lòng tin tưởng hay không, khi đó anh không hiểu lại còn nói năng bừa bãi, bây giờ anh hiểu rồi! Nếu như em muốn anh chết mới chịu tha thứ cho anh, vậy thì anh trả cho em...”

“Đừng nói nữa! Anh đừng nói nữa!” Cô sắp bị anh làm cho phát điên rồi!

Chu Cận Viễn, anh đúng là một tên điên không hơn không kém!

“Nhìn thấy anh thế này em đã hài lòng chưa?”

Tô Đồng khóc mắt đỏ sọng, không nói lên lời.

“Vậy là chưa hài lòng?” Miệng Chu Cận Viễn khẽ mỉm cười: “Được, anh sẽ làm em hài lòng.”

Nói xong anh lại đẩy mạnh con dao đâm vào người mình.

“Đừng!”

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyên Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91

Tô Đồng bàng hoàng, máu rơi tí tách xuống đất, dần đọng lại thành một vũng, cô vội vàng gạt đầu! “Em hài lòng rồi! Hài lòng rồi! Anh đừng làm việc ngốc nghếch nữa!”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy em yêu anh không?” Chu Cận Viễn cố chấp nhìn cô: “Em nói cho anh biết, em còn muốn đi nữa hay không?”

Tô Đồng nghẹn lời.

Anh nhất quyết dùng cách này để giữ cô ở lại sao?

Nhưng nếu không ở lại, cô còn biết phải làm sao?

Thấy cô không nói gì, Chu Cận Viễn biết mình chưa hoàn toàn giữ được trái tim của cô, ánh mắt anh trùng xuống, giây phút tiếp theo, Tô Đồng nghe thấy tiếng anh rên khẽ một tiếng, cúi đầu xuống nhìn thì thấy lưỡi dao chỉ còn cán dao ở bên ngoài!

Lưỡi dao đã cắm ngập vào trong người anh.

Vốn dĩ gần đây sắc mặt của Chu Cận Viễn đã rất nhợt nhạt, yếu ớt, bây giờ bị đâm một dao, trên mặt gần như không còn giọt máu nào, anh mỉm cười: “Bây giờ em chính là cả thế giới của anh, em đi rồi, anh chả còn gì lưu luyến nữa!”

“Chu Cận Viễn! Anh là một tên đại ngốc!” Tô Đồng chỉ sững sờ trong giây lát sau đó lập tức tỉnh táo, cô nhào vào lòng Chu Cận Viễn: “Em không đi nữa! Anh có nghe thấy không? Em không đi nữa...”

“Rầm!”

Chu Cận Viễn nghe xong điều mình muốn nghe, toàn thân kiệt sức, ngã ngửa ra sau.

Tô Đồng vội vàng đỡ lấy anh, đồng thời lấy điện thoại gọi cấp cứu.

“Bác sỹ! Mau... tôi đang ở sân bay, có người bị thương nặng... Đúng, sân bay, các người mau tới đây...”

Nửa người Chu Cận Viễn dựa vào người cô, mắt không ngừng nhắm lại, khi nói đôi môi run run, anh run rẩy đưa tay ra, muốn kéo lấy cô:

“Em nói lại một lần nữa, em còn yêu anh không?”

Tô Đồng giận dữ: “Anh không biết bây giờ trông anh như thể sắp chết rồi sao?”

“Có phải anh vẫn chưa trả nợ hết không?”

“Yêu...” Tô Đồng cúi đầu: “Vẫn yêu anh, từ đầu tới cuối chỉ yêu một mình anh, Chu Cận Viễn, anh nghe thấy rồi chứ?”

Tay Chu Cận Viễn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, anh muốn hôn cô, mon trón bờ môi cô nhưng bất ngờ trước mắt anh chỉ còn một vùng tối đen, sau đó anh mất đi ý thức, tiếp theo được đưa tới bệnh viện ra sao, anh không biết.

Anh chỉ biết mình phải giữ chặt tay Tô Đồng.

Kiên quyết không thể buông ra!

Khi xe cứu thương tới, họ muốn khiêng Chu Cận Viễn lên xe nhưng anh vẫn nắm chặt tay Tô Đồng, người sốt hầm hập, miệng vẫn lẩm bẩm không rõ ràng: “Đừng đi, Tô Đồng... Tô Đồng, em đừng đi...”

“Em ở đây, em không đi.” Tô Đồng không biết phải làm sao đành theo Chu Cận Viễn lên xe, tới trụ lý của Chu Cận Viễn nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ anh lại dùng cách quyết liệt thế này để ép Tô Đồng ở lại.

Chu tiên sinh quả nhiên tàn nhẫn với người khác một, tàn nhẫn với mình mười.

- - -

Chu Cận Viễn ngủ không sâu.

Anh liên tục gặp hai con ác mộng và vẫn còn mơ tiếp.

Con ác mộng đầu tiên, anh mơ thấy An Hân Du bế một đứa bé, chỉ đứa bé đó bảo là Tô Đồng, dữ dằn nói: “Ông xã, đây là con trai chúng ta, anh xem nó có ngoan không?”

Anh vô cùng khiếp đảm, hét mạnh An Hân Du ra.

Hình ảnh thay đổi, trở về sân bay.

Tô Đồng đã đi rồi.

Sau khi anh mất máu quá nhiều, cô không hề quan tâm, không hề mềm lòng, vẫn đi vào cửa lên máy bay.

Một đường cong vút qua chân trời.

Tô Đồng biến mất!

“Tô Đồng!” Chu Cận Viễn ngồi bật dậy trên giường, làm ảnh hưởng tới vết thương ở eo và ở trán, khiến anh đau đớn nhứt nháy, quay đầu lại nhìn chỉ thấy mình nằm trên giường bệnh, khắp phòng đều là mùi nước sát trùng.

Tô Đồng đâu?

Cô ấy không tới bệnh viện cùng mình sao?

Chu Cận Viễn gắng gượng bước xuống giường, vừa hay có một cô y tá đẩy cửa bước vào:

“Chu tiên sinh tỉnh rồi sao?”

“Tô Đồng đâu?” Anh trừng mắt nhìn y tá.

- - - Hết - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyễn Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Cuối

Y tá nhìn xung quanh một lượt, không thấy Tô Đồng đâu, mỉm cười giải thích: “Chắc cô ấy có việc đi ra ngoài chẳng? Lúc trước tôi còn thấy cô ấy ở đây... Trời ơi! Chu tiên sinh, anh bị thương rất nghiêm trọng không thể xuống giường được!”

Chu Cận Viễn đâu còn tâm trí quan tâm tới lời y tá nói, anh đẩy cô ta ra, lao ra khỏi phòng bệnh.

Lẽ nào giấc mơ đó đã thành sự thật không?

Tô Đồng đi rồi sao?

Trên hành lang, anh nhìn thấy rất nhiều, rất nhiều phụ nữ, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một vùng đen trắng, anh nhìn thấy của những người phụ nữ đó đều biến thành Tô Đồng, lòng anh nặng trĩu như có đá đè, chèn xuống khiến anh muốn ngạt thở... Lẽ nào dùng cái chết cũng không thể giữ cô lại?

Cuối cùng anh kiệt sức ngồi dựa vào bên hàng ghế dài, vùi mặt vào lòng hai bàn tay.

“Cận Viễn...”

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu anh vọng xuống một giọng nữ giới dịu dàng.

Anh từ từ mở mắt ra, đập vào mắt anh là một đôi giày da nhỏ nhắn không dính bẩn, anh chậm rãi nhìn lên thì thấy Tô Đồng đang rom róm lệ, ánh mắt của hai người lập tức giao nhau.

Chu Cận Viễn đứng phắt dậy, tay kéo mạnh cô vào lòng, Tô Đồng không đẩy anh ra, khẽ nhắm mắt lại, cô dựa vào vai anh, lặng lẽ nghe nhịp đập nơi trái tim anh, rất yếu, trong bệnh viện ồn ào, cô chỉ có thể dùng trái tim để cảm nhận.

Dường như mọi thứ xung quanh đều trở lên mờ ảo.

Họ vượt qua khoảng cách không gian và thời gian, chỉ còn lại hai người đứng đó ôm chặt nhau tới mãi mãi.

“Khụ khụ!” Trợ lý của Chu Cận Viễn xuất hiện đúng lúc này, nét mặt ảm đạm, bất đắc dĩ phải ngắt quãng việc hai người ôm nhau: “Chu tiên sinh, vết thương của anh... hình như lại chảy máu rồi...”

Tô Đồng lập tức giật mình, bối rối đẩy anh ra!

“Á...!”

Chu Cận Viễn khẽ rên lên vài tiếng, như thể vừa đụng vào vết thương.

“Anh sao rồi?” Tô Đồng vội vàng tiến sát lại đỡ anh: “Em đỡ anh về phòng trước, trợ lý Trương, mau đi gọi bác sỹ... Vết thương của Cận Viễn có lẽ bị vỡ ra rồi...”

Trợ lý: “...”

“Không vội!” Chu Cận Viễn mỉm cười, lấy trong túi ra một chiếc điện thoại: “Anh, anh quên mất chưa cho em xem cái này, mở cái video này ra xem đi...”

Bộ dạng hào hức như muốn khoe thứ thú vị của anh khiến người khác không thể ghét nổi.

Tô Đồng vừa rầu rĩ vừa giận.

Nhưng cô vẫn cầm lấy điện thoại nhấn mở video.

Trong video, là hình ảnh Duệ Duệ được một cô bảo mẫu lớn tuổi ôm vào lòng nhìn về phía máy quay, giọng Chu Cận Viễn vang lên, ân cần dỗ dành: “Duệ Duệ, ba ba dạy con gì rồi nào? Nhìn vào ống kính thì phải nói gì?”

Duệ Duệ vẫn quen nhìn thấy gì là túm lấy cái váy, giữ một lát liền bắt ngờ lên tiếng: “Mẹ... mẹ...”

Tiếp theo đó, hình ảnh tự động chuyển tới một video khác, trong video là cha mẹ đã cao tuổi của cô.

Sau khi cô về nước cũng rất muốn đi tìm họ nhưng vẫn chưa tìm được.

Không ngờ...

“Khi trước anh tưởng em chết rồi, vì thế thấy rất có lỗi với ba mẹ, anh đưa họ tới khu nghỉ dưỡng cách xa thành phố để dưỡng lão...”

Hon một năm không gặp, ba mẹ dường như tóc đã bạc nhiều thêm.

Ba cô nói đúng là trước đây ông đã sai, trong thời gian ngồi tù ông cũng đã suy nghĩ rất nhiều, có lẽ đó chính là nhân quả báo ứng, đặc biệt là sau khi nghe được tin Tô Đồng “chết”, ông như thế đã chết một lần, có cảm giác thù hận cũng tan biến một chút... Đường nhiên, ba và mẹ cô vẫn chưa tha thứ cho những việc làm của Chu Cận Viễn, anh vẫn là một tên khốn.

Tô Đồng bịt chặt miệng, nước mắt xúc động giàn dụa.

Cô cầm chặt điện thoại, ngẩng đầu đập xuống vai anh: “Chu Cận Viễn, anh đúng là một tên khốn! Trên thế gian này không người đàn ông nào xấu xa hơn anh! Anh có biết không?”

Sắc mặt Chu Cận Viễn tái nhợt, yếu ớt nói: “Anh biết, anh biết cả, nhưng xin lỗi, anh vẫn chưa thể khiến ba mẹ tha thứ cho anh.”

Tô Đồng nghĩ tới việc cha mẹ biết được cô và Chu Cận Viễn tái hợp chắc chắn sẽ vô cùng giận dữ.

“Có điều...” Chu Cận Viễn lại nói: “Ba mẹ nhìn thấy Duệ Duệ thì rất vui...”

Tô Đồng: “...”

Mấy phút sau, bác sỹ kiểm tra vết thương cho Chu Cận Viễn.

Bác sỹ rất ghét những bệnh nhân không chịu hợp tác.

Không hợp tác với bác sỹ để điều trị thì tới bệnh viện làm gì?

Không bằng tự mua thuốc về nhà chữa trị lấy!

“Chu tiên sinh, anh tưởng rằng bây giờ anh vẫn là người khỏe mạnh sao? Vết thương vỡ ra bị viêm nhiễm có thể sẽ rất nghiêm trọng, nhờ xảy ra chuyện gì, ai sẽ chịu trách nhiệm thay anh?” Bác sỹ trách mắng Chu Cận Viễn một hồi sau đó nói với Tô Đồng: “Còn cô nữa, làm vợ kiểu gì vậy? Chồng đã một chân bước tới quỷ môn quan rồi mà vẫn có tâm trạng chạy lung tung? Sau này người chết rồi thì đứng trách chúng tôi không tận tình chữa trị.”

Chu Cận Viễn liếc mắt nhìn Tô Đồng, Tô Đồng nhanh chóng lảng đi, né tránh ánh mắt của anh.

Sau khi bác sỹ đi khỏi, Tô Đồng ngồi bên giường bệnh của anh, tay khẽ nắm chặt: “Sau này, đừng đùa với cơ thể mình như vậy!”

“Anh sợ... thực sự sợ em sẽ ra đi.”

Câu chữ nhói lòng.

Anh sợ cô đi mất, vì thế cho dù tự làm mình bị thương, cho dù là khổ nhục kể anh cũng không ngại.

“Anh dám chắc em nhất định sẽ ở lại sao?” Tô Đồng ngoảnh đầu đi, khóe mắt cay cay: “Anh biết không? Nếu anh chết rồi, sau này em có tái hôn, người khác sẽ không nhắc tới chồng cũ của em đâu, vì chồng cũ của em là một người đã chết.”

Chu Cận Viễn lập tức lặng yên.

Trong phòng bệnh là một bầu không khí im lặng như tờ.

Mãi lâu sau Tô Đồng tưởng rằng Cận Viễn sẽ không tiếp tục vấn đề này nữa thì anh trả lời.

Anh mỉm cười, nắm chặt tay cô.

Anh nói: “Nếu như anh chết cũng đáng, vì... em sẽ nhớ anh suốt cuộc đời, lâu hơn và sâu sắc hơn cả Thi Lâm”

- - - - - Hết - - - - -

Bạn đang đọc truyện *Em Nguyện Cùng Anh Trọn Đời Tương Tư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

